

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YARIN ETKİSİ

GAMZE AYDENİZ

İTİ
EPHESUS

YARIN ETKİSİ

-I-

Yazar: Gamze Aydeniz

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzeltili: İpek Nur Türker

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Eylül, 2021

ISBN: 978-625-7382-62-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Gamze Aydeniz

Türkçe Yayın Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 613 17 33

Sertifika No: 46025

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

YARIN ETKİSİ

GAMZE AYDENİZ

EPHESUS

Yağmurdan dolayı herkesin kapalı alanlara kaçtığı caddede, kucağımda gerçek ağırlığından fazlasına sahip olan kâğıtları taşıırken adımlarıma ayak uydurarak beni takip ettiğini biliyordum. Üzerimde onunla birlikte seçtiğimiz kırmızı kabanım ve berem vardı fakat o, aldığımız kıyafetleriyle değil, ilk günkü giydikleriyle dolanıyordu yağmurda.

Yüzündeki sevecen ifade tıpkı yazdığım gibi kalp çarptırır da hayalimdekinden daha güzel bakışlara sahipti. Eski taşlarla kaplı yolda bir adım daha attıktan sonra durdum ve şemsiyemin sapını daha sıkı kavradım. Topuklu ayakkabımın çıkardığı sesler son bulduğunda tek duyabildiğim, şemsiyemin kumaşına sertçe çarpan yağmur damlaları ve hızlanan kalbimin sesiydi.

Benim aksime o, her zamanki gibi duraksadı çünkü yazdıklarım dışında bir şey geliştiği durumda bir süre ne yapacağını bilemeden beklerdi. Başımı çevirip biraz uzağımda sakince bekleyen adama şöyle bir baktım. Yüzüne gelen yağmur damlalarıyla herhangi bir derdi yoktu; aksine yağmuru sever, ne zaman yağmur yağsa başını göğe kaldırırdı. Islandığı için rengi koyuya dönen hâkî kadife ceket, krem rengi pantolonu ve kahve kurdalarıyla geldiği dönemin bir kopyası gibiydi. Ama o neşeli

bakışları... Hayatımı değiştiren bakışlarına karşılık kalbimdeki ağırlıkla girdim kafeye.

Sahnemiz burada son buluyor ve kafeye girdiğimi gördükten sonra gitmesi gerekiyordu. Arkasında birleştirdiği elleriyle masasızca yürümeye devam ettiğinde gözden kaybolana kadar izledim onu buğulanmış pencerenin ardından. Bir daha buluşacağımız paragrafa kadar ne yaptığını hiç düşünmemiştim. Şimdi ise düşünecek o kadar çok olay vardı ki hangisinden başlayacağımı bilmiyordum.

Mekânın benim için ayrılmış köşesine giderek, kucığımdaki eski gazete sayfalarını ve kitapları masanın üzerine gelişi güzel fırlatıp sanki benimmiş gibi sahiplendiğim koltuğa yavaşça çöktüm. Çantamdan çıkardığım defterin son boş sayfasındaki krem rengi dokuda dolandı bakışlarım. Kalemimi de çıkardığımda cümlelerimi yazmak için hazır olduğumu düşünüyordum ama hazır olmak şöyle dursun, ne bu boş sayfa yeterdi yazacaklarıma ne de doğru dürüst düşünebilecek hâldeydim.

Elimin altındaki kalemimle ıslanmayı bekleyen defterime değen boş bakışlarım daha da bulanıklaştı. Şimdiye kadarki yazacağım en zor cümleler kalemimden dökülmemek için direniyor gibiydi. İlk ve son kez birini öldürmek üzereydim, hem de kelimelerimle...

Hayatıma kattığı tüm neşeli anlar, gülüşmeler ve kalp çarpıntıları yanımda bir yerlerde öylece beklerken öğrendiklerimle geçirdiğim her saniye, biriktirdiğimiz anıları bir uçtan yok ediyor gibiydi.

Böyle olması gerektiğinin bilincindeydim. Büyüsüne kapıldığım tüm o anlar da dâhil olmak üzere, en başından beri bir şeylerin yanlış olduğunun farkındaydım.

Kalemim en büyük mutlulukları hissetmeme neden olsa da tek istediğim, her şeyin sona ermesiydi. Ya deliriyordum artık

ya da başıma gelenleri anlatabilecek bir kelime dolmuyordu zihnime.

Aynı yerde, aynı şekilde, her şeyin başladığı bu noktada titreyen parmaklarımla ilk cümlemi yazdım. *“Genç kız karar vermişti. Silinmeyecek bir nokta koymaya hazırды belki ama tüm hayatını değiştirdiği adamın daha fazla yorulmaması gerektiğini de biliyordu. Her şey fazlaydı onun için.”*

Parmaklarımla arasından kayan kalem, bir süre sayfanın üzerinde durdu. Başlangıcın ta kendisi olsam da devam etmenin imkânsız olduğunu biliyordum.

Yazdıklarımın gerçekleştiğini gördüğüm o günler içinde harf harf, kelime kelime almıştım onu hayatıma. Kahverengi gözleri yazdığımdan daha parlak olmuştu her zaman. Hayalimdekinden daha gerçek ama gerçeklikten de bir o kadar uzaktı.

Öğrendiklerim kalbimi her dakika daha çok zorlasa da kitabın son sayfasını iyi değerlendirebilmek için kafamı toplamam gerektiğini biliyordum. Öncelikle hayatımı değiştirdiği için teşekkür etmeliydim. Cümlelerimle yanıma geldiğinde üzgün olmasını istemiyordum.

Gezip gördüğümüz, yiyip içtiğimiz, sevip sevmediğimiz ve gülüp ağladığımız tüm o anılara ithafen şunları yazdım defterime:

“Seninle canlanan kalemim olmasaydı kalbim çoktan kurumuştı, Behçet Aral.”

Yirmili yaşlarının ortasında iki gençtik biz. Bundan aylar öncesinde ölü hissizliğiyle bezediğim hayatımı çiçek bahçelerine çeviren adam ise tamamen muammaydı.

Masamın üzerinde duran dağınık gazete kupürlerine ve kenarları yıpranmış soluk resme dakikalarca baktım. En azından

her anın daha çok yaşanmış olmasından dolayı içim rahattı ama onu özleyeceğimden de adım kadar emindim.

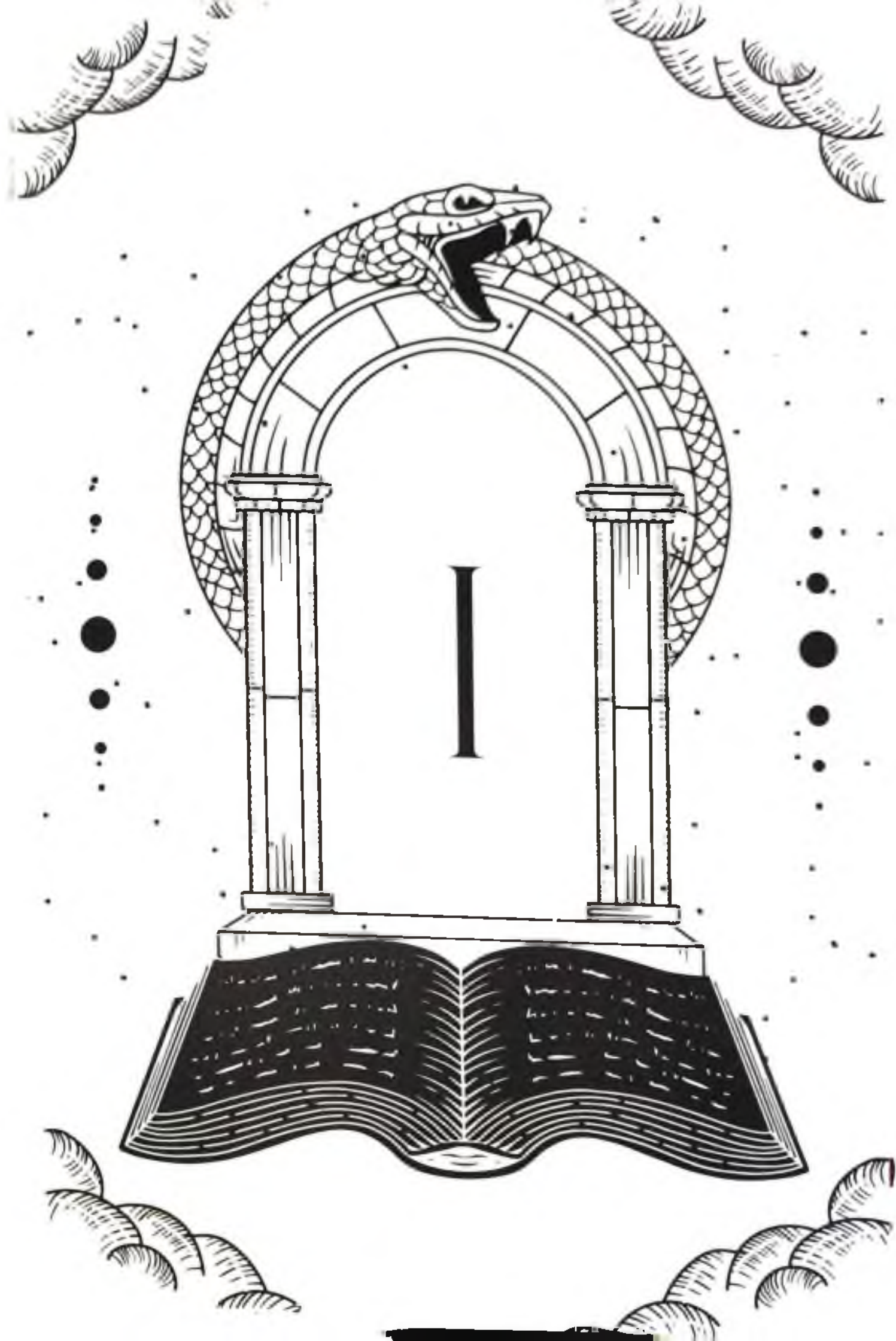
Tüm o eğlendiğimiz anların ardından etrafa attığı buruk bakışları hayatım boyunca unutmayacaktım.

Yaşadıklarımın otürü yorgun düşen bedenim ve bulanık zihnimle başımı masama yaslayıp gözlerimi kapattım. Omzumun üzerine bırakılan şala sarılıp olan biten her şeyin gerçekliğini sorgularken burnuma dolan kahve kokusu az da olsa rahatlamamı sağlıyordu.

Dışarıda yağan yağmurun ince sesi yorgun bedenimi daha da ağırlaştırdığında derin bir uykuya dalmak üzereyken doluştu anılarım zihnime.

Ve rüyamda o güne geri döndüm.

Hâlbuki sadece yarım bir roman bulduğum, hayatımın usulca ama derinden değiştiği o güne...

Uyandığım en rahatsız pozisyonlardan birinde gözlerimi araladım. Omuzlarım birkaç güne anca geçecek bir ağrıyla sızlarken açık kalan ağızımdan akan sular defterimi çoktan ıslatmıştı.

“Yine mi?” diye mırıldansam da benim suçumdu. Ne zaman uykumun geldiğini anlayamayacak kadar dalıyordum yaptığım işe... Bazen de yerimden kalkmaya üşenip bulunduğum yerin en rahat yer olduğuna inandırıyordum kendimi. Sabah uyandığımda birbirine geçmiş kemiklerimin benimle aynı fikirde olmayacağını biliyordum ama o an cazip gelen erteleme nin pençelerinden kurtulmak mümkün değildi.

“Bu kadar uyumadın da ne oldu? Tek bir kelime bile yok.” Saçma sapan çizikler ve üstü karalanmış birkaç kelime haricinde hayatım kadar boş sayfaya şöyle bir baktım. *Neyse*, diyerek ayaklandım. Umutsuzluğa sürüklendikçe elim daha da soğuyordu ve şu an hikâyeden kopmak ihtiyacım olan son şey bile değildi. Gerçi henüz hikâyemden de hikâyemin gidişatından da emin değildim.

“İnci?” Alt kattan bağılıyor olsa da sanki yanımda bağılıyor muş gibi gür bir sese sahipti Mete. Hayatımdaki tek insan... Üç yıldır arkadaşım ve kafesinin bir köşesini sadece bana ayıran tek işletmeci.

“Yeni uyandım,” diye seslendim aşağıya doğru. “Beni bekleme, ye sen.” Bugün ısrarcı gününde değildi demek ki. Seslenişimin ardından iki kat arasındaki iletişim hemen kesildi.

Kollarımı iki yana açıp çatır çatır sesler gelen omurgamı dikleştirmeye çalışırken hemen arkamdaki rahat yatağıma üzgün bakışlarla baktım. Bazen tam bir aptal oluyordum. Hatta bazen demek bile gereksizdi.

Yazın sonlarına ait bunaltmayan sıcaklarla, sonbaharın başlangıcında hafif esintilerin olduğu bir dönemdeydik. Saat sabahın sekiz buçuğuydu ve her sabah yaptığım gibi pencerelerimi açıp içeriye temiz havanın girmesine izin verdim. Su yeşili pikesini asla bozmadığım yatağın kenarına oturup sakince dışarıyı seyretmeye başladım. Hafif esinti, penceremin kenarlarındaki tülleri odamın içine doğru hareketlendirirken minderimin üzerindeki kâğıtları yere doğru serdi.

Artık o kadar rutin, o kadar alışılmıştı ki her şey... Ne toplamak için hareketlendim ne de esintiden korunmak için şalımı aldım. Sakin ve aynı geçecek bir İstanbul gününde, gözlerimi kapatıp öylece kalmak istediğim zamanlardan biriydi.

“Yumurtan soğuyor!” Başımı olumsuzca sallayıp az önce ısrarcı olmamasından şüphelendiğim arkadaşımın yanına gitmek için hazırlandım. Saçlarımın dağıldığını ve biraz pasaklı göründüğümü biliyordum ama önemsemedim. Şimdiye kadar her hâlimi görmüştü Mete.

İncecik hırkalarımın birini geçirip pofuduk terliklerimle aşağı indim. Her bastığımda gıcırdayan tahtalar, bugün daha fazla moralimi bozuyor gibiydi. “Şu tahtaların gıcırdamaması için ne yapmamız gerekiyor?”

Aşağı indiğimi gördüğünde yeni yaptığı yumurtamı tabağıma servis etmek üzereydi. Yine kandırılmışım. “Bu kadar rahatsız oluyorsan bizim ustalara söyleyeyim, baksınlar.”

Geniş salonumuzun yanında ufacık kalan mutfığa şöyle bir bakıp aklıma doluşan fikirlerin en mantıklısını seçmeye çalıştım. Krem rengi duvarlar ve ahşap mobilyalar çok eskiydi. Yenileyecek enerjiyi ve fırsatı bir türlü bulamayışım bir yana, yalnız başıma altından kalkabileceğim kadar küçük bir eve sahip değildim. "Mutfığı salonla birleştirip alanı büyütmeye ne dersin? Ahşap mobilyalardan da çok sıkıldım artık."

"Kitabına odaklanamıyorsun bir türlü, değil mi?" Birlikte geçirdiğimiz üç senenin ardından ondan gizlenmek zordu. "Hâlâ kötü mü gidiyor?"

"Keşke kötü gitse..." diye mırıldandım sandalyeme otururken. "Kötü gitse en azından dönüp düzenleyebileceğim paragraflar olurdu elimde. Sıfırdayım Mete ve yayınevimin çok yardımcı olduğunu söyleyemem." Kızarttığı ekmekten koparıp yumurtamın yarı pişmiş sarısını tek hareketle patlattım. Mete ise yumurtayla didişmemi gördüğünde hafifçe gülümsedi.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Seni böyle görmek beni endişelendiriyor," derken çatalını tabağının kenarına bıraktı ve tamamen bana döndüğünde hiç değişmeyen kibar tavrından ne kadar memnun olduğumu hissettim.

"Benim için yapabileceğinin fazlasını yaptın, biliyorsun. Köşemi hiç kimseye verme, yeter." Genişçe gülümseyip başıyla onayladıktan sonra ayaklandı.

"Artık çıkmam lazım, çok bile oyalandım." Göz ucuyla baktığı saatini gördükten sonra genel havasındaki değişiklik o an çarptı gözüme. Gür saçlarını her zamankinden farklı olarak arkaya doğru düzgünce taramış ve daha ciddi giyinmişti sanki. Koyu renk kot pantolonun üzerine giydiği mürdüm rengi, mevsimlik gömlek ve ince ceketle onu ilk tanıdığım zamanlardaki işletme müdürüne dönüşmüştü. O zamanları derin bir iç çekişle hatırladım.

“Nereye böyle? Tam bir beyefendi gibi görünüyorsun.”

“Randevum var, İnci Hanım. Şöyle bir bak bakalım, eksik bir şey var mı?”

“On üzerinden sekiz veriyorum,” dedim ciddi bir tonda. “Birincisi, parfüm sıkılmamış; ikincisi, saçların dağınıkken daha genç görünüyorsun.”

“Parfüm...” dedi etrafını ve ceplerini yoklarken. Parfümünü odasında bulabileceği aklına geldiğinde küçük bir aydınlanmayla ifadesi değişti. Akıllı ve zeki bir adamdı Mete ama çoğu zaman, özellikle evdeyken tasarruf modunda kullandığı aklıyla tam bir şapşal olabiliyordu.

Odasına gidip beni kahvaltı masasında yalnız bıraktığında ilk tanıştığımız günün hatıraları tekrar doluştu zihnime. Hiç tanımadığım bir insanı evime alışım hem onu hem de beni kurtarmıştı belki ama şimdiki aklımla ne kadar doğru bir karar olduğunu sorgulamıyor değildim.

Anlaşmamız basitti. Ben ona kalacak bir yer sağlayacaktım, o da mekânında kimsenin yaklaşmadığı bir köşe oluşturacaktı benim için. Şimdiye kadar en sevilen eserlerimi orada yazdığım düşünülürse, yazarken daha iyi hissettiğim bir yer henüz yoktu.

Birbirini kovalayan anıları dağıtmak için dikkatimi kahvaltıma verdim. Bugün biraz daha yoğunlaşacaktım kitabıma. Karnımı doyurup tüm ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra dikkatimi hiçbir şeyin dağıtmasını istemiyordum. Bu sırada Mete'nin kendinden önce içine düştüğü parfüm kovaşından kokular yayıldı mutfığa. “Parfümü üzerine sıkman gerekiyordu. Şişede kaldı mı bari?”

Neyse ki insanı mutlu eden, güzel bir kokuydu. Yoksa çoktan onu evden kovmuştum. “Böyle olduğuna bakma, çok uçucu bir koku. Çok sıktım ki bir süre kalsın üzerimde. İki saat sonra hiç parfüm sıkılmamışım gibi oluyor.”

“Diyorum sana ama parana kıyıp güzel bir parfüm almıyorsun.” Çok zor zamanlardan geçtiğini bildiğim için üstelemiyordum ama şu anki durumunda bile harcamakla ilgili sıkıntıları vardı.

“Gidip alırsın bir gün. Şu anda acil ihtiyaçlarımdan değil. Arabamın anahtarını gördün mü?” Sehpayı işaret edip yemeğime geri döndüm. Ta ki aklıma o çıkmadan sormam gereken soru gelene kadar. Ayaklandığımda kapıdan yeni çıkmıştı. Hızlı adımlarla kapıya koşup arabasına yürürken durdurdum onu.

“Bugün kafedeki kitaplığı düzenleyebilir miyim?” diye sordum ama iç sesim çoktan kitabıma odaklanmam gerektiğini bağırmaya başlamıştı. “Çok uzun zamandır istiyordum ama bir türlü sana soramadım.”

“Çok istiyorsan...” diye mırıldandı başıyla onaylarken. “Dükkânı tuttuğum günden beri orada o kitaplık. Çocuklar arada bir tozunu alıyor, o kadar. Hangi kitaplar var, bilmiyorum bile. Eski gibiler... Okumak istediğin olursa çekinmeden alabilirsin.” Genişçe gülümseyip teşekkür ettiğimde bir şey söylemeden arabasına bindi ve saniyeler sonra gözden kayboldu.

Seviyeli ve sınırlı iletişimimizi seviyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar çok değildi belki ama sürekli birbirimizin etrafında gibiydik. Kafesindeki köşemde yazarken o genellikle çalışıyordu. Eve geldiğinde ise çoktan odama çekilmiş oluyordum. Alanlarımız ve sınırlarımız belliydi, bunun kendiliğinden oluşmuş olması rahatlatıcıydı.

Aslında son bir yıldır başka bir eve çıkacak gücü vardı ama ne ben gitmesini söylemiştim ne de o gitmek için harekete geçmişti. Böyle yaşıyorduk işte.

Kahvaltı masasını gelişigüzel toplayıp Sebahat Hanım'a biraz daha temiz bir mutfak bırakmaya çalıştım. Çok becerebildiğim söylenemezdi ama her ne kadar yardımcımız olsa da yapabile-

ceğim ne varsa yapmaya çalışıyordum. Hazırladığı rahatlatıcı çaylar olmasa çoktan delirmiş olabilirdim.

Merdivenleri çıkarken duyduğum gıcırdama, tüm evi yıkmak istememe neden olacak kadar sinirlendiriyordu beni. "Dolunay zamanı mı acaba?" diye mırıldandım. "Nereye baksam sinirleniyorum."

Odama girdiğim gibi pencereleri kapattım, yerlere saçılan kâğıtları toplayıp bugün kullanacağım çantaya defterimle birlikte koydum. Her çantamda beşten fazla kalemim vardı ve Mete, her zaman masamda ya da masamın yakınlarında kalem tutardı. Çoğu zaman sadece defterimi ve kâğıtlarımı taşımam yetiyordu, rahat ama mutsuz bir yaşantı sürüyordum.

Görmezden geldiğim telefonum aksi aksi çalmaya devam ediyordu yatağımın üzerinde. Muhtemelen editörüm arıyordu ama yakın zamanda aramalarını cevaplamaya niyetim yoktu. Yazdıklarım büyük bir kitle tarafından sevilip özenle takip edildiğinden beri hayatım daha garipti. Garip ama güzel... Görünmez bir destek gibiydi çoğu zaman.

Yine de kendime ve okurlarıma tek kelime bile yazamadığım bu dönemde tamamen içime kapanmıştım. Sosyal medya desen ayrı bir dertti.

Çantamı hazırladıktan sonra hâkî, diz altı, salaş bir elbise ve üzerine ekru, örme hırkamı giydim. Hasır görünümlü ayakkabılarımı da çıkardığımda tek dileğim gün içinde yağmur yağmamasıydı. Saçlarımı açıp taradıktan sonra yanlarından aldığımı iki tutamı arkada birleştirip tel rokayla sabitledim. Genel olarak saçlarımı toplamayı sevmezdim ve yazarken en rahat ettiğim saç stiliydi bu.

En nihayetinde tüm hazırlıklarımı bitirip evden çıkmayı başarabildiğimde derin bir nefes aldım. Hafif esintili havada kafeye kadar yürümek iyi bir fikirdi belki ama o kadar enerjik

hissetmiyordum. Sokağın başında beliren taksiye boş olmasını umarak el salladığımda neyse ki hemen önümde durdu ve kolaylıkla kafeye ulaşmış oldum.

Tesadüfen keşfettiğim bu mekân, nostaljik ve kendi içinde yoğunluğu olan bir yerdi. Küçük, kare taşlarla döşenmiş bir yol üzerinde; en fazla üç katlı, eski, ahşap evlerin arasında ve taş duvarlara sahip ama bir o kadar da sıcak bir havası vardı. Çok büyük sayılmazdı içi, kendinden derin bir uğultu oluşturacak kadar da kalabalıklaşabiliyordu. Yine de ne kadar kalabalık olursa olsun bir masaya kimse oturamazdı. Mekânın tek cam duvarının önündeki şirin masam ve rahat koltuğum tamamen bana aitti. Kapıdan girdiğim gibi çalışanlar tarafından güzel gülümsemelerle karşılandım.

"İnci abla!" diye şakıdı on dokuz yaşındaki yarı zamanlı çalışan Ezgi. Ne zaman gelsem burada oluyordu ama sürekli çalışan olmayı reddeden bir yapısı vardı. İlginç biz kızdı esasında. Aynı zamanda bütün kitaplarımı okumuş ve seneler geçmesine rağmen hala yanımda olan okurlarımdan biriydi. "Bugün harika bir turtta yaptı Mesut Şef. Bitmeden tatmanı istiyorduk. Getireyim mi?"

"Getirebilirsen çok sevinirim," diyerek yanıtladım yerime kurulurken fakat elbette onunki gibi neşeli bir tona sahip değildim. "Kahvemi de her zamanki gibi yapabilir misiniz? Lütfen acele etmeyin." Gözüm kitaplığa iliştiğinde kahvemden, yazmak için ya da bir nebze keyfimi yerine getirebilecek turtadan çok daha fazla ilgimi çekmişti. "Bugün kitaplığı düzenlemeye başlayacağım. Kahve ve turtayı yarım saat sonra alabilirim. Meteden izinliyim, merak etmeyin."

"Mete Bey bizi bilgilendirdi," diye sevimlice ekledi Ezgi. Saçlarını tepeden güzel bir şekilde toplamış ve yine rengarenk giyinmişti. Gülen yeşil gözlerine imrenmeden edemedim o an.

Bir zamanlar benim de onun gibi olduğuma kim inanırdı ki? "Yardıma ihtiyacın olduğunda söyle, olur mu? Hemen gelirim." Hafif bir gülümsemeyle başımı salladıktan sonra müşterilerle ilgilenmeye devam etti, ben de direkt olarak kitaplığa yöneldim.

Enteresandır ki üç seneden fazla bir süredir köşemin hemen yanında olmasına rağmen o kadar ilgim dışında kalmıştı ki yeni yeni ilgileniyor oluşum garipti. Tabii, yapmam gerekenden tamamen uzaklaşmak için farklı yerlere yöneldiğimi de inkâr etmiyordum. Yazmayı çok istiyordum ama bir o kadar da gergindim.

Şöyle bir göz gezdirdiğimde neredeyse yarısından fazlasının epey eskimiş olduğunu gördüğüm kitaplar kahverengi tonlarındaydı. Kimisinin sert kapağı aşınmış olsa da içini koruyor, kimisi erimiş sırt kısmına inat sayfalarını bir arada tutmaya çalışıyordu. Dikkatli olmamı söyleyen iç sesime katıldım bu sefer. Henüz ne üzerine olduklarını bilmesem de her kitap değerliydi benim için.

Birçok Türk ve yabancı yazarın bulunduğu bir kitaplığa denk gelmiştim. Orhan Kemal'den Maksim Gorki'ye, Sait Faik'ten Halide Edip'e kadar birçok yazarın kitaplarında dolaştırdım parmaklarımı. Kimin oluşturduğu kitaplığın önünde duruyordum, bilmiyordum ama kitap zevki epey hoşuma gitmişti.

Koyu renk ciltli kitapların arasından pudra pembesi bir kitap ilişti gözüme ve elime aldığında dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. Elime aldığım ilk kitap içten içe umutsuz bir romantik olan ben için harika bir seçimdi. Sayfaları neredeyse kopmak üzere olsa da kapağındaki çizimi bile içimi ısıtmaya yetmişti *Melekler Bahçesi*'nin. Kapağını dikkatlice araladığımda 1970 basımı olduğunu gördüm. Sahibi yoksa talip olacağım ilk kitap olmuştu şimdiden. Uzanıp kitabı masamın üzerine bıraktıktan sonra düzenlemeye devam ettim.

Etrafım birdenbire o kadar çok değerli eserle dolmuştu ki uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim. İlk rafı temizleyip çıkardığım kitapları yerine dizdikten sonra ikinci rafa giriştim. Çok iyi bir karardı kitaplık temizliği... Kitaplara dokundukça zihnim boşalıyor, yaşayacağım kurgum için yeterli alan açılıyordu. Ne kadar devam ettim, bilmiyorum ama dört uzun rafı, eski kitaplıkta üçüncü rafın ortasındayken saat epey ilerlemişti.

Derken omzumun üzerinden bir el önüme doğru bir kitabı uzattı. Biraz daha ayrıntılı bakabildiğimde kitaptan çok deftere benzediğini fark ettim. Başımı kaldırıp geriye doğru baktığımda ise defteri uzatan Mete'yi gördüm.

"Gelmişsin," diye mırıldandım ellerimdeki kitapları temizlediğim rafa nazikçe bırakırken. Küçük, ahşap sandalyelerden birini yanıma çekip oturduğunda kitaplığın karşısında öylece oturmaya başladık.

"Öğleden beri kitaplıkla mı uğraşıyorsun? Yarına da bırakabilirdin." Başımı olumsuz anlamda salladım ve gülümseyerek kitapları ayırmaya devam ettim.

"O kadar güzel eserler vardı ki... Kopamadım sanırım. Etrafım bir sürü yazarla sarılmış gibi hissettim. Aradığım dinlenme zamanı buymuş."

"O zaman..." derken elindeki defteri bir daha uzattı bana. "Bunu da incelemek istersin belki. Ünlü bir yazarın değil ama tamamlayabilseymiş adını duyurma şansı varmış bence." Uzatığı defteri elime aldığımda eskimişliğinin yanı sıra üzerindeki yaldızlı işlemeler dikkatimi çekti. Her zaman yaptığım gibi defterin ortasından bir sayfayı açıp burnuma götürdüm. Derin bir nefesle içime çektiğim koku, bir an için gözlerimin kapanmasına neden oldu.

"Mmm... Lavanta?"

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Defterin ilk sayfasına dönüp sağ alt köşeye el yazısıyla yazılmış kelimeleri okudum. *Behçet Aral, 1972.*

“Buranın eski sahibi, gitmeden önce aşağıdaki odada bırakmıştı bu defteri. Uzun zamandır çekmecedeki duruyordu. İlginici kekebileceğini düşündüm.” İşin doğrusu, gerçekten de ellerimin arasındaki defter, önümde sıralı duran kitaplardan daha çok ilgimi çekmişti.

“Yarım mı kalmış?” diye sordum okumadığım sayfaları birer birer geçerken. “Yazısı çok güzelmiş.” Kendi yazımla kıyasladığımda yazısına hayran olmamak mümkün değildi.

“Sanırım öyle,” dedikten sonra ayaklandı ve sessizce yanımdan ayrıldığında ben de kendi köşeme çekildim. Oturduktan saniyeler sonra Ezgi, sanki bu anı bekliyormuş gibi kahvemi ve turtamı masama bıraktıktan sonra defterle baş başa kaldım. İkinci sayfanın ortasında kısa bir yazı vardı.

*Keyfe keder olsaydı dertlerim, ne sana iççerler ne de hasretini çek-
kerdim. Cümlelerimde bul kendini, kendimi harflere gizledim...*

“İnci abla, kapatıyoruz artık.”

Saatlerdir kaldırmadığım başımı Ezgi'nin seslenişiyle kaldırdığımda son cümlelerin son kelimesini o an bitirmiştım. Gözlerim dolu doluyken başımla onayladıktan sonra defteri dikkatlice çantama yerleştirdim. Okuduğum güzel cümlelerin bir anda bittiği o noktaya kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ama hissettiğim tüm buruklukla ayaklandım.

Neden devam etmemişti yazar? Zamanı mı olmamıştı yoksa başka bir romana mı başlamıştı, tahmin etmek zordu. Mete son müşterilerini gönderirken kendisini beklememi söylediğinde usulca beklemeye başladım. Aklımda binbir tilki, hepsi bu isimsiz ve yarım romanın üzerinde koşuşturuyorlardı.

Kitap 1970'lerin İstanbul'unda bir aşk hikâyesini anlatıyordu ama anlatım tarzından yaptığım en büyük çıkarım, başkarakterin kendisini anlattığıydı. Bu zamanları görmek istediğinden midir, bilinmez; bir sürü gelecek detayı eklediği romanında sarışın bir kadına âşık bir oğlan vardı. Televizyonlarda renkli ve süresiz yayınların olduğu, kocaman kütüphanelerin her bölgeyi süslediği bir gelecek yaratmıştı kendine. Arabaların betimlemeleri bile şimdiki arabaların görünümüyle neredeyse birebirdi. Kalbimi en çok titreten cümleler ise tüm o yarattığı evren içerisinde kendisini değiştirememiş olmasıydı. Etrafındaki herkesi, düşlediği İstanbul'da yaşatabiliyordu ama kendisi, içinde bulunduğu şartlarda yaşamını sürdürmeye çalışan bir insandı.

Evinin altındaki berberde çırak olarak çalışmayı tercih eden, tüm yaşam mücadelesi içinde tek başına olan karakterini o kadar yoğun anlatıyordu ki buruk hissetmemek elde değildi.

Vaktin yarımına geldiğini yan daireden gelen İstiklâl Marşı yayınıyla anlarken Atama selam duruşuyla marşımıza eşlik ettim. Allah affetsin, aklım bir yandan güç bela alabildiğim iki paket Sana margarini erimeden nerede saklayacağımdaydı.

Ufak bir torba zeytinim, bir kalıp kalan peynirim ve küçük bir dilim alabildiğim helvamlı idare edebiliyordum ama Necdet Usta geciktirdiği yevmiyemi verirse koşa koşa yumurta ya da pirinç almak istiyordum.

Kıyıda köşede biriktirdiğim param vardı lâkin bu hafta sonu izin alabilirsem Nagihan'ı muhallebiciye götürmek istiyordum. Uzun zamandır istediği romanı da hediye edebilirsem değmeyin keyfime.

"Ne düşünüyorsun?" diyen Mete'nin sesiyle kendime geldiğimde toparladığım çantamı aldım ve cevap vermeden kapıya doğru ilerlemeye başladım. Arabasına kadar sessizce girmiştik ki içimi kemiren birkaç soruyu sormadan geçemeyecektim.

“Defteri bırakan adamı hatırlıyor musun?”

“Geçen sene, şu aşağıdaki yolda trafik kazası geçirdi. Zincirleme bir kaza olmuştu, hatırlıyor musun? Kazada ölen üç kişiden biriydi.” Dudaklarımı birbirine bastırıp hoşlanmadığım cevapla oturdum yerime. İçime sinmeyen neydi, bilmiyordum ama Behçet Aral’ın samimi ve gerçekmiş gibi hissettiren satırları aklımı kurcalayıp duruyordu.

Heyecanla devam eden bir filmin tam ortasında ekranın karardığını ve devamının olmadığını düşünün... Karakterin daha parlak bir geleceğe gitme hayali, kurduğu sahnede bitiyordu yazdıkları...

“Senden başka biri bu defterin varlığından haberdar mı?”

“Aklından neler geçiyor senin?” Yola çıkalı beş dakikadan fazla olmuştu belki ama dalıp gittiğim yerlerde aklımdan geçenleri ben bile toparlayamıyordum.

“Bilmiyorum...” diye mırıldandım. “Defteri bir kere daha incelemem gerekiyor.”

“Benden başka kimse bilmiyor. Defteri bana veren adamın da öldüğünü düşünürsek...” Dalgın hâlimden bir an için sıyrılıp tamamen yola odaklansa da benimle ilgilenmeye çalışan adamın yan profilini inceledim.

“Randevun nasıl geçti?” Onun da benim gibi yalnız olduğunu bildiğimden bu seferlik arkadaşça davranmayı denedim.

“Sanırım yine bocaladım, İnci,” diye yakınmaya başladığımda hafifçe gülümsedim.

“Yoksa yine karıncaların ve arıların ne kadar önemli varlıklar olduğundan mı bahsettin?”

“Ama gerçekten çok önemli varlıklar. Sence de herkesin bunu bilmesi gerekmiyor mu?” Gülümsemem gittikçe genişledi ve o an için tatlı olduğunu inkâr edemezdim.

“Haklısın,” diye mırıldandım gülen ifademin aksine ciddi bir tavırla. “Bence de herkesin bilmesi gerekiyor ama ilk buluşmada kendinden biraz daha fazla bahsedebilirsin. Mesela ne kadar düşünceli ve romantik bir adam olduğunu belli edebilirsin.”

“Anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim ama görüştüğüm kadınların hiçbirisiyle o kadar uzun vakit geçiremiyoruz.”

Anladığımı belli edercesine salladığım başımı yola çevirdim. Neredeyse eve varmak üzereydik ve aklıma tekrar çantamın içindeki defter geldiğinde iyice sessizleştim. İstedğim tek şey devamını okumaktı ve işin doğrusu, biraz araştırma yaptığımda ulaşabileceğimi düşünüyordum.

Bu düşüncem, bilgisayar başında geçirdiğim saatlerin sonunda tamamen yok oldu çünkü ne yarım bıraktığı kitapla ne de Behçet Aral ile ilgili en ufak bir bilgiye erişebilmişim. Ensemi ovarken dakikalardır odamda bir oraya bir buraya yürüyordum. Açık bıraktığım saçlarım ensemdeki elimi sıyırıp geçerken geceliğimin eteklerini toplayıp yatağımın üzerine oturdum.

Yarı günlük tarzındaydı romanı ve karakterin nasıl bir hayat sürdüğünü merak ederken devamının olmadığına alıştırmaya çalışıyordum kendimi.

Nagihan’a açılabilmiş miydi? Evlenip çoluk çocuğa karışmışlar mıydı yoksa karakteri, düşlediği geleceğe kavuşmuş ve mutlu muydu? Parası yetmediği için alamadığı *Tarkan çizgi* romanlarını alabilmiş miydi ya da çizgi roman uyarlaması filmlerini izleyebilmiş miydi?

“Aman, İnci...” diye söylendim kendime en sonunda. “Neyse ne, kendi okurlarını düşün. Yayınevindeki herkes kapıya dayanacak sonunda, o zaman ne yapacaksın?” Sarı saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla gelişigüzel toplayıp kendimi yastıklarımın üzerine bıraktım. Hiçbir şey düşünmeden güzel bir uyku

çekmek ve sabah tüm güzel enerjimle romanıma başlamak istiyordum.

İsteklerime rağmen iç sesim ve bitmek tükenmek bilmeyen düşüncelerim benimle aynı fikirde değildi. Defterin sahibi yazarın ilk okuru olabileceğim düşüncesi içimi her saniye kemi-riyordu. Kendi okurlarım kadar değerlisi yoktu gözümde ama doğmamış bir yazarın ilk okuru olma ihtimali bile hızlandırıyor du kalbimi.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerimi araladım. Alarmımı çalmadan kapattım ve uzun zamandır uyandığım en erken saat olmasına karşın tamamen dinlenmiş zihnimle kısa bir duş aldım. Yapacaklarımı sanki önceden planlamış gibi bir düzende işlerimi hallederken bunun uyumadan hemen önce aldığım kararın etkisi olup olmadığını bilmiyordum.

Duştan çıktıktan sonra bu sefer onlar beni aramadan ben editörümü aradım ve sabahın erken bir vakti olmasına rağmen aramam ikinci çalışta cevaplandı.

“İnci!” diye açtı telefonu Yeliz abla. “Nerelerdesin be kızım!”

“Üzgünüm, Yeliz abla. Sizi biraz daha bekletmek zorunda kalacağım,” diye lafa girdim uzatmadan. “Son zamanlarda hissettiğim baskı iyice kopardı beni kurgularımdan. Ufak bir şey yazmak istiyorum şimdi. Yazma isteğimi tamamen yenileyeceğini hissediyorum. O yüzden teslim tarihini uzat benim için. Kendime geldikten sonra içime sinen bir romanla çalışacağım kapını. Ayrıca uzattığın süreye göre çok istediğiniz devam kitabına da tamam diyeceğim.”

Yayınevinin tüm yükünü sırtlayan Yeliz ablanın derince iç çekişi üzülmeme neden olsa da kararımdan emindim. Soylediklerimi düşünmesi için sessizce bekledim ve o da sessizliğini bir süre daha korudu.

"Bunu senin için son kez yapabilirim, İnci. Okurların uzun süredir bekliyor ama..." Yine bir iç çekişle ara vermek zorunda kaldığında bir kere daha kötü hissettim. Yayınevinin kurucusu ve genel yayın yönetmeni olarak alması gereken çok fazla sorumluluğu olduğunu biliyordum. "Tamam, uzatacağım süreyi ama ne yapıyorsan yap, toparlan ve bana Yazar İnci Sözeri olarak geri dön. Ayrıca devam kitabının sözleşmesini de hazır edeceğim, haberin olsun." Anlaşmamızın ardından kısa bir hâl hatır faslı geçti ve telefonu kapattığımda uzunca gerindim.

Hiçbir zaman verdiğim kararlardan emin olan bir insan olmamıştım. Özellikle son üç senedir net kararlar verdiğim anlar sınırlıydı. Yine de karıncalanan parmak uçlarım kalem tutmak istiyordu ve bu hissi geri çevirebilecek cesarete sahip değildim. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamazken bulunmaz bir nimetti bu.

Üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Açık kahve, bol bir pantolon giydim ve krem rengi salaş bluzumu pantolonumun içine soktuktan sonra belime ince, turuncu bir kemer taktım. Duştan çıktıktan sonra düzleştirdiğim saçlarıma dokunmadan hafif, kahve tonlarındaki makyajımı tamamladım ve hâkî kunduralarını giydikten sonra aşağı indim.

Kahvaltı hazırladığım günler nadir olduğu için Mete ne olduğunu anlayacaktı muhtemelen ama bütün yeteneklerimi konuşturarak bol çeşitli bir kahvaltı hazırladım. Daha doğrusu hazırladığımı düşünüyor olabilirdim çünkü yapmaya çalıştığım çoğu şey, olması gerekenden daha farklı görünüyordu.

Sahanda pişirdiğim yumurtaların sarısı patlatılamayacak kadar pişmişti ve artık biraz turuncuydu. Çay, düşündüğümünden daha açık bir renktiydi; kızarttığım ekmekler ve sosislerin renginden ise bir türlü emin olamıyordum. Yine de hazırladığım peynirler, reçeller ve zeytinler gayet düzgün görünüyordu. Za-

ten dolapta hazırda, diyen iç sesimi görmezden geldim. Masaya ben koymuştum en nihayetinde. Yeşilliklerin dolabın hangi gözünde olduğunu bulmaya çalıştığım sırada duydum Mete'nin sesini.

"Bu yanık kokusu..." diye seslendi mutfağın girişinden. Elimdeki yeşillik poşetini tezgâhın üzerine bırakıp kollarımı iki yana açtım.

"Ta-da! Sana kahvaltı hazırladım." Kollarım kadar geniş gülümsememe tatlı bir ifadeyle karşılık verdiğinde hazırlanmadan geldiğine şaşırdığımı söylesem yalan olmazdı. Ben hep pijamayla dolaşan bir insandım ama Mete'yi rahat kıyafetler içinde nadir yakalayabilmişim. Bu, o anlardan biriydi. Yeşil tişörtü ve siyah eşofmanıyla gözlerini ovuşturduktan sonra sandalyesine doğru ilerledi.

"Düşündüğüm şey mi oluyor?"

"Bugün kafeyi biraz erken kapatabilir miyiz?" diye sordum sevimlice. Dördüncü kitabımın ardından gelenekselleşen bir günümüz vardı. Romanımı yazmaya emin olduğum ilk sabah hep böyle uyanırdım ve ilk sayfaları, akşamın ilerleyen saatlerine kadar kafedeki köşemde yazardım. Mete kapanış saatini erkene çeker, kimsenin beni rahatsız etmemesi için her şeyi düşünürdü. Ve bunu yaptığımız günde başladığım her romanım, basılı eser olarak okurlarımın kalbine dokunmayı başarabilmişti. Bu yüzden gelenekselleşen bu ritüel için tamamen hazır uyanmışım.

"Yeni bir kitap doğuyor desene." Keyiflenerek zeytinlerden birini ağzına atan Mete'nin yumurtaya korku dolu bakışlar attığı gözümünden kaçmadı.

"Doğuyor diyemeyiz, çoktan doğmuş. Tamamlayıp rafa kaldıracağım sadece ama kendimi yeni bir romana başlıyormuş gibi hafif hissediyorum. Sancılı başlangıç süreci geride kalmış ve yazmaktan başka hiçbir şey istemediğim o his var ya..."

"Yoksa..." diye mırıldandığında onaylarcasına başımı salladım.

"Behçet Aral'ın boş kalmış sayfalarını dolduracağım. Son cümlesinde hayal ettiği parlak geleceğe götüreceğim onu. Cümlelerine yansıyan toplumda ne kadar zorlandıysa o kadar aksini, rahat ettiği bir geleceği kaleme alacağım. Sonra da kafedeki kitaplığa, olması gereken yere koyacağım."

Çatalına taktığı yumurta sert bir şekilde tabağına düşerken bakışlarını bana çevirdi. "Değişik olacak." Kahverengileşmeye yüz tutmuş ama adı kızarmış ekmek olan kareyi tabağına bıraktıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı. "Selam Mesut, nasılsın?" derken bakışlarımız buluştuğunda gülümsemeden edemedim. "Ben de iyiyim. Bugün erken kapatıyoruz, haber vermek için aradım. Hazırlığınızı ona göre yapın."

Telefonu kapattıktan sonra nasıl teşekkür edeceğimi bilemeden dikildim bir süre. "Beğenmediğin bir şey varsa söyle, yeniden yapayım. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim," dedim kahvaltı masasına bakarken.

Benimkilerle birlikte kahvaltı masasına yönelen bakışları bir süre umutsuzca dolansa da en sonunda çatalını bıçağını alıp yumurtayı kesmeye başladı. "Her şey güzel görünüyor, ellerine sağlık."

Gün iyice akşama dönmek üzereyken ve kafedeki tüm çalışanlar erken kapattıkları için işleri daha hızlı bitirmeye çalışırken oturduğum yerde dinlenmeye devam ettim. Arkama yaslanmış, parmaklarımin arasında çevirdiğim kalemimle zihnimi dinlendirmeye çalışırken arada bir gözlerimi kapatıyor ve yazacağım sahnenin üzerimde bıraktığı hissi düşünüyordum.

Behçet Aral'ın tüm yarım kalmışlığını barındıran defter önümde, gözlerimi çoğu zaman açtığım boş sayfasından ala-

mıyordum. Sayfalarım sınırlı olsa da başka bir devam defteri açmayacaktım. Ne yazacaksam bu defterin içinde kalacak ve birbirinden çok ayrı döneme ait olsa da en azından tamamlanmış olarak alacaktı kitaplıktaki yerini.

En nihayetinde, “Haydi bakalım,” diye mırıldandım kendi kendime ve derin bir nefes aldım. Parmaklarımın arasındaki kalem yerini bulduğunda kendimi tamamen cümlelerin içine bıraktım.

Başımı defterden kaldırdığımda ise kendimi ne kadar kapırdığımı yalnız oluşumdan anladım. Çalışanların ne zaman gittiğini anlamamıştım. Genelde herkes gittikten sonra kapının iç tarafında bıraktıkları anahtarla kilitlerdim kapıyı. Onu bile yapmayı unutmuştum.

Kollarımı iki yana açıp gerinmeye çalıştım. Ağrıyan omuzlarıma rağmen o kadar mutluydum ki... Sayfalarca yazmanın verdiği o tarif edilemez mutluluk haftalardır uğramamıştı yanıma. Ta ki saatler öncesine kadar...

Saatin kaç olduğuna baktığımda gözlerim kocaman açıldı ve yedi buçuk saattir aralıksız yazdığımı o zaman anladım. Yarıma sadece yirmi dakika kalmıştı. “Vay be, İnci. Yazmadın, yazmadın, şimdi şu hâle bak...” Yazdığım sayfalara hızlıca göz gezdirirken kendimle gurur duyuyordum. Sayfa azlığından dolayı iyice basite indirdiğim kurgu ve can alıcı sahnelerimle kalan son çeyreği bitirmek için sabırsızlanıyordum. Kalan sayfaları daha verimli kullanabilmek için küçük küçük yazıyordum üstelik. Şimdiye çoktan ağrması gereken başım ise bu kadar mesai yapmasına rağmen gayet iyi durumdaydı.

“İyisin, iyi.” Yine övdüm kendimi. Etrafımda benden başka kimse olmamasından değildi, yalnızken konuşmayı her zaman çok severdim. “Şimdi devam etme zamanı.”

Kalemimi elime alıp boynumu şöyle bir esnettikten sonra tamamen berrak zihnimle yazmaya başlamıştım ki titreyen te-

lefonum tüm dikkatimi dağıttı. Sinir bozucu durumlardan biri daha... Odaklanmaya ne kadar kararlı olursanız olun, telefonunuz bildirimle titremeye ya da çalmaya başladığında asla geri çeviremiyordunuz. Bu yüzden telefonumu ya tamamen kapatıyor ya da sessizdeyken bile titremeyecek bir ayarda kullanıyordum ama bu sefer unutmuştum belli ki.

Gelen mesajların hepsi Mete'dendi ve mesajların sinir bozuculuğu yazanları görmemle yok oldu. Kendimi unutsam bile o unutmama izin vermiyordu.

"Elin açıldıysa ve kendini kaptırdıysan şimdiye kadar bir şeyler yemediğinden eminim. Mesut Şef'e senin için ısıtabileceğin yemekler hazırlamasını söyledim."

"Ve kapıyı kilitlemeyi unutma."

Haklıydı. Akşamüzeri atıştırdığım birkaç ufak kurabiye haricinde hiçbir şey yememiştım ve Ezgi'nin gitmeden önce bıraktığı termostaki içecek de çoktan soğumuş olmalıydı.

Kalemimi bıraktım ve Mete'yi dinlemeye karar verdiğimde ağrıyan sırtımla oturduğum yerden söylenerek kalktım. Yazmanın insanı yoracak bir iş olmadığı düşünülür hep. Bir kesim hobi olarak görür, bir kesim ise tutkudan ibaret olduğunu söyler. Bana göre tamamen yanlış bir düşünceydi. Enerjim yüksek olsa da saatlerce yazdıktan sonra dayak yemiş gibi hissediyordum. Östelik yazarken yalnızsam ve ihtiyaç duyacağım şeyleri yakınım hazırlamadıysam o an yazdığım histen ve cümlelerden kopmamak için su almaya bile gitmezdim.

Yazmak ve üretmek bir nimetti. Parmaklarımın ucundan dökülüp yanıp sönen bir imlecin gerisinde kalan, çoğu zaman da defter sayfasında yazılı kelimelerin okurlarımla buluşması sihir gibiydi.

Lezzetinden daha yemeden emin olduğum yemekleri dolaptan çıkarıp sırasıyla mikrodalgaya koyarken kapıyı henüz ki-

litlemediğim aklıma geldi. Kafenin arka tarafındaki mutfaktan tekrar ana mekâna döndüğümde ise kapının önünde duran bir adam, uzun zamandır korkmadığım kadar korkmama neden oldu.

“Kapalıyız!” diye bağırdım olduğum yerde ama yere eğdiği başı ve ne zaman başladığını hatırlamadığım yağmurda ıslanmış omuzlarıyla korkum her saniye daha da artıyordu. Mini tezgâhın arkasından kafenin bir ucundaki köşeme ve masamın üzerindeki telefona kısaca bir bakış attım. Kapıyı kilitlemiş olsam bu kadar korkmazdım ama kapının üzerindeki anahtar bana, ben anahtara bakakaldık.

Hareket etsem bir dert, etmesem başka bir dertti. Gergince yutkunarak tezgâhın arkasından çıktım ve başının hâlâ aşağıda olmasını fırsat bilerek yavaş adımlarla da olsa kapıya yaklaştım. Kalbim hissettiğim korkuyla dolup taşarken o kadar hızlı atıyordu ki ellerimin titremesine engel olamıyordum.

Titreyen ellerimle uzandığım ve henüz tuttuğum anahtarı çevirecektim ki birden başını kaldırdı. Yüksek bir çığlıkla geriye kaçmak istedim ama birbirine dolanan ayaklarımı geriye doğru düşmeme neden olduğunda hâlâ kapının dışında duran ve içeri girmek için hiçbir harekette bulunmayan adamın yüzüne baktım.

Kaldırdığım kaşlarım ve gitmesini işaret ettiğimi başımla bir kez daha bağırdım. “Şu an kafe kapalı! Gitmezseniz polis çağıracağım.”

Nihayet hareket edebildiğinde etrafına şöyle bir baktı ve kafenin içinden yüzüne vuran ışıkla artık yüzünü daha net görebiliyordum. Sert hatlara sahip bir yüzü, şaşkın bir ifadesi ve kahverengi gözleri vardı. Gideceğini düşünürken kapıyı birkaç kez hafifçe tıklattı ve bakışları tekrar beni buldu.

“Galiba gidemem,” diye seslendi kapının arkasından. “Burası Yarınlar Kafesi mi? Burada olmam gerekiyor.”

Yazdığım köşeme doğru bocalarken düştüğüm yerden doğrulmamı engelleyen şok hissiyle tekrar adama döndüm.

Yarınlar Kafesi mi?

Düştüğüm yerden yavaşça kalkıp bu sefer koruyabildiğim sakinliğimle kapıyı kilitleyebildim. Öylece dikiliyor, etrafa bakınıyor ve kapıyı kilitliyor oluşumla hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Birkaç adım geriye gidip sokağın iki ucuna baktıktan sonra başını kaldırıp yağmurun yüzünü ıslatmasına izin verdi. Dakikalar sonra hâlâ oradaydı ve sıtılsıklanı olmuşken neden gitmediğini anlayamıyordum.

Köşeme doğru koşup telefonumu aldım ve Mete'yi aramak üzere harekete geçtiğim sırada parmaklarım telefonun ekranında dondu. Avuçlarını açmış yağmurda ıslanırken bakışlarımız buluştuğunda yüzündeki mutluluk garip hissetmeme neden oluyordu. Telefonumu arka cebime koyup mutfığa gittim. Saçma sapan kararlar vereceğimi açıkça belliydi. Döndüğümde elimde orta boy bir tava vardı ve kasanın alt çekmecesinden aldığım biber gazı ile kendimi savunmaya tamamen hazır hissediyordum.

Tavayı koltuğumun altına sıkıştırıp kilidi açtım ve kapıyı birazcık araladım. Sadece biraz... "Neden gitmiyorsunuz? Kapalı olduğumuzu defalarca söyledim."

"Kimsiniz?" diye seslendi durduğu yerden. "Tam olarak ne-redeyim?"

"Asıl siz kimsiniz?" Birkaç adım ilerleyip kapıya doğru yaklaştığında elimdeki tavayı gösterdim. Biber gazı gizli silahımdı. "Sakin absürt bir harekette bulunmayın. Tavamı kullanmaktan çekinmem. Çok acıtır." Kendimden emin cümlelerim karşısında dudakları hafifçe kıvrıldı ve sevimli bir şekilde güldü. Gü-lüşüyle çatılan kaşlarımı görmüş olacak ki hemen toparlandı. "Gülmenizi gerektirecek bir durum yok. Ne yazık ki böyle bir dönemde yaşıyoruz."

“Size gülmüyorum, hanımefendi. Sadece...” dedikten sonra sesi yavaşça düştü. “Anlamıyorum,” diye mırıldandığını zar zor duydum. “Burası Yarınlar Kafesi değil mi yani?”

“Değil.” Başımı olumsuz anlamda salladığımda içeri doğru bakmaya başladı. Dakikalardır yağmurun altında olduğundan üşümüş olmalıydı. “İçeri gelin,” diyerek pes ettim sonunda. Tavamı arkamdaki masanın üzerine bıraksam da biber gazını avucumun içinde sıkı sıkı tutuyordum. Kötü biri olabilme ihtimalinin dışında üç sene önce gördüğüm birini öyle çok anımsatıyordu ki geri çekilmeden edemedim.

Yavaş adımlarla kafeye girdikten sonra orta alanda dikilmeye başladı. “Tam burasıymış gibi görünüyor ama...”

“Şimdilik ufak bir havlu bulabilirim ama sonrasında şal ile idare edebilir misiniz?” Başını salladıktan sonra istediği yere oturmasını söyledim ve mutfağa gittiğimde sıcak bir kahvenin iyi gelebileceğini düşündüm. Ufak bir mutfak havlusu, personel odasından büyük bir şal ve hazırladığım kahveyle ana mekâna döndüğümde hâlâ bıraktığım yerde beklediğini gördüm.

“İstedığınız yere oturabileceğinizi söylemiştim.”

“Çok fazla ıslanmışım. Burası gördüğüm en güzel kıraathane, kirletmek istemedim,” derken bile etrafa bakınmaktan kendini alamıyor gibiydi. Kıraathane mi?

“Sorun değil, buraya gelin.” Hazırladığım kahveyi masamın hemen yanındaki masaya koyduktan sonra oturmasını işaret ettim. İşaret ettiğim masaya yaklaşırken gözü bir yere takılmış olmalı ki çatılan kaşlarıyla birlikte duraksadı. Kapının önünde belirdiğinden beri devam eden gariplikler zincirine her saniye başka bir halka ekleniyor gibiydi. Birkaç adımı daha yaklaşırken bakışları tamamen bana odaklanmış ve yüzündeki sersem ifade daha da derinleşmişti.

“Bunun burada ne işi var?” Neyi sorduğunu anlamamıştım, yabancı bir adam böylesine garip davranırken ne yapacağımı da bilemedim. Tam neden bahsettiğini sormak üzereydim ki masama uzanıp defteri eline aldı. “Defterimin burada ne işi var?”

Eski defterin zarar görmesinden korkarak uzandım ve kirbarca defteri almaya çalıştım. “Yanıyorsunuz. Bu çok eski bir defter.”

Tuttuğum defteri hızla çekip birkaç adım geri gittiğinde ellerim havada kaldı. “Benim,” diye mırıldandı sadece. “Hangi yıldayız?”

“Bir dakika, hangi yıldayız derken? Hangi yılda olduğumuzu düşünüyorsunuz?”

“1972?” diye sordu ama o yılda olmadığımızı biliyor gibiydi. “Yani 1972 olmalı ama hiçbir şey aynı görünmüyor. En başında... Siz.”

“Ben mi?” Anlamsızca birbirimize baktığımız saniyelerden sonra beni işaret etti.

“Hayatımda ilk kez sizin gibi giyinen bir kadın görüyorum. Dolabımdaki kıyafetleri üzerinizde görüyor gibiyim. Tiyatro sanatçısı mısınız yoksa?”

Kafam iyice karıştığı için adama cevap vermek yerine kafamı toparlamaya çalıştım. Bir yanım onun deli olduğunu düşünüyor ve sağlık ekiplerini çağırmak istiyordu. Diğer yanım ise şimdiye kadar hiç olmadığı kadar şaşkındı.

1972’de olduğunu düşünen bir adam, eski bir defterin kendisine ait olduğunu söylüyor ve kiraathanede olduğunu iddia ediyordu. Ve sürekli sorduğu Yarınlar Kafesi, defterine devam ettiğim kısımlarında yazdığım mekânın adıydı. “İmkânsız ama size bir şey soracağım. Adınız Behçet Aral mı?”

“Amma garipsiniz hanımefendi,” derken başını olumsuzca sallıyordu. Kahverengi gözlerinden gizemli bir parıltı geç-

ti. "Behçet Aral olmasam neden içinde Behçet Aral yazan bir defterin benim olduğunu söyleyeyim. Asıl sizin adınız nedir?" Bir yandan da ilk sayfayı açıp defteri bana doğru çevirdi. Sanki bilmiyormuşum gibi...

Gözlerim kocaman açıldığında farkında olmadan nefes alamadım ve elimdeki havlu yavaşça kaydı parmaklarımın arasından. "Mümkün değil. 2021'deyiz." Bu sefer şaşırma sırası ondaydı. Düşürmek üzere olduğu defteri ellerinden aldığımda hâlâ aynı pozisyonda duruyordu.

"Ne demek 2021?" Boşluğa düşen bakışlarının ardından yüzüne yerleşen panik ifadesi daha da yoğunlaştığında etrafta bir şeyler aradı. Arkasındaki duvarın bir kısmı ayna ile kaplanmıştı ve bunu fark ettiğinde temkinli adımlarla aynaya doğru ilerlemeye başladı. Aynanın karşısına geçtiğinde ise sessizce izledim onu. "Hâlâ genç görünüyorum." Büyüyen gözleri ve titreyen elleriyle yanaklarına dokundu, oradan saçlarına ve gövdesine... Neyi kontrol ettiğini anlamıyordum. Aslında olan biten hiçbir şeyi anlamıyordum. "Benim burada ne işim var?"

"Geçmişten geldim demeyeceksiniz, değil mi?" dedim en sonunda. Akıl alır gibi değildi ve bu ihtimali düşündüğümü için bile deli olmalıydım.

"En son 1972'de olduğumu hatırlıyorum. Sonrası yok. Neden burada olduğumu bilmiyorum. Birden kendimi kapının önünde buldum. Nereden ve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Yarınlar Kafesi'nde olmam gerektiği... Sanki çağırılmışım gibi... Defterimi burada bulmayı beklemiyordum, hanımefendi. Kötü bir amacım yok. Neler olduğunu anlamıyorum. Elini ıslak saçlarından geçirip rahatsız bir ifadeyle gülümsedi. "Rüya görüyor olabilir miyim?"

Sorusuna cevap vermeden hızlı adımlarla tavayı bıraktığım masadan aldım ve çok sert olmamasına dikkat ederek tavayı

saçma sapan şeyler söyleyen adamın kafasına vurdum. Çıkan tok sesin ardından vuruşumun biraz sert kaçtığını anladım ama adam söylenerek kafasını tutarken birkaç adım geri çekildi. "Bunu neden yaptınız?"

"Siz rüya gördüğünüzden şüpheleniyorsunuz, ben de gerçek olmadığınızdan... Vurayım dedim ben de."

"Ne olduğunu anlamak için başıma ihtiyacım var, hanımefendi." Daha cevap veremeden yaklaştı ve bir eli başındayken diğer eliyle saçımı çekti. Abartmıyordum, çekişi kafamı neredeyse geriye düşürürken eline uzanmaya çalıştım.

"A-aaa!" Vurduğum elini geri çektiğinde birbirimize anlamsız bakışlar atıyorduk. "Haydi, benim sebeplerim vardı. Siz neden canımı acıtmaya çalışıyorsunuz?"

"Belki rüyada olan ben değilimdir diye düşündüm. Belki de sizin rüyanızın içindeyiz?" Uyuyup uyumadığımı kontrol etmek için yanağıma bir kere vurdum. Gözlerimi birkaç kez kırptığımda hâlâ karşımdaydı ama farklı bir şekilde... Elindeki su dolu bardağın içindeki suyu birden yüzüme doğru fırlattı. Ellerimle kendimi korumaya çalışsam da üstüm başım ıslanmıştı. Burnuma ve ağızma kaçan su öksürmeme neden olduğunda saldırmaya hazır bir şekilde dikleştim. Bakışlarımdan korkmuş olacak ki bardağı bırakıp ellerini yukarı kaldırdı. "Uyanmanız için yaptım."

"Uyanacak gibi mi duruyorum gerçekten? Uyumuyorum ben!" diye bağırdım sonunda. Kontrolsüz tizleşen sesimle yüzünü buruşturduğunda bir yandan da gözleri etrafı tarıyordu. "Aklınızdan bile geçirmeyin."

"Ondan değil..." dedi utangaç bir tavırla. "Çok açım sanki."

Bu olanlardan hemen önce ısıtıp tezgâha bıraktığım yemeklerin kokusunun mekâna yayıldığını ve benim de aç olduğumu

o an anladım. “O hâlde konuşmamıza yemekte devam edelim. Hâlâ kendinizde olmadığınızı düşünüyorum.”

“Tamam ama bir dakika,” dedikten sonra masamın üzerine bıraktığım defteri tekrar eline aldı. Gözlerinin parladığı yetmiyormuş gibi parmaklarını sayfalarda gezdirirken gülümsüyordu. Ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada defterin ön kapağını iyice açıp ince deriyle kaplı sert kapağın dikişini tek hareketle çekti.

“Ne yapıyorsunuz?” diyerek defteri almaya çalıştım ama izin vermedi. “Deftere zarar veremezsiniz. Söyledikleriniz mantıklı değil, böyle yapmanıza izin veremem.”

“Deftere zarar vermiyorum,” derken bile dikişi sökmeye devam ediyordu. “Burayı ben diktim, kolayca tekrar dikebilirim.” Söktüğü dikişin ardından ince deriyle sert kapak ayrıldı ve daha önce görmediğim banknotları eline alırken adamın keyfi iyice yerine geldi. “Biriktirdiğim parayı buraya saklamıştım. Tamı tamına 500 Türk Lirası. Eh, zamanında iyi para biriktirmişim.”

Gururla uzattığı, daha önce sadece internette gördüğüm kâğıt paraları şaşkınlıkla alıp incelemekten edemedim. Bir elimdeki lavanta-mor renkli banknotlara bir de karşımdaki adama baktım. 500 Lira biriktirdiği onun yazdığı kısımlarda da yazıyordu. “Gerçekten Behçet Aral’sınız...” diye mırıldandım. Bu kadar özel bir kasayı, yapan kişiden başkasının bilmesi imkânsızdı ama içinde bulunduğumuz durum hepsinden daha da imkânsız geliyordu.

Gözlerimi ovuşturup kaybolmasını umsam da karşımda diken adam, yere düşürdüğüm havluyu alıp saçlarını kurulamaya başladı. Parasının artık geçerli olmadığını ya da bir yanının ona inandığını söylemeden mutfağa doğru ilerledim. Yemekleri tekrar mikrodalga fırına koyarken son yarım saat içinde yaşadıklarımı düşünmeden edemedim. Kendime de bir havlu aldım

ve yemekler ısınırken yarısı ıslanmış saçlarımı kurulayabildiğim kadar kuruladım.

Dalıp gittiğim birkaç saniye içinde yazdığım cümleler aklıma geldiğinde şöyle bir düşündüm. Behçet Aral'ın kendinden örnek alarak oluşturduğu karakteri yatağında uzanırken bitiyordu defterdeki kısımlar. Düşlediği gelecekle uykuya dalar-ken kısa bir tarih atıp karakteri olduğumuz tarihe getirmiştım. Mekân olarak burayı betimlemiştim ve mekânın adını da Yarınlara Kafesi koymuştum. Üzerinde çok düşünmeden yazdığım kısımlardı, sadece karakterin kendini rahat hissettiği bir yer oluşturmak istiyordum.

Kapının önünde beliren Behçet Aral gerçekte... "Bu nasıl olabilir?" Mantık çerçevesine sığmasını bırakın, mantıkla uzaktan yakından bağdaşmayan bir durumdu. Mekânda yediği ilk yemeği ve dinlendiğini yazdığımı hatırladığımda gözlerimi kısıtım. "Eğer yazdığım cümlelerse... Köşemde, ellerini ensesinde birleştirmiş, ayaklarını bir diğer sandalyeye uzatmış, dinleniyor olmalıydı. Gözleri kapalıyken şarkı mırıldanıyorsa bittin sen, kızım."

Isıtıcıyı kapatıp yemekleri tabaklara servis etmeden önce içeriyi kontrol etmek istedim. Mutfaktan mekâna doğru yürürken mırıldanışı kulaklarıma doldu ve mutfağın kapısından başımı uzattığımda gördüklerim ciddi anlamda başımı döndürdü. Tansiyonum düşüyor da olabilirdi.

Adamı, tıpkı yazdığım gibi kimsenin yaklaşımadığı köşemde oturuyor, ensesinde birleştirdiği elleriyle nahif bir şarkı mırıldanıyordu. Ustelik gözleri de kapalıydı.

Mutfağa geri dönüp basitçe iki tabak hazırladım ve tabakları içeri götürdüğümde öylece dışarıyı izlediğini gördüm. "Çok acıkmışım," dedi tabakları gördüğünde. Tabasını önüne koyduğumda gözlerini birkaç kere kırıştırdı. "Bu nedir?"

“Lazanya. Mesut Şef’in en sevilen tariflerinden biridir.” İki kere üst üste ısıttığım için lastiğe dönen peyniri çatalıyla eşeledi.

“Kıymalı börek gibi görünüyor.”

Lezzetli lazanyadan büyük bir lokma aldığımda o da yemeye başladı. “Mmm...” Mırıldanışı yemeği beğendiğini gösterirken gülmeden edemedim. Bir tarafım bunun saçmalıktan ibaret olduğunu söylese de bir tarafım defterin iç kısmından çıkan parayı gördüğümünden beri gerçek olabileceğini düşünüyordu. Rahatsız etmemeye dikkat ederek izledim onu. Sakin sakin yemeğini yerken ve etrafa şaşkın bakışlar atarken yakışıklı görüldüğünü inkâr edemezdim.

Aklımın her köşesi böyle düşüncelerle doluyken masanın üzerinde duran eline uzandım. Tam bir tutuş değildi belki ama avucumun içine aldığım elin sıcaklığı ve gerçekliği aklımın sınırlarını zorluyor gibiydi. İlk önce tuttuğum eline sonra da başını kaldırıp bana baktı. Elimini çekip arkama yaslandığımda biraz daha sakinleşmiştim.

“Lütfen yanlış anlamayın. Hâlâ gerçek olup olmadığınızı sorguluyorum. Böyle şeyler ancak dramalarda olur. Yani öyle sanıyordum...”

“Sizi korkutuyor muyum?” Çatalını tabağın kenarına bıraktı ve arkasına yaslanmadan önce verdiğim şala sıkıca sarındı.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Korku değil. Sonunda aklımı kaybetmiş olabileceğimden endişeleniyorum. Bir şey sorabilir miyim?” Soruma karşılık sadece başını salladı. “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? İçinizden ne yapmak geçiyor?” Yazdığım paragrafa göre...

“Sarı bir arabaya binip büyükçe bir eve gitmem gerekiyor. Neresi olduğunu bilmiyorum ama paramı vermediniz, hanımefendi.” Gözlerimi devirip arka cebime koyduğum parayı masaya bıraktım.

“Nereye gideceğinizi biliyorum.”

“Nereden biliyorsunuz?” Çantamın hemen yanındaki defteri işaret ettim. Böyle bir şey olacağını bilsem yazar mıydım, hiç bilmiyordum.

“Çünkü şu an yaşadığınız her şeyi ben yazdım. Bu defteri dün buldum ve yarım kaldığı için kötü hissediyordum. Devam ettirmek istedim. En başından sorduğunuz Yarınlara Kafesi de gitmek istediğiniz ev de benim hayatıma göre yazıldı. Kitap olarak yayımlanmayacağı ve devam ettirdiğimi çok az kişi bildiği için sahneleri, mekânları ve olayları kendime göre kurguladım. Sizce de kulağa çok saçma gelmiyor mu?”

Söylediklerimi pürdikkat dinledikten sonra derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi. “Asıl saçma olan yemeğinizi ziyan etmeniz. Yemeyeceksiniz yiyebilir miyim? Yıllardır yemek yememiş gibiyim.”

Tabağımı yavaşça önüne doğru ittikten sonra o yemeğine odaklanırken tekrar sessizliğe büründüm. Sormak istediğim çok fazla soru vardı. Hikâyesinin neden yarım kaldığını bilmek istiyordum. Kendisiyle bağdaştırdığı karakterin yaşadığı zorlukları düşündüğümde ise hayatının gerçekten de yazdığı kadar zorlayıcı olup olmadığını merak ediyordum.

Yine de sessizce oturup yemeğinin keyfini çıkarmasına izin verdim. Mete ve yarım saat içinde evde olacağıma dair mesaj attıktan sonra uyumamasını rica ettiğim bir mesaj daha attım. Çünkü yapılmaması gereken bir şey daha yapacaktım.

Yaklaşık yarım saat sonra yemeğini bitiren adam, bir kere daha ödeme yapmaya çalıştı ama parasının artık geçmediğini bir türlü anlamak istemiyor gibiydi. Kafeyi çok toplayamadan şalterleri indirdim ve toplanıp yola çıktığımızda Mete'nin arabasını sokağın başında gördüm. *Harika!*

Eve gittiğimizde açıklamaya çalışacaktım ya da gerçeği onunla bulmak istediğimi söyleyecektim fakat şimdiden gelmesine bakılırsa her şey daha da garipleşecekti. Yanımdaki adamı gördüğünde arabadan inerken herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol ettiğini biliyordum.

Adını söylemekten çekindiğim adam, yanımda etrafa bakarak ve çoğu zaman şaşkınca yürürken arabanın yanına kadar yavaşça ilerledik. Sokağın başına ulaştığımızda ise renkli ışıklar ve tabelalardan çok araba dikkatini çekmiş gibi görünüyordu.

"Bu da ne böyle?" Mete'yle konuşmaya fırsatım olmamıştı ki Behçet, arabanın açık olan farlarının önüne geçip arabayı hayranlıkla incelemeye başladı. "Bu nasıl araba?" derken ağzı tamamen açık kalmış, bir yandan da gülüyordu. "Ustamın öğlundaki Murat 124'ü bile ezer geçer bu. Kaç lira biriktirmek gerekir bunun için?" Arabaya âşık olduğunu Mete de hen de rahatlıkla görebiliyorduk.

"İnci?" diye seslendi Mete. Behçet'e dalan bakışlarımı ona çevirdiğimde neredeyse arabanın üzerine yatmakta olan adamı gösterdi. "Bu da kim?"

"Onu görebiliyor musun?" Soruyla gözleri kısıldı ve bir kere daha Behçet'e bakıp bana döndü.

"Arabamla evlenmek üzere olan adamı soruyorsan evet, tabii ki görüyorum."

"Bak, gerçekten çok saçma bir şey söyleyeceğim ama delirmedim. Ya da delirdim ama eğer görüyorsan sen de delirmişsin." Ne dediğimi ben bile anlamamışken Mete'nin devrelerini iyice yakmıştım.

"Ne diyorsun, İnci? Doğru düzgün anlatır mısın?"

Derin bir nefes aldıktan sonra "Adamı Behçet Aral olduğunu söylüyor. Bana verdiği defterin sahibi."

“Bir yanlışlık var. Defterin sahibi bile olsa bu kadar genç olması imkânsız. Olsa olsa defterin sahibinin oğlu olur. Hatta oğlunun oğlu...”

Onaylarcasına başımı salladım ama bir yandan da defteri-mi çıkarıp yazdığım kısımları gösterdim Mete’ye. “Yazdığım cümleleri yaşıyor gibi görünüyor, Mete. Yemin ederim, yalan söylemiyorum. Gece yarısı kafenin önünde belirdi ve yazdığım mekânı aradığını anladım. Sonrasındaki hareketlerinin neredeyse hepsi yazdığım gibiydi. Bak, şu paragrafa kadar her şey yaşandı.” Mete, yazdığım yerlere göz atarken aynı zamanda hâlâ arabayla iletişim kurabileceğini düşünen Behçet’e bakıyordu.

“Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?” dediği sırada diğer paragrafın girişindeki cümle döküldü Behçet’in dudaklarından.

“Bineceğim sarı araba bu değil galiba ama buna binmek istiyorum,” dedikten sonra asıl cümleyi söyledi. “Artık gidebilir miyiz?” Ve ardından aynı paragrafta anlattığım gibi arabaya geçip başını koltuğa yasladığı gibi gözlerini kapattı.

Şaşkınlığı ve şaşkınlığına bağlı gözleri her saniye daha da büyürken, “Şaka yapıyor olmalısın...” diye mırıldandı Mete.

“Keşke...” diye mırıldandım aynı tonda. Ardından ekledim: “Sence sonunda delirdik mi?”

Arka koltukta yabancı biri olmasına rağmen sanki her zamanki yolculuklarımızdan biriymiş gibi sessizce eve gidiyorduk. Mete dikiz aynasından arka koltuktaki adama bakıyor, bir yandan da gergin olup olmadığını gözlüyor gibiydi. Sonunda iyice yola odaklanmaya karar vermiş olmalı ki ilgi odağından çıktık fakat hâlâ söylemek istediği bir şeyler vardı. Nasıl olmazdı ki?

“Gerçek olamayacak kadar... Delice, değil mi?” diye mırıldandım sessizce.

"Hâlâ bana garip bir şaka yaptığınızı düşünüyorum."

"Bir de bana sorun." Sessiz dakikaların ardından sesini ilk kez duyduğumuz Behçet Aral gözleri kapalıyken devam etti: "En son nerede olduğumu bile hatırlamazken kendimi bambaşka bir zamanda buldum. Kimsiniz, bilmiyorum. Nereye gidiyoruz, bilmiyorum. Esas şaka bu olmalı."

Mete'yle birbirimize bakıp ne düşündüğümüzü tartarken ellerimi kaldırdım. "Bunları ben yazmadım."

"Yazdıkların beni korkutuyor artık."

"Beni de." Sessizlik içinde süren yolculuğumuzun sonunda nihayet eve vardık ve Behçet'i uyandırmak için arkama döndüğümde çoktan gözlerini açtığını fark ettim.

Islanıp kurumaktan kırıışmış kıyafetleri; dağınık, gür saçları ve şaşkın bakışları gerilmeme neden olmuyor değildi. Tedirginliğim her saniye daha da artarken, "*Ne yapacağız?*" diye sesleniyordu iç sesim. Etrafta dolanan bakışları gergin bakışlarımı bulduğunda bir süre öylece kaldık ve en nihayetinde dışarıyı işaret edip evi gösterdiğimde arabadan indik. Mete, ben ve hemen arkamızdaki Behçet eve doğru yürürken tok bir ses duyduk:

"İşte, burası! Gelmem gereken yer aynı böyle bir yerdi." Mete kapıyı açtığında bir şey söylemeden içeri girdim.

"Senden bir şey rica edebilir miyim, Mete?" Anahtarını bırakıp bana döndükten sonra kollarını göğsünde birleştirdi. Şaşkınlığını üzerinden atmış, her zamanki ciddi ifadesine kavuşmuş gibi görünüyordu. "Eşofman takımlarından birini Behçet'e verebilir misin? Telafi edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Böyle kalmasına izin verecek değilim elbette ama... Sence mantıklı mı? Adamın Behçet Aral olduğuna emin miyiz?"

"Değiliz." Kafeyi kirletmemek için ıslak kıyafetleriyle öylece dikildiği gibi -tahminen aynı sebepten- salonun ortasında

dikilen adama baktım. "Delice... Bugün bu kelimeyi çok kullandım fakat delice... Yine de gerçek olduğunu düşündüğümde sihirli geliyor. Neler olabileceğini merak etmiyor değilim."

İkimiz konuşurken Behçet bize doğru birkaç adım attı. Yüzünde mahcup bir ifade vardı ve yanımıza geldiğinde hafifçe eğildi. "Paranın değeri değiştiyse burada kalmaya param yetmeyebilir."

"Parasının artık geçerli olmadığını bir türlü anlatamadım." Cevap bile vermeden koltuklara kurulduk. Ayakta kalan Behçet'e de koltukları işaret ettim. Mete, televizyonda Netflix'i açıp King Kong'u kaldığı yerden seyretmeye başladığında ben de göz ucuyla şöyle bir baktım.

"Bu da nedir?" Muhtemelen filmi kastediyordu. "Kadın sana benziyor."

"Her gördüğünüz sarışın kadını bana mı benzeteceksiniz?"

"Film," diye seslendi Mete. "Eski bir filmidir ama ben çok severim."

"Benim kadar eski değil. Buradaki en eski şey olma ihtimalim çok yüksek." Espri anlayışı da geldiği zamandan kalmış olmalıydı ama kırmamak için hafifçe gülümsedim. "Bu arada," dedi unuttuğu bir şey aklına gelmiş gibi. "Kaç yıllık evlisiniz?"

Kontrolsüz tepkilerini neredeyse hiç görmediğim Mete, sodasından aldığı yudumu püskürtürken sakinliğimi korudum. "Evli değiliz. Sadece aynı evde yaşıyoruz."

"Vay canına," demekle yetindi gördüğü her şeyi garipseyen zaman yolcumuz. Düşündüğümde bu durumu kolayca kabul etmiş olmam garipti. Fakat ben birçok konuda garip bir insandım. Aynı zamanda farklı farklı kurgulara sahip birçok romanın da yazarıydım.

Paralel bir evrende, sevdiğim aktörle mutlu bir hayatım olduğuna inanıyordum da buna mı inanmayacaktım? Tamam,

çok benzer durumlar değildi. Yine de bu, sihirli olmadığı anlamına gelmiyordu. Hayatımda sihirli olaylara ihtiyaç duyduğum bir dönemdeydim. Ve bu akşama kadar bunun farkında bile değildim.

Misafirimize üzerini değiştirmesi için yeni bir paket iç çamaşırı ve eşofman takımı verdikten sonra kendimi resmen koltuğa bıraktım. Üzerime çöken yorgunlukla tavanı izlemek fazlasıyla cazip geliyordu. Mete L koltuğun diğer köşesinde açtığı filmi izliyor, salonda çılgık kıyamet film sesleri yankılanırken sessizce tavanı izliyordum.

“Bence, tabii senin için de uygunsa bir süre kalmasına izin verebiliriz. Yarın araştıracağımı; nedir, ne değildir, anlarız.”

Elimi kaldırıp izlediğim tavana hayali çizgiler çizmeye başladım. “Olur.” Sesimi duyup duymadığından emin değildim. “Hem kötü biri gibi görünmüyor. Yine de bilemeyiz tabii. Riskli bir durum.”

“Yıllar önce böyle bir risk almıştın. Zaman çok hızlı geçiyor, değil mi?”

Tavanı izlemeyi bırakıp oturur pozisyona geçtim. Kucağına bastırıldığı yastıkla az önce geçmişten bahseden kendisi değilmiş gibi filmini izlemeye devam ediyordu. “Hiç pişman olmadım. Hem kim bana kafesinde özel bir köşe yapardı? Dünyanın en şanslı yazarı ben olabilirim.”

Odaya giren Behçet, Mete'nin kıyafetleri içinde hiç de geldiğini iddia ettiği zamandan gelmiş gibi görünmüyordu. Düğünce katladığı kıyafetleri kucağındayken nereye gideceğini bilmediği o kadar belliydi ki...

“Şimdilik şu odayı kullanabilirsiniz. İhtiyacınız olan ne varsa yarın konuşup hallederiz. Hepimiz için uzun bir geceydi. Ben de odama çekilmek istiyorum artık.”

İki adam da başıyla onayladıktan sonra Mete ayaklandı. “Gel bakalım,” dedi Behçet’e. “Odan, odamın hemen yanında.” İkisi konuşurken nihayet ayaklandım ve sakince odama çıktım.

Behçet’in defteri bende idi ve yatağıma oturduğumda ilk olarak defteri çıkardım. Dış kabı sökülmüş ve bazı sayfaları ıslanmıştı ama hâlâ sapasağlamdı. Defteri yukarı kaldırıp şöyle bir evirip çevirdim. Kenarlarından sihir pırıltıları mı dökülsün istiyordum, bilmiyordum ama bunun nasıl gerçekleştiğini anlamam gerekiyordu.

Ne kadar incelersem inceleyeyim elbette ki görünürde hiçbir şey yoktu. “Ee, sihir bunun neresinde?” Biraz daha salladıktan sonra yaptığımın defteri yıpratmaktan başka bir işe yaramadığına karar verdim. Az önce canını çıkardığım defteri dikkatlice çekmeceme koyduktan sonra bitkin bir şekilde yatağıma uzandım. Ne üzerimi değiştirmeye enerjim vardı ne de daha fazla düşünmeye...

Yine de uykunun kıyısında iken bile düşünmeden edemiyordum. En son ne zaman bu kadar heyecanlanmıştım? Yazdığım karakterler için heyecanlı hayatlar oluştururken en son ne zaman kendiminkini bu kadar derinlemesine düşünmüştüm? Hatırlamıyordum bile. Gerçek olamayacak kadar deli saçması dursa da en az olayın kendisi kadar heyecanı, onun Behçet Aral olabileceğini düşünürken hissetmişim. Aynı heyecanın kıpırtıları devam ederken kapandı gözlerim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde büyük bir çığlıkla açtım gözlerimi. Yatağımdaki hareketlerin ardından karanlıkta bana doğru gelen birini hissettiğim an çekmecemin üzerindeki vazoyu alıp tüm gücümle savurdum. Vazo elimin altında parçalara ayrılırken ayaklandım ve kapıya doğru koşup hemen ışıkları açtım.

Odanın içi aydınlandığında ise ikinci bir çığlık şaşkınlıkla koptu. “Burada ne işiniz var?” diye istemsizce bağırdım. Kötü

biri olmadığını düşündüğüm her saniye için kendime kızdım. Ne kadar da erken bir karardı.

“Ben...” diye mırıldandı başını tutmuş yatağında iki büküm otururken. Başını tuttuğu elinin arasından kanlar sızarken telaşlandım fakat öyle bir andaydım ki ne yapacağımı bilemiyordum. Derken belimi saran iki el beni birkaç adım geri çekti ve geniş bir sırt tüm görüşümü engelledi. Mete beni arkasına aldı gibi tetikte bir duruşla neler olduğunu anlamaya çalışırken Behçet ayaklandı. Daha doğrusu ayaklanmaya çalıştı. “Burada olduğunuzu bilmiyordum. İsteyerek gelmedim.” Ve bayıldı ya da... Öldü.

“Adam öldü!” Şok içinde ileri atılıp yere düşen Behçet'in yanına çökerken başındaki kesiklerin düşündüğümünden daha derin olduğunu anladım. “Hastaneye götürmeliyiz.” Mete, başıyla onayladıktan sonra aceleyle odamdan çıktı fakat saniyeler içinde geri döndü.

“Giyeceklerini verirken sordum. Adamın kimliği, hiçbir şeyi yok, İnci. Ne diyeceğiz? Haydi, sen ve ben bu duruma inandık diyelim. Adamın geçmişten geldiğini söylesek bile kimseyi inandıramayız.” Mete'nin etrafa attığı boş bakışların ardından aklım başına geldi desem yalan olmazdı. Ayaklanıp delteri çıkardım. Uykumda evde yabancı biri olduğunu hatırlamıyordum. Eğer zihnimi biraz daha aydınlık olsaydı onun suçlu olmadığını anlayabilirdim. Kendi evimi berimlediğimi gibi ana karakterin odasını da ikinci katta, kendi odam olarak yazmış ve anlatmıştım. Bir süre aşağıda takılmışsa bile sonunda gelmesi gereken yer yine burasıydı.

Behçet merdivenleri ağır ağır çıkarken yaşadığı yorucu günün etkilerini fazlasıyla hissediyordu. Kapıya geldiğinde derin bir nefes alarak odasına girdi ve yarı uyanık, yarı uykulu bir şekilde yatağına tırmandı. İşte, şimdi harikaydı. Günün en sevdiği saatinde kendisini uykuya bırakmamak için hiçbir sebebi yoktu.

Vardı... O sebep bendim. Bu eve gelmesi gerektiği gibi bu odaya gelmesi de onun elinde değildi. Yazılan neyse onu yapıyordu.

"Haklısın." Aceleyle koşup yatağın diğer tarafına geçtim ve telefonumu aldım. Behçet, Mete ile birlikte yatağın ön tarafında, az da olsa kendine gelmiş, kafasını tutuyordu. Uzun zamandır aramamış olsam da cevap vermesini umarak babamın doktorunu aradım. Saat gecenin üçünü yeni yeni geçiyordu. Açmasından umudumu kestiğim an uykulu bir ses aramayı cevapladı.

"Alo? İnci?"

"Şevval Hanım! Bu saatte rahatsız ettiğim için çok özür dileirim fakat arayacak başka kimse aklıma gelmedi."

"Bir dakika, bir dakika..." dedi. Yavaşça kendine gelmeye başlıyordu. "İyi misin? Neyin var?"

"Ben iyiyim... İyiyim de..." derken kendinden geçmekte olan Behçet'e tedirginlikte baktım. "Yanlış anlaşılma sonucu bir tanıdığımın kafasında vazo parçaladım. Kanama ne durumda, bilmiyorum ama pek kendinde değil."

Bir süre bekledikten sonra ahizenin diğer ucundan derin bir nefes sesi duyuldu: "Acile götürmeye ne dersin, İnci?"

"Öyle yapacaktık fakat tanıdığımın kimliği yok. Biraz karışık bir durum. Yardım edemez misiniz? Sadece bir seferlik?"

Yine bir süre beklediğinde karar vermeye çalıştığını hissedebiliyordum fakat kısa sürede pes etti. "Üç sene sonra aradığına göre önemli bir şey olmuş olmalı. Kesikler ne durumda?"

"Bilmiyorum," derken telefonu tutan elimde bir gariplik olduğunu fark ettim. Telefonumla elim arasındaki ıslaklık hissi en nihayetinde elimi kontrol etmemle son buldu. "Benim elimdeki kesik böyleyse onun kafasındaki daha kötüdür, Şevval Hanım."

"Temiz bir bezle elini sar, bir başka bezle de arkadaşınızın başına hafifçe baskı uygulayın. Hemen geliyorum."

Şevval Hanım'ın dediklerini teker teker yapıp gelmesini beklerken Mete'nin soran bakışlarıyla karşılaştım. "Ben yazmı-şım," dedim en sonunda. "Bana zarar vermeye çalışmadığına eminim. Gelmesi gereken yer benim odamdı. Sadece uykulu bir şekilde yatağına yattığını düşünüyordu."

"Dedim ben," diye mırıldandı Behçet uzandığı yerden. Sesi- ni duyduğum gibi o tarafa yönelip nasıl olduğuna baktım.

"Nasılsınız? Biraz daha bekleyin, doktor arkadaşım birazdan burada olacak."

"Sorun değil, iyiyim. Hiç beklemediğim bir darbeydi. Ne olduğunu bile anlamadım ama inanın, size hiçbir şekilde art niyetle yaklaşmadım. Burada olduğunuzu bilmiyordum. Sade- ce buraya gelmem gerekiyor gibiydi."

"Biliyorum. Tüm bunlar için özür dilerim. Yarın her şeyi anlatacağım." Çalan kapı kurtarıcı oldu ve kapıyı açmak için harekete geçtiğimde Mete tarafından durduruldum.

"Burada kal. Ben hallederim."

Behçet Aral bir akşamda hayatımızın ortasına anı bir giriş yapmıştı. Mete belli etmese de hatta belki inanmıyor olsa bile duruma güzelce ayak uyduruyor gibiydi. Hafif bir gülümse- meyle onayladıktan sonra Mete kapıyı açtı ve dakikalar son- rasında Şevval Hanım'ın yetenekli ellerinden geçmiş bir hâlde özel tedavimizi tamamladık.

Neyse ki Behçet'in başındaki kesik düşündüğümüz kadar derin değildi.

"Biraz konuşabilir miyiz, İnci?"

Hep böyle kibar ama sert bir kadındı doktorumuz. Ailemi kaybermeden önce her ihtiyacımızda orada olurdu. Annemin,

babamın ve kardeşimin üzerinde de hakkı çoktu. Eskiden doktora ihtiyacım olmazdı, şimdi de yoktu aslında. Her şeyden uzaklaştığım bir zamanda diğerleriyle olduğu gibi Şevval Hanım'la da arayı açmıştım.

Kahverengi saçlarını kolundaki lastik tokayla toplarken mutfağa yöneldiğinde ben de peşinden gittim. Sorgulama başlıyordu... Mutfaka vardığımızda ellerimi masumca kaldırdım.

"Ne diyeceğini biliyorum. Gerçekten tehlikede değilim." Kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çattı. Yüz hatları aynı hatırladığım gibiydi. Sadece biraz yaşlanmış görünüyordu.

"Beni aramıyor olabilirsin ama seni her yerden takip ediyorum. Ünlü bir yazar olarak sosyal medyadan hayatını takip etmek kolay oluyor. Tabii, insanlara gösterdiğin İnci'nin gerçek olmadığını anlayabiliyorum. Değiştiğini biliyorsun."

Dalıp gitmemek ve düşünmemek için elimden geleni yap-sam da haklıydı. Hayatımda yeri dolmayan boşlukları, ince bir sızı gibi rahatsızlık veren anıları ve sakin hayatımın beni ne kadar yaraladığını sadece beni eskiden tanıyanlar anlardı.

Hepsinden uzaklaşmıştım. İşin doğrusu, bununla yüzleşeceğimi de düşünmemiştim. Ta ki bu geceye kadar... Sabahın dördüydü, tanımadığım bir adamı yaralamış ve yaralanmış, aynı zamanda eski hayatımdan biriyle konuşmak zorunda kalmıştım.

"Eskiden nasıl biri olduğumu unutmak üzereyim. Fakat şikâyetim yok. Ailemle yaşadığım bu evde, şimdi iki adamla zaman geçireceğimi bilemezdim. Tıpkı tamamen yalnız kalacağımı bilemeyeceğim gibi..."

Eliyle kolumu tutup hafifçe okşadı. "Keşke bizlerden uzaklaşmasaydın. Hissettiklerini benimle paylaşabilirdin."

Kolumun üzerindeki elini sıkıca kavradım. "Unuttunuz mu? Ben bir yazarım, Şevval Hanım. Kimseye anlatamadığım

hislerimin hepsini cümlelerimin altına gizledim. Sizin, benim ve herkesin kimseye belli etmeden atlatmak istediği hisleri vardır. Kimi yazar, kimi okur, kimi izler, kimi çizer, kimi dinler... Gizlediğim her hissim yüzlerce kelimeye dönüştü. Bir sürü karaktere, bir sürü olaya, bir sürü hikâyeye ve bir sürü kitaba dönüştü. Bazen dünyayı çevreleyecek kadar kelime yazsam bile yeterli olmuyor gibi gelirdi. Yine de teşekkür ederim. Artık iyiyim.”

İyi olmadığımı hatta artık neredeyse yazamadığımı bilmesine gerek yoktu. Ayaküstü biraz daha sohbet ettikten sonra müsait bir zamanda buluşmak sözüyle Şevval Hanım evden ayrıldı.

Mete ve Behçet Aral, salondaki L koltuğun iki ucuna kurulmuş ve çoktan uykuya dalmışlardı. Misafirimiz için hazırladığımız ama asla kullanmadığı odasına girip iki battaniyeyle salona geri döndüm. Sargılı elim hareketlerimi kısıtlasa da ikisinin üzerini dikkatlice örttükten sonra çoktan kaçmış olan uyku, zihnimi meşgul eden anılarım ve durumun karmaşıklığıyla baş başa kaldım. Uyumam mümkün gibi görünmüyordu.

İlk olarak odamı temizlemeye karar verdim. Odamın iç ürperten görüntüsü, okuduğum cinayet romanlarından birini aklıma getirdi. Dolayısıyla daha önce hiç böyle bir sahne yazmadığımı düşündüm. “Toplamadan inceleyeyim bari.”

Yazmaya başladığım ilk zamanlardan edindiğim bir alışkanlığım vardı. Bazen kalabalık bir arkadaş grubu, bazen yağmur ve bazen de esen rüzgârın ortasında kaldığımda o an etrafımda ne görüyorsam aklımda sahneleri betimler ve düşüncelerimle hayali bir kitap yazardım.

Sadece düşüncelerimle yazdığım kitaplardan iki cilt çıkar desem yalan olmazdı. Bir süredir yazmakla ilgili problemlerim vardı, düşüncelerimle bile yazamazken karşılaşmıştım Behçet’in defteriyle.

Ve işte, şimdi buradaydık.

Parçalanan vazunun dağılışına, kurumuş kan lekelerine ve ortamın hâlâ hissedilen gerginliğine dair aklımdan cümleler yazdım. Yazma seansım bittiğinde ise ortalığı toplamaya başladım. İşin çoğunu bitirdiğim sırada kapım birkaç defa tıklatıldı.

"Ever?" diye seslendim. Bir an için gelenin Mete olduğunu düşünmüştüm fakat yavaşça aralanan kapıdan sargılı bir baş odama doğru uzandı.

"Girebilir miyim?" Başımla onaylayıp nevresimlerini henüz değiştirdiğim yatağımın uç tarafına oturdum. O ise odanın ortasına geldiğinde yavaşça çöküp yere oturdu.

"Buraya oturabilirsiniz," diye yatağın diğer ucunu işaret etsem de kabul etmedi. Yaşanan olaydan ötürü rahatsız olacağımdan mı endişe ediyordu, bilinmez; kendini kötü hissetmesini istemedim. Çekmecenin üzerine koyduğum defteri aldım ve biraz uzağında kalarak onun gibi yere oturdum. Uzandığında ise defteri ellerine bıraktım.

"Konuştuklarınızı duydum," diye mırıldandı defteri aralarken. Sert çenesi gergin, bakışları fazlaca donuktu. Kendi yazdığı cümlelerin üzerinde parmaklarını gezdirirken gözlerini kapattı. Birkaç sayfa daha sessizce gezdikten sonra benim yazdığım yerlere geldiğinde kendi yazdığı son kelimenin üzerinde durdu parmakları. "Yazmaya devam ettiğin için buradayım. Nasıl oluyor, bilmiyorum ama yazdıklarını yaşadığımı anlayabiliyorum. Bir de *kelimelerin gücü yok*, derler..."

"Böyle olacağını bilmiyordum. Defterdeki Behçet Aral'ın hikâyesi yarım kalmasın istemiştım sadece. Yazdığın karakter öyle üzgün, öyle yorgundu ki... Onun için işler iyi gitsin istedim. Yazıp bitirdikten sonra güzelce saklayacaktım defterini fakat birden sen geldin." Benimle samimi konuştuğu için ben de onunla öyle konuşmaya başlamıştım. "İnanılmaz, değil mi?"

Benim yazdığım sayfalarda gezinirken derin bir iç çekti. “Nasıl sonlandığımı bilmiyorum ama... Devam etmesine izin veremez misin? Sorularıma cevap bulamadan kaybolacağım diye ödüm kopuyor. Yazdıklarını silersen yok olur muyum?”

Genişçe gülümseyip defteri elinden aldım. Bakışları her hareketimi takip ederken aynı zamanda uzanıp çekmecemden bir silgi kaptım. Dehşete düşen bakışlarını gördüğümde ne yapacağımı söylemeden harekete geçtiğim için kızdım kendime.

“Hayır, hayır!” dedim aceleyle. “Seni silmeyeceğim, Behçet. Bir şekilde buradasın ve gidip gitmeyeceğine karar verecek kişi ben değilim.”

Elimdeki silgiyi işaret edip, “Silgiyi yazmak için kullanmayacaksın herhâlde?” dedi. Alaycı ifadesine aynı şekilde karşılık verdim.

“Sadece sana doğru odayı vereceğim. Hem yazdıklarımı okursun. Beğenmediğin bir şey olursa değiştirirsin.”

Defteri açıp yaşanan akşamı ve odayı yazdığım kısımları sildim. Daha doğrusu silmeye çalıştım. Kurşun kalemle yazdığımı emin olmama rağmen eğilip tükenmez kalemle yazıp yazmadığımı kontrol ettim. Tükenmez kalem değildi, kurşun kalem kullanmıştım. Yer yer kalın, yer yer ince ve sonuk kurşun kalem izleriyle doluydu defter.

Çekmecemden başka bir silgi çıkarıp tekrar silmeye çalıştım. İnce sayfadaki kelimeler silinmediği gibi çok fazla silmeyi denediğim hâlde yıpranmıyordu bile. Tuttuğum sayfayı bırakıp diğerini silmeye çalıştım.

“Bir şey deneyeceğim.” O an gelen bir hisle defterin sayfasını tuttuğum gibi yırtmaya çalıştım. Karşımda muhtemelen tansiyonu fırlayan Behçet’e aldırmadan yazdığım sayfalardan birinin kenarından ısırdım ve yine koparmaya çalıştım.

“Ne yapıyorsun?”

En sonunda defteri de silgileri de ortamıza doğru ittim. Behçet’in şaşkın bakışları defter ile benim aramda gidip gelirken masumca gülümsemeye çalıştım.

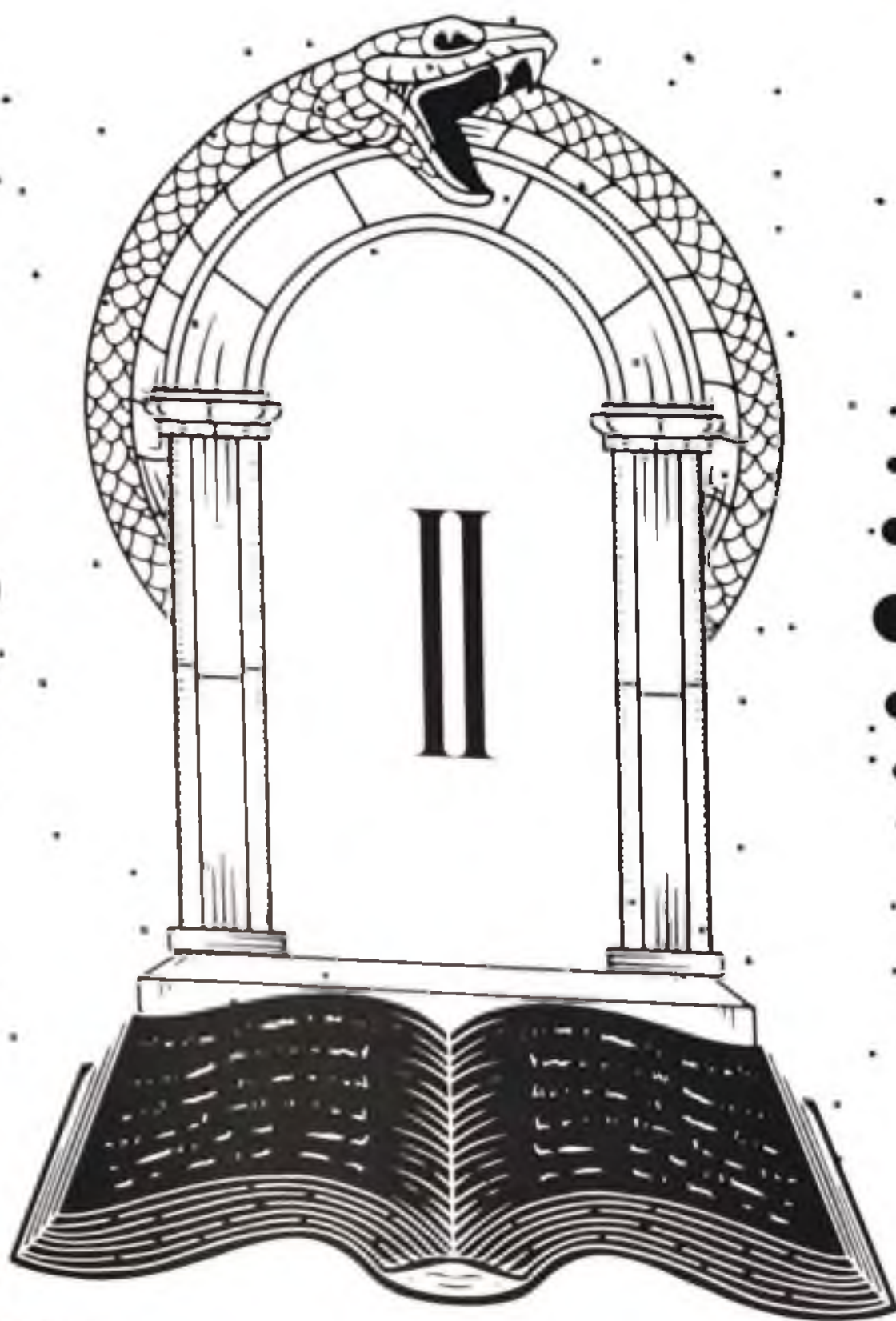
“Merak etme,” diye mırıldandım sakince. “Seni istesek bile yok edemeyiz. Deftere yazdıklarım silinmiyor ve fark ettiysen zırh gibi, yırtılmıyor bile.”

İlk önce kaşlarını çatsa da dediklerimi anlayınca yüzü aydınlanan Behçet, dışarıdan süzülen güneş ışığı gibi parladı.

“Ben olsam bu kadar mutlu olmazdım. Yazdıklarımı bilmiyorsun.”

“En fazla ne yazmış olabilirsin ki?” Kendinden emin ifadesine karşılık sadece sinsice gülümsemekle yerindim.

“Haklısın. En fazla ne yazmış olabilirim ki?”

Öğleden sonra gözümü açtığımda uykudan uyanmış gibi değil de arbededen çıkmışçasına felaket durumdaydım. Gece acısını hissetmediğim elim sızlıyor, tekrar uykuya dalmak istesem de guruldayan midem buna izin vermiyordu. Yattığım yerden huysuzca doğruldum.

Sabahın ilk ışıklarına kadar uyanık kalmak problem değildi. Üzerime çöken yorgunluk kendini yoğun bir şekilde hissettirirken sebepsizce huysuzdum.

Elimi yüzümü yıkayıp aşağı indiğimde kendimi iyi hissetmememe neden olan tek şey, salonda sabahlayan iki adamın salonu derli toplu bırakıp gitmesiydi. Sahi... Mete işe gitmiş olmaydı fakat Behçet neredeydi?

Takır tukur sesler eşliğinde mutfağa yöneldiğimde sorumun cevabını almış oldum. Salon nasıl derli toplu ise mutfağım bir o kadar felaketti.

Bütün gözleri yanan elektronik ocağın ve fırının yaydığı sıcaklık tüm mutfağı kaplamıştı. Buzdolabının bir kapısı sonuna kadar açık, yumurta rafından aşağı doğru yumurta beyazları akıyordu. Behçet ise donmuşçasına mutfağın ortasında dikilmekten başka bir şey yapmıyordu. Dokunmatik su sebilinden yere doğru akmakta olan suları saymıyordum bile.

Kuşkusuz, tam bir savaş alanı...

"At mı girdi mutfağa, ne oldu?" diye sordum gülerek. Sesimi duyduğunda irkilip kendine geldi ve eli ayağına dolaştı.

"Bunu ödeyebileceğimi sanmıyorum." Behçet ve finansal sorunları...

"Ödeme yapman gerektiğini söylemedim."

"Sadece pilav ve yumurta pişirmek istiyordum ama ocağın gaz düğmesi yok. Buzdolabındaki yumurta rafı kendi kendine ileri gelip duruyor ve yumurtaları kırıyor. Ciddiyim. Bu nasıl bir dünya?"

Zaman yolcumuzu dinlerken ocağı, fırını ve su sebilini kapatıp kendimizi güvene aldım. Buzdolabının yumurta rafını ise tamamen çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. "Bunlar son model ev alederi. Ben bile tam çözemedim, epey cesur bir girişim olmuş seninki."

"Zaman ilerlediği için her şey daha kolay olur diye düşünmüştüm. Ayrıca ev sinemanız da çalışmıyor." Ellerini, kirlettiği eşofmanına sildikten sonra saçlarını karıştırdı ve utandığını izlemekten keyif aldığını gizleyemedim.

"Ev sineması mı?"

"Dev gibi bir şey var ya salonun ortasında... Film oynattığınız..." Bir an gülmek istedim ama bunu o kadar ciddi söylemişti ki incinmesini istemediğim için gülmedim.

"Onun adı televizyon."

"O kadar da cahil değilim. Televizyon görmemiş insan da değilim. Komşumuzun evinde vardı lâkin buna benzer hiçbir yanı yoktu."

"Alay etmiyorum," diye üsteledim. "Cidden o dev ev sineması, bizim televizyonumuz."

“Üzerinde düğme yoktu. Kanalı nasıl değiştiriyorsunuz?”

Bana inanmakta zorluk çektiğini ve tüm bunların ona fazla geldiğini anlayabiliyordum. “Kumandası var. Kanalların hepsi listelenmiş ve kumandayla istediğimiz kanalı televizyona yaklaştırmadan açabiliyoruz. Öğretmemi ister misin?”

“Topu topu üç tane kanal var zaten...” dediğinde onaylamayan bakışlarım, üzerinde duraksadı. “Eminim ki daha fazladır. Bir ara gösterirsin.”

Bir yandan konuşurken bir yandan da iki bardak pirinci ufak bir leğende ıslattım. “Pilav ve yumurta mı yemek istiyorsun?” Onaylarcasına başını salladı. Gevşemiş sargısının bir kısmı başıyla birlikte sallandığında gülmeden edemedim.

Az önce televizyon olduğunu öğrenmesine rağmen, “Ev sinemasının altındaki çekmecedeki bandaj bandı var. Getirebilir misin? Bandajın gevşemiş gibi görünüyor,” dedim. Gözleri kısıldığında olduğundan daha komik görünüyordu.

“Geçmişe gelseydin seninle alay etmezdim.”

“Alay etmiyordum.” Aslında ediyordum ve dakikalar içinde bundan keyif alacak kadar kötü bir insan olmuştum. “Tamam, ediyordum. Özür dilerim.”

“Benim için de eğlenceli galiba,” diye seslendi salona dönmeyen önce. “Hiçbir şey bilmiyorum ama keşfetmek güzel olacak gibi. Tabii, birileri dün geceki gibi defterimi ısırp koparmaya çalışmazsa...”

Sadece gülümsedim. Bir günden daha az zamandır aynı ortamda olsak bile o kadar garip anlar yaşıyorduk ki... Yine de geri kalan her şey normal görünüyordu.

Behçet’in bandajını sağlamlaştırdıktan sonra yemek yapmaya devam ettim. Normalde çok fazla yemek yaptığımı söylemezdim ama birçok yemeği yapabiliyordum. Hafta içi temizlik

ve yemek için yardımcımız geliyordu. Çoğu zaman da kafedeki şefin yemeklerinden alıyorduk.

Pilavı demlenmeye bıraktım ve hazır olduktan sonra pişirmek üzere yumurtaları hazırladım. Pilav ve yumurta benim de sevdiğim bir ikiliydi. Başka bir şey hazırlasam mı diye düşünürken mutfağa gelen Behçet aceleyle seslendi:

“Yarınlar Kafesi”ne gitmem gerekiyor. İçimde işe geç kalmışım gibi bir his var ama ben işsizim.”

“Tabii ya,” diye mırıldandım. “Sanırım bugün Mete’nin kafesinde çalışman gerekiyor. Sadece haftada üç gün ama yarı zamanlı bir iş gibi düşün.”

“Ne iş yapacağım ki?”

“Genellikle orada olurum ve gözlemlediğim insanlar, genellikle gözümün önünde olduğu için seni yarı zamanlı çalışan yaptım. Ayrıca İstanbul’un bu zamanında çalışmadan yaşayamazsın.”

Yemek masasının sandalyelerinden birini çekip oturdu. “Yazar Hanım, sadece merakımdan soruyorum. İstanbul’un bu zamanında, biri yarı zamanlı çalışarak böyle bir evde yaşayabilir mi? Affedersin ama sen nasıl ünlü bir yazar oldun?”

Kocaman açılan gözlerimle birkaç saniye öylece kalakaldım.

“Nasıl da şükürsüz çıktın! *Bir şekilde hayattayım, bu mükkemmel kadın beni hayata döndürdü,* diyerek şükretmiyorsun da yazarlığımı mı laf ediyorsun?” Kendini ve daha çok kafasını korumaya çalışan adama havlu savurmaya devam ediyordum ki fırsatını bulduğu ilk an havluyu elimden kaptı. “Düşünmeden, kurgulamadan, içimden nasıl geldiyse öyle yazdım. Ayrıca görüyorum ki az bile yazmışım. İlerleyen sayfalara gelmemizi sabırsızlıkla bekliyor olacağım.”

“Bir şey demedim ki,” dedi havluyu masanın üzerine koyarken.

“Pilav olana kadar Mete’den izin alalım da sana giyecek bir şeyler bulalım. Sonra da çıkarız. Kafede bir şeyler atıştırırsın. Pilavı da akşam yeriz.”

“Mete, giyeceklerimi verdi bana.”

Bazen Mete gibi iyi biriyle nasıl karşılaştığımı düşünüp duruyordum. Onun yanında öyle rahattım ki... Yine şaşırtmamıştı beni. “İyi o hâlde. Giyinip çıkalım.”

Huysuzca uyanıp garip bir şekilde sakinleştiğim dakikalar içinde odama çıkarken yazmak istediğimi fark ettim. Elinizi yormayan hafif bir kalemin varlığını parmaklarınızda hissetmek istediğiniz o an vardır ya... Parmaklarım kalemin varlığını ararken hızlıca giyindim. Bunu en son ne zaman hissetmiştim, hatırlamıyordum bile. Kaybetmeden yazmaya başlasam iyi olacaktı.

Kiremit rengi bir tulum giydim. Saçlarımı açık bırakıp tараdıktan sonra hafifçe düzleştirip kabarıklığını biraz olsun gidebilmişim. Saçlarımla işim bittiğinde kahverengi tonlarında hafif bir makyaj yaptım. Köşemde otururken güzel hissetmeyi seviyordum. Ayrıca yazarlıktan başka aktif olarak yaptığım bir işim yoktu. İşe gösterilen saygının, yapılan işin kalitesini artırdığını düşünenlerdendim. Son olarak çantamı hazırladım ve beyaz spor ayakkabılarımı giydiğimde tamamdım. Odamdan çıkmak üzereyken unuttuğum pilav aklımın her köşesinde bomba etkisi yarattı. Koca evde *pilav* diye bağıra bağıra aşağı indim.

“Pilavı yaktım! Emeğim, zamanım...” Mutfağa doğru koştuğumu gören Behçet, beni önemsemedi ama öyle bir şey gördüm ki duraklamadan edemedim. Mutfağın kapısının önünde adımları yavaşladı, aklımda olan ne varsa unuttum.

“Vay canına.”

Gömleğinin kollarını iliklemeye çalışan Behçet öyle yakışıklı görünüyordu ki... Beyaz gömleği, koyu renk kotu ve spor ayakkabılarıyla bırakın geçmişi, bu döneme fazla geldiğini bile söylesem yalan olmazdı. Dünden beri dağınık gördüğüm gür saçlarını güzelce şekillendirmiş, bandajını çıkarmıştı. Gerçekten bu kadar çabuk mu iyileşmişti? Tertemiz görünüyordu. Mete'nin losyon kokusu salonu doldururken güzel bir enerji yayıyordu etrafına.

"Pilav için endişelenme. Tencereyi ocaktan aldım ama gazı kapatamadım."

"Hallederim ben şimdi," derken mutfağı işaret etsem de hâlâ olduğum yerdeydim. Çoğu zaman etrafa ilgisiz görünsem de aslında her şeyi gözlemlerdim. Özellikle etrafımda beyaz gömlekli ya da takım elbise giymiş biri varsa radarlarım sonuna kadar açılırdı. Herkesin bir zaafı vardı işte. Mete'yi ilk takım elbiseli gördüğüm anı hatırladım. Bütün gün gizli gizli izlemiştim kafede.

"Olmuş mu?" Bütün düğmelerini iliklediği gömleği hariç her şey tamamıdı.

"Bir dakika." Ocağı kapatıp salona koşar adımlarla gittikten sonra kısa bir konuşmayla taksi çağırdım ve hemen önünde dikildim. "Sonuna kadar iliklememelisin. İlk iki düğmeyi aç bakalım."

"Benden ne istiyorsun böyle?" Elleriyle göğsünü kapatsa da dalga geçtiğini anlayabiliyordum. Anlaşılan pek keyifli bir adamdı Behçet Aral. En nihayetinde o da bir yazardı. Kelimelerle arası elbette ki iyi olacaktı.

"Günümüzün modasını öğretiyorum. Dediğimi yapsan iyi olur, işe geç kalıyorsun."

İlk iki düğmeyi açıp gömleğinin yakasını düzelttikten sonra derin bir nefes aldım. Tam anlamıyla nefes kesici görünüyordu.

İkimiz de hazır bir şekilde kapıya çıktık. Neyse ki durağın yakın olmasından dolayı taksimiz gelmişti ki fazla beklemedik. Dakikalar süren, sessiz bir yolculuğun ardından kafenin bulunduğu sokağın başında indik. Mete'nin Behçet'i kabul etmesini umarak sokağın ortasına doğru yürüdük ve kafeden içeri girer girmez Mete'yle bakışlarımız buluştu. Yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Masumca gülümsedim. Fakat bir dakika, Mete'nin üzerindeki takım da neyin nesiydi?

“Bugün neden ikiniz de nefes kesici görünüyorsunuz?” Kafedeki herkes seslenişimle bana doğru döndüğünde yerime doğru ilerledim. Yazmaya nasıl odaklanacaktım şimdi?

Adımlarımı takip eden Behçet, masama doğru sandalye çekmeye çalışırken onu engelledim. Ardından vakit kaybetmeden Mete'ye seslendim ve bize doğru gelirken ne diyeceğimi bir an için unuttum. Bugün ikinci defa...

“Her zamanki kahveden mi?” diye sorduğunda genişçe gülümsedim.

“Çok iyi görünüyorsun.”

“Ne zaman takım elbise giysem içinden başka biri çıkıyor.” Mete sandalye çekip otururken hâlinden memnun olmayan zaman yolcumuz söylenmeye başladı.

“Ben neden oturamıyorum?” dediğinde nihayet amacımızı hatırlayabildim.

“Behçet'in burada çalışmasına izin verebilir misin?”

Gözleri büyüyen Mete, bir süre öylece kaldı fakat ellerini kaldırıp önemsemediğini gösteren bir ifade takındı. “Eminim ki geçerli sebeplerin vardır. Nasıl istiyorsan öyle olsun, zaten yeterince battık dünden beri.”

“Ciddi misin sen?” Şaşırmakla gülmek arası bir noktada karşımdaki yakışıklılara şöyle bir baktım.

"Evet," dedikten sonra Behçet'i arka tarafa yönlendirdi. "Yoğun olduğunda şefe yardım edebilirsin ve genellikle serviste yardıma ihtiyacımız oluyor. Destek personeli olarak aramızda olmaktan mutluluk duyarız." Onlar arka tarafa doğru giderken arkalarından bir süre bakakaldım. Vay canına, gerçekten şanslı günümde olmalıydım. Gözlerimin bayram ettiğini söylesem yalan olmazdı hatta Mete'nin takımı günümü kurtaran tek şey olabilirdi.

Yerime oturup defterimi, kalemimi, kulaklığımı ve küçük not kağıtlarımı çıkardım ve bir süre hafif uğultunun içinde kahve kokularıyla öylece bekledim. Burayı seviyordum. Olduğum yer, çevremi ve tam da şu an hissettiğim enerjiyi gerçekten seviyordum.

Defterimi araladığım sırada doğru anda başımı kaldırmış olmalıyım ki Mete'nin elinde kahve fincanıyla masama doğru ilerlediği anı yakaladım. Arkama yaslanıp gelişini sakince izledim fakat görüntü öyle güzeldi ki gülmeden edemiyordum.

Gizli dosyamdaki takım elbise konseptli fotoğraflardan fırlamış gibi görünüyordu. Ne kadar hoşuma gittiğini belki böyle anlatabilirdim. "Takımımı süzmen bitti mi?"

"Çok kaliteli bir takım bu, Mete. Özel dikim, değil mi? Ceket öyle güzel oturmuş ki... Kalıbı harika görünüyor."

"Evet, özel dikim." Kahvemi önüme bıraktıktan sonra ceketinin iki ucunu hafifçe geriye itip sandalyeye oturduğunda fotoğrafını çekmek istedim.

"Neden hep takım giymiyorsun?"

"Birilerinin gizli fantezilerini canlı tutmak için hiçbir sebepim yok. Şimdilik."

Şaşkınlıkla açılan ağızla etrafıma duyan var mı diye baktıktan sonra uzanıp koluna vuracaktım ki ceketine kıyamadım. "Dua et ki özel dikim."

“Yazdıklarından dolayı burada çalışması gerekiyor, değil mi?” Onaylarcasına başımı salladıktan sonra derin bir iç çektim. Böyle olacağını nereden bilebilirdim ki?

“Hâlâ düşünüyorum ama bunun nasıl gerçekleştiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Yine de eğer ikimiz de delirmediysek bunun sana iyi geleceğini düşünüyorum. Bir gün bile olmadı fakat şu an önümde defterini açtığını görmek beni fazlasıyla mutlu ediyor. Özellikle buraya gelip akşama kadar defterini aralamadığın günlerden sonra...”

Utanırcasına gülümsedim çünkü bir noktada bu kadar ilgiyle takip etmesi... Hoştu. Çok fazla birlikte vakit geçirmesek bile ona güvenebileceğimi biliyordum. “Sanırım ne olursa olsun, her şeyin çözümü *düşünmemek*. Dünden beri aklımı kurcalayan düşüncelerden hiçbirini düşünmeye fırsatım olmadı.”

“O zaman seni rahat bırakıyorum ve hazır böyle hissediyorken güzel güzel kitaplar yazıyorsun. Herhangi bir ihtiyacın olursa seslen,” dedi ve masadan kalkıp arka tarafa yöneldi. Giderken çalışanlara kibar hareketlerle direktifler vermeye devam ediyordu.

“Haydi bakalım, İnci Sözeri,” diye seslendim kendime yüreklendirici bir ses tonuyla. Günün enerjisi tükenmeden yazsam harika olacaktı.

Fakat günün enerjisi sandığımdan daha erken tükendi.

Gözden kaçırdığımız bir nokta vardı. Ortalığı birbirine katan Behçet Aral'da değildi suç. Çoğumuzun kullanmayı bilmediği araçlarla boğuşup sonucu hüsrarla biterken bazen tepsiler devriliyor bazen de midelere inmesi gereken içecekler yerlerde ziyan oluyordu. Üstelik Mete her ne kadar sesini çıkarmasa da utanan ve morali düşük bir Behçet dolanıyordu etrafta.

“İnci, ben yapamıyorum. Daha önce kıraathanede çalıştım fakat burası bambaşka bir yer. Çay, oralet, bisküvi, tost yapıp verirdik insanlara. Herkes anlamadığım şeyler söylüyor. Tavuklu kusedil bilmem ne, sebzeli varm falan diyorlar. Milsek, firoz...” Karşımda kıpkırmızı olmuş Behçet’e sandalyeyi işaret ettiğimde oturdu ve önlüğüne sıkıştırdığı bezi eline alıp oynamaya başladı. Düşüncesizlik ettiğimizi sık sık nefesler aldığını gördüğümde fark ettim. Birkaç saat olmuştu belki ama televizyona ev sineması diyen bir adama belli başlı şeyleri öğretmeden nasıl çalışmasını bekleyebilirdik?

“Quesadilla, Wrap, Milkshake, Frozen... Hepsini öğreteceğim sana. Bugünlük bitirmeye ne dersin? Mete’yle ben konuşurum.”

“Gerçekten silemiyor muyuz?” dediğinde neden bahsettiğini anladım ve defteri masanın üzerine çıkardım. Kenardaki bardağın dibinde kalmış suyumu yazdığım kısımlara döktüm fakat yapraklar ıslansa da bir uçtan diğer uca saniyeler içinde kurudu.

“Yazılanları yapmasan ne olur ki? Bu kadar zorlanıyorsan çalışmanı istemem. Daha önce de dediğim gibi böyle olacağını bilmiyordum.” Derin bir nefes aldıktan sonra yakasından bir düğme daha açtı. Beyaz gömlekle karşımda yaptığı hareketler odaklanmamı zorlaştırsa da dikkatimi vermeye çalıştım.

“Öğret bana,” diye mırıldandı. “İkinci bir şansla tekrar hayattayım ve bunları geri çevirecek lüksüm yok. Burada olduğum her anın değerini bilmeliyim.”

Kalemimi bırakıp ellerimi göğsümde birleştirdim. Ona uzaktan bakmak bile bambaşka bir zamana bakmak gibiydi. Bakışları defterine yazdığı gibi hüznü, aynı zamanda kararlıydı.

“Öğreteceğim. Her şeyi öğreteceğim.”

1 Hafta Sonra

“Bunu yapmayı reddediyorum.”

“Reddedemezsin, yazdım bir kere.” Behçet Aral, birmeyen söylenmeleriyle odamın içinde volta atarken başım dönüyordu.

“Bir haftada başıma gelmeyen kalmadı. Benden ne istedin, İnci?”

“Hani her şeyin değerini bilecektin, nerede kaldı o sözlerin?” Hızlı adımları yavaşladı ve sonunda odanın tam ortasında durduğunda rahat bir nefes aldım.

“O bir hafta önceydi.” *Abarttığı kadar ne yaşatmış olabilirim ki*, diye düşünmeden edemedim.

“Abartmıyor musun? Altı üstü işe başladın, birkaç kavganın ortasında kaldın, zehirlendin, kayboldun. Bir de...” Sonuncuyu söyleyip söylememek arasında kaldım. “Bir de neredeyse çatıdan düşüyordun.”

“Gerçekten... Ne kadar da abartıyorum! Yarına çıkacağım belli değil resmen.”

Hepsini birleştirdiğimde daha şimdiden yazmayı biraz abarttığımı kabul edebilirdim. Kendimi savunabileceğim nedenlerim vardı elbette. Birincisi, Behçet Aral uyum sorunu yaşayan biriydi. Gözlemlediğim kadarıyla insanlarla iletişim kurma konusunda iyi değildi. Fakat bu da normaldi. Tanıyıp bildiği sokaklara kadar her şey bambaşkaydı.

“Hepsi benim suçum değil. Çatı benim, iş benim, kaybolma benim... Ama gerisi senin suçun! Evde bir sürü yemek varken ne diye tarihi geçmiş bir sandviç yedin ki?”

Söylene söylene odamdan ayrıldığında bir süre peşinden bakakaldım. Hayatta olduğu için mutlu olma evresini çoktan

geçmiş olmalıydık. Yaşadığı uyumsuzluklar onu daha sinirli biri yapıyordu. En azından bir haftada çözebildiğim kadarıyla böyleydi.

“Defterini unutma!” diye bağırdı odama doğru. “Geç kalıyoruz!” Doğru ya, iş günü...

Geçen bir haftada uyumsuzluk sorunu yaşayan sadece zaman yolcumuz değildi. Evimde yeni ve meraklı birinin varlığına henüz alışabilmiş değildim. Artı bir yanı varsa o da yazmaya geri dönmemdi. Behçet, önceden düşünüp içten içe dert ettiğim ne varsa zihnimden uzaklaştırıyordu.

Düşünmemek en iyi ilaç, derlerdi de inanmazdım. Ne yaptı, şimdi ne yapacak derken düşüncelerimde boğulamıyor, geri kalan zamanımda da sakin ve güzelce buluşabiliyordum harflerimle.

Şimdiye kadar adımın önüne yazar sıfatını almamıştım. Yine de yazar olmak, yazmak, harf soluyup cümlelerle beslenmek hayatımın çok büyük ve vazgeçemeyeceğim bir parçasıydı. Eksikliğinin canımı sıkabileceğini de bu zamanlarda anlamıştım.

Ayrıca Mete ile her zamankinden daha çok görüşüyor ve konuşuyorduk. Evde üçüncü bir kişinin varlığı köprü görevi görüyordu. Ortak dertler ya dost ya da düşman edindirirmiş. Mete'yle zaman yolcumuz için endişe ettiğimiz ortak anlarda daha da yakınlaşıyorduk. Üç senedir görmediğim yönlerini yeni yeni görmeye başlıyordum.

“Geç kalıyoruz!”

Gözlerimi bir anlığına kapatıp derin bir nefes aldım. “Geliyorum.”

Odama girip durduğu için hazırlanamasam da herhâlde enerjimin yüksek olmasından dolayı iyi görünüyordum. Siyah bahçıvan kotum, içime giydiğim açık turuncu tişörtüm ve atkuyruğu saçlarımla yazmaya hazırdım.

Çantamı aldığım gibi aşağı indiğimde Behçet'i sonuna kadar açık duran dış kapının önündeki taksiyi bekletirken buldum. Hâlbuki mesaisinin başlamasına daha yarım saatten fazla vardı. Kapıyı kilitleyip arabaya bindiğimizde planımı devreye soktum. Bugün başka bir şey deneyecektim. Deftere göre Behçet'in işe gidip birkaç saat çalıştıktan sonra izin alması gerekiyordu fakat bunun yerine yakınlardaki alışveriş merkezine gitmek istediğimizi söyledim şoföre.

"İşim ne olacak?" diye panikle atıldı.

"Farklı bir şey deneyeceğiz. Yazdığım için çalışıyorsun; çalışmazsan, yani yazılanları yapmazsan neler olacağını hiç test etmedik."

"Pek iyi bir fikir gibi görünmüyor." Burun kıvrırsa da karşı çıkmadı. Alışveriş merkezine vardığımızda ise işini tamamen unuttu.

Alabildiğine parlak ışıklar, dikkat çekmek için binbir renkle tasarlanan afişler, tabelalar, küçük stantlardan yayılan parfüm kokuları ve ilgi çekici bir sürü mağazanın ortasındaki Behçet Aral, bir daha asla aynı kişi olmayacaktı. Asansörden indiğimizden beri üç yaşındaki bir çocuk merakıyla bakıyordu her yere.

"Bu büyümlü kutu da neyin nesi böyle?" diye sorduğunda gülmüşedim. Behçet ve benzetmeleri...

"Başta büyümlü geldiğine bakma. Artık İstanbul'da adımbaşı büyümlü küçümlü bu büyümlü kutulardan var. Ve inanır mısın, hepsi birbirinin aynısı! Buranın hemen yanında bir inşaat vardı ya kocaman, orası da bu kutu gibi olacak." Şöyle bir etrafa baktıktan sonra hafifçe kaşlarını çatı.

"Ee, madem hepsi aynı, neden aynısından yapıyorlar?"

"İstanbul tüketmeyi sever, Behçet. Hem de bilinçsizce! Yeni olsun, güzel olsun ve daha güzel olsun ister. "

“Benim en son bıraktığım İstanbul, uzun kuyrukları severdi. Birbirini yolda görse boğazlayan öğrencilerle gözü açılmamış insanların şehriydi.”

Boylu boyunca yürüdüğümüz katın sonuna gelmiştik ki yürüyen merdivenlerin başında duraksadım. “İster geldiğin yermişlerde olsun ister şimdiki zamanda, insanlar değişmiyorsa şehir ne yapsın? Bu dönemde daha az yeşil, daha az mavi, daha az sevgi ve daha az saygı var. Eminim ki o zaman da vardı,” dedikten sonra yürüyen merdiveni işaret ettim. “Ve işte! Hareket eden merdiven!” Behçet yüzüme boş boş bakmaya devam etti.

“Bir yazar bu kadar cahil olmamalı.” Onaylamayan bakışlarıyla beni bırakıp merdivene yöneldiğinde elim birkaç saniye havada ve ağzım açık kaldı.

“Beni bekle!” diye seslenip yürüyen merdivenin üç basamak gerisinden yakaladım onu. “Yine neyi beğenmedin?”

“Birincisi, hareket eden merdiven değil yürüyen merdiven. İkincisi, benim dönemimde de vardı. Sadece böyle süslü püslü bir binanın içinde değildi. Bil diye söylüyorum, Yazar Hanım; 64’te ilk yapıldığında insanlar, sadece yürümeden bir kat çıkabilmek için önünde kuyruk oluşturunuyordu.” Elini şöyle bir sallayıp günler sonra bir şeyi biliyor olmanın verdiği gururu yaşadı. Mutluluğunu bozmak istemedim. Elbette alay edebileceğim herhangi bir olay yaşanacaktı.

Arkasından sinsi sinsi sırttırken yemek katına çıktık ve birbirine karışan yemek kokuları eşliğinde etrafa bakınmaya başladık. Midelerimiz de en az bizim kadar heyecanlıydı.

“Haydi, bir şeyler atıştırıp güzel bir filme girelim. Uzun zamandır film izlemediğine eminim. Kırk dokuz yıl kadar...”

Son cümlem kaşlarının çatılmasına neden olduğunda genişçe gülümsedim. Bazen takılmadan geçmek o kadar zordu ki...

Üzerine bir beden büyük gömleğini düzeltip sakın kalmaya çalıştı.

O an dikkat ettim giydiklerine. Hâlâ Mete'nin dolabından giyiniyordu. Bazı parçalar üzerine uysa da bazılarının üzerinde emanet gibi durduğu bir gerçektir. "Filme girmeden önce sana yeni giysiler alalım."

"Maaşımı henüz almadım." Finansal takıntısı, Behçet'in vazgeçilmez bir parçasıydı.

"Yazdığım kötü paragraflara karşılık özür hediyesi olarak kabul et. Daha neler neler gelecek başına..." dediğimde beti benzi atsa da bu sefer söylenmedi.

"Olmaz." Söylenmemesi sadece beş saniye sürmüştü. "Paramı alınca hallederim ben."

"Artık parayı dert etmesen mi? Hayatımda gördüğüm en takıntılı zaman yolcusu sensin." Alaycı bakışları geri geldiği an cümlemin mantıksızlığı beni de yakaladı. Fakat düzeltmeye fırsat bulamadan Behçet Aral golü kaçırmadı.

"Kaç tane zaman yolcusu gördün sanki?"

"Neyse ne!" diye huysuzlandım. "Çok param var, Behçet. Harcayamayacağım kadar çok..."

İnanmayan ama şüphelenen ifadesi meraklı bakışlarına yansdı. "Mete'nin arabasından alabilecek kadar mı?"

İlk görüşte âşık olduğu arabayı unutamamıştı. "İstersem şu an Mete'nin arabasından birkaç tane alabilirim."

"Benimle alay ediyorsun, değil mi?"

Olumsuzca salladığım başımı takip eden bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı. Çok sevdiği arabadan birkaç tane alabiliyor oluşum bana inanması için yeterli olacaktı sanırım. Ailemden geriye kalan tek şey finansal varlığım olabilirdi. Değirmenin

suyunu döndüren şirketleri, yatırımları, birikimleri düşünmek bile başımı ağrıttıyordu. Hepsi hâlâ babamın yönetiminde olmalıydı. Bazen uzak bir şehirde işlerini hallediyor olduğunu ve yanıma gelmek için vakti olmadığını hayal ediyordum.

“İnci?” Ellerini gözümün önünde sallayan Behçet dalgınlığını bozduğunda kendime geldim.

“Dediğim gibi parayı dert etmene gerek yok. Senin yerinde olsam beni talih kuşu olarak görür, yeniden hayatta oluşumun keyfini çıkarırdım.” Bir şey demedi ve sessizce kendisini yönlendirmeme izin verdi. İlk olarak güzel bir yemek yedik. Onun için farklı bir deneyim, benim içinse sadece garipti.

Bir saat önce tarihini biliyor olduğu için övündüğü yürüyen merdivenlerden tekrar gururla indi. “Ne diyorsun?” diye sordum mağazaların önünden geçerken. “Başına konmama izin verecek misin?”

Yanından geçerken güzel bir mağazanın önünde durdu. “Buraya girebilir miyiz?”

“Elbette! Her şeyi bana bırak.”

Hayatının hatasını yaptığına dair bir şeyler mırıldanırken kendini bana bıraktığında ortaya bambaşka bir Behçet çıkardım. Birkaç renk gömlek -özellikle siyah- ile uyumlu birkaç renk pantolon, farklı türde ayakkabılar aldıktan sonra ellerimiz karton poşetlerle dolmuş ve çoktan yorulmuştuk.

Yine de değmişti. Yeni ve sanki onun için dikilmiş parçalar içinde öyle yakışıklı görünüyordu ki yanımızdan geçenler dönüp bir daha bakıyordu Behçet’e. “Geçmişte de böyle dikkat çekici bir tip miydin?” diye sordum merakla.

“Zenginken öyleydim. Bir zamanlar ailem İstanbul’un hatırı sayılır varlıklı ailelerinden biriydi.” Ellerindeki poşetleri kaldırıp çokluğunu işaret etti. “Alışverişe çıktığım her seferde bunların üç katını alırdım.”

“Nasıl yani?” diye atıldım şaşkınlıkla. “Kafeye ilk geldiğin gün... Davranışların... Beni mi kandırıyorsun?”

Başını sağa sola salladı sakince. “Ayaküstü konuşmak için çok fırtınalı bir konu aslında,” derken adımları yavaşladı. “Babam 67’de iflas etti. Bütün varlığımızı kaybettik, şirketlerimiz el değiştirdi ve üstelik bir o kadar da borçlandık. Bir şekilde tek başıma kaldım ve beş yıl boyunca hayatta kalmaya çalıştım... Daha rahat bir zamanda devamını anlatırım.”

Sinema bölümü katın bir diğer kısmında, birkaç mağazanın tadilatı olduğu bir yerdeydi. Yürüyeceğimiz kata endişeli bir bakış attıktan sonra Behçet’in taşıdığı ağır poşetlere döndüm. “Hepsini taşıyabilecek misin?” Cevaplamasına izin vermeden elimdeki poşetleri iç içe koydum ve ondaki poşetlerden birkaçını elinden aldım.

“Gerek yok, ben hallederim.” Tutuşunu düzeltti ve katın sonuna doğru yürümeye başladık. İzleyeceğimiz filmi düşünürken biraz hızlanmış olacağım ki hafif bir patırtıyla durakladım. Birkaç adım geride kalmış Behçet, sersemlemiş ve ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu.

“Bir an boşluğa basar gibi oldum,” dese de yüzünde daha farklı bir ifade vardı. Belki biraz korku?

Önüme dönüp yürümeye devam ettim fakat yüzündeki ifade içimi rahatsız eden bir şeyler vardı. Kapanmış mağazaların önünden geçiyorduk ki bu sefer daha büyük bir patırtı koptu. Daha doğrusu bu sefer karton poşetlerin yere düşerken çıkarıldığı sesler, beni olduğum yere çiviledi. Omzumun üzerinden arkama baktığımda korkunç bir görüntüyle karşılaştım.

Behçet’in sadece dizden aşağısı görünüyor, görünen kısımlar da anbean havaya karışırçasına yok oluyordu. Tamamen ona döndüğümde nefesim tam anlamıyla kesildi ve ileri doğru atılsam da Behçet’ten geriye hiçbir şey kalmadı.

“Hayır!” diye bakındım etrafa panikle. Tadilat bölgesi olduğundan etrafta çok fazla insan yoktu. Olanlar da bu akılalmaz olayı görmemiş olacaklar ki başlarını çevirdikleri an beni, muhtemelen sinir krizi geçirdiği için elindeki poşetleri yere atmış bir kadın olarak görüyorlardı.

“Behçet?” diye seslendim hafifçe ama tekrar belirmedi ya da etrafta ona dair en ufak bir şey göremedim. “Nasıl olabilir?” Poşetleri kenara iteleyip bakınmaya başladım. Yok olduğu an öyle korkunçtu ki ağlamak üzere olduğumu bilsem de kendimi tutuyordum. Çantamdan telefonumu çıkardığım gibi vakit kaybetmeden Mete’yi aradım. Uzun zamandan sonra ilk defa korkuyordum.

Birkaç çevir sesinden sonra Mete aramayı cevapladığında seslenmek istedim ama kendimi tuttuğumdan mıdır, bilmem; bir an için sesim çıkmadı.

“İnci?” Meraklı seslenişi kulaklarıma dolduğunda biraz olsun sakinleşip derin bir nefes aldım.

“Behçet yok oldu birden. Ne olduğunu anlamadım. Hemen arkamdaydı. Nasıl anlatsam... Çok korkunçtu. Sadece bir hafta olmuştu. Yazdıklarım tamamlanmadı bile.” Hızlı hızlı sıraladığım kelimeleri Mete’nin hafifçe yükselttiği sesi bozdu.

“Bir dakika! Sakin olur musun? Hemen, şimdi.”

Ne kadar denersem deneyeyim bir türlü sakinleşemiyor, Behçet’in havaya karışan görüntüsünü unutamıyordum. Nerede olduğumu sorduğunda alışveriş merkezini tarif edip olduğum yerde beklemeye başladım. Buradan ayrılmak istemiyordum.

Çantamdan defteri çıkarıp poşetlerin hemen yanına oturdum. Bir haftadır hiçbir sorun olmayıp birden yok olmasına neyin sebep olduğunu çözemiyordum. En büyük korkusuydu tekrar kaybolmak... Temelli kaybolmuş olamazdı, değil mi?

Defteri aralayıp herhangi bir değişiklik var mı diye incelemeye başladım. Görünürde her şey normal görünüyordu belki ama kendi yazdığım kısımlara geldiğimde öyle olmadığını anladım. Behçet'in bugün yapması gereken ve farklı bir şeyler deneyeceğimiz derken zaman kaybettiğimiz için yapamadığı paragraflar soluklaşmış, açık gri renge bürünmüş ve neredeyse okunmuyorlardı.

Ertesi sabah yeni bir günün başladığını yazdığım paragrafa kadar silinmiş gibi olsa da sonrası normaldi. "Yani benim yüzümden..." diye mırıldanırken defteri kapatıp başımı dizlerime yasladım. Birkaç gündür yazdıklarımı yapmazsa ne olacağını merak ediyordum fakat sonunun böyle olacağını tahmin bile edemezdim.

Aslında en başından beri formül basitti. Gizemli yolculuğu yazdıklarım ile başlamıştı. Yazdıklarım yoksa o da yoktu.

"Bunu nasıl düşünemezsin?" Kendime kızgınlığım saniyeler içinde arttıkça arttı. Çoğu zaman mantıklı düşünebildiğimle övünürdüm bir de... Saçmalık!

Aptallık ettiğim ve Behçet'in yok olduğu gerçeğini değiştiremiyordum. Başımı kaldırıp çantamdan kalemimi çıkardım. Silinmiş paragrafları tekrar yazmaya çalıştım ama olmuyordu. Kalemim yazıp yazmadığını kontrol etmek için elimi çizdiğimde kalemde sorun olmadığını anladım. Kalemde sorun yoktu, aslında defterde de sorun yoktu. Sorun, olayın ta kendisiydi. Sinirlenip defteri ileri doğru fırlattım. "Neden devam ettim ki sanki?"

Başımı tekrar dizlerime yaslayacağım sırada ilk önce gölgesini, ardından fırlattığım yerden defteri alan Mete'yi gördüm. Defteri düzgünce çantama koyduktan sonra yaklaşip kalkmam için elini uzattı. Olduğum yerden kalkmak istemesem de uzattığı eli tutarak güç aldım ve ayağa kalktığımda beni kendine

doğru çekip hafifçe sarıldı. Uzun zamandır bu kadar üzgün ve bıkkın hissetmemiştim. İşin kalbimi kıran tarafı ise bunları yine benim yüzümden yaşıyor oluşumuzdu.

Mete belimi sarıp iyice kollarının arasına aldı beni. Başımı sessizce omzuna yaslarken, "Behçet, benim yüzümden yok oldu." diye mırıldandım.

"Bu olanların hiçbiri senin yüzünden değil. O defteri sana hiç vermemeliydim." Bir süre durakladıktan sonra devam etti: "Hem delirip delirmediğimizi hâlâ bilmiyoruz." Ağlamama sâniyeler kalmışken Mete sayesinde dudaklarıma ufak bir gülümseme yerleşti.

"Delirmediğimizi biliyorsun. Bizden başkaları da görüyor onu."

Geri çekilip omuzlarımı iki eliyle kavradı. "Burada böyle durmakla hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Sen poşetleri al, arabaya geç. Kontrol etmem gereken bir durum var," dedikten sonra yerdeki poşetleri teker teker kaldırıp tutmama yardım etti. "Ağırsa varısını bana bırak."

"Hallederim." Ellerim dolu olduğu için arabanın anahtarını çantama attı ve yanımdan uzaklaştı.

Etrafa bakınarak otoparka yürümeye başladım. Mete haklıydı, burada böylece durarak halledebileceğim bir mesele değildi bu. Ne kayıp olarak bildirebilir ne de insanlardan yardım isteyebilirdim. Şimdilik onu geri getirmenin hiçbir yolu yok gibi görünüyordu.

Poşetleri bagaja koyup ön koltuğa kuruldum ve Mete'yi beklemeye başladım. Hâlâ şokta sayılır mıydım, bilmiyordum ama böyle bir olay için tamamen hazırlıksızdım. Kontrolümü kaybettiğim çok az zaman olurdu hatta en son ne zaman bu kadar kontrolsüzce paniklediğimi hatırlamıyordum bile.

Ne olacaktı şimdi? Henüz öğrenemediği hikâyesi tekrar yarım mı kalacaktı? Behçet Aral'ın hikâyesi hep böyle yarım kalmak zorunda mıydı?

Otoparkın diğer tarafından Mete'nin gelişini gördüğümde bir an için düşüncelerim dağıldı ve bana sarıldığı an gözümde canlandı. Mete ile el sıkışmaktan öteye geçmeyen yakınlığımız da en az benim kadar şaşkındı. *Sıcacıktı*, diye geçti içimden. Özellikle kollarını sardığı an...

"Bir dakika!" diyerek durdurdum kendimi. "Böyle bir durumda düşünülecek şey mi bu?"

Aklımın ışıık hızında karıştığı saniyeler içinde Mete sürücü koltuğuna oturdu ve kemerini taktı. Arabasının anahtarını avucuna bıraktığımda ise tamamen bana döndü. "Buranın sahibi tanıdığım biri. Bu yüzden güvenlik kameralarını kontrol etmenin kolay olacağını düşündüm. Fakat bulunduğunuz yerdeki kameralar iki gündür çalışmıyormuş. Tadilatdaki birkaç mağazanın elektrik problemi yüzündenmiş sanırım."

"Diğer kameralarda olduğumuz yeri gösteren bir görüntü yok mu?"

Olumsuzca başını salladı. "Son an hariç birçok kamerada görünüyorsunuz. Mağazadan çıkarken, yürüyen merdivendeyken..." Arabayı çalıştırdığında kemerimi taktım ama içim öyle rahatsızdı ki... Bagajda Behçet için aldıklarımızla birlikte eve giderken fazlasıyla üzgündüm. İstemediğim sebep olduklarım canımı sıkıyor, yine ve yine ruhumu ele geçiriyordu. Yarım kalan hayatların sorumluluğu zaten hep benimleydi.

Biri daha eklenmesin istemiştim.

Eklenmemeliydi.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından sabahın erken saatlerinde yatağımda dönüp durmaktan vazgeçerek ayaklandım.

Yatağımı gelişi güzel toplayıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra pijamalarımı değiştirdim ve bir an için odamda tek başıma takılırken buldum kendimi.

“Böyle olmayacak.” Dünden beri Behçet’ten haber yoktu. Çıkıp en azından kaybolduğu yere tekrar bakabilirdim. İşe yarayıp yaramayacağı belli değildi fakat öylece beklemek istemiyordum. Defter hâlâ bende idi ve kimsenin zarar veremeyeceği bir zırh kadar sağlamdı. Bunun bir işaret olabileceğini düşünüyordum. Muhtemelen öyleydi de...

Siyah bir pantolon ile aynı renk, yarım kollu bir gömlek giydim üzerime. Belli ki bugün kelimelerle işim olmayacaktı. Bu yüzden küçük bir bel çantası seçerek odamdan çıktım. Sahaya inme vakti gelmişti.

Odamdan çıktığım gibi güzel kokular tarafından ele geçirildim. Ne düşünürsem düşüneyim, midem hiçbir zaman benden yana olmuyordu maalesef. Merdivenlerden inip mutfağa girdiğimde Mete’yi tavaya yaydığı ince krep havalı bir şekilde çevirirken yakaladım. Geldiğimi gördüğünde dikkati dağılmış olsa gerek, krep tavanın kenarına çarpıp katlandığında Mete’nin kızgın bakışlarına maruz kaldım.

“Ne?” diye seslendim. Hiçbir suçum yoktu.

“Senin yüzünden bozuldu.” Alay ettiğini biliyordum elbette ama takılmadan edemedim.

“Hiç yakıştıramadım sana. Kendi beceriksizliğini benim üzerime mi atmaya çalışıyorsun?” Tavayı bırakıp ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

“Çok mu belli oldu?”

“Biraz.” Son krep de tabağa koyduktan sonra masaya çağıran Mete’yi geri çevirmek istemiyordum ama iştahım da yoktu. İştahım olsa öğlene kadar başından kalkmayacağım bir kahvaltı

masası hazırlamıştı. Sırf harcadığı zaman boşa gitmesin diye, belki biraz da incitmemek için karşısındaki sandalyeye oturdum. Oturduğum gibi guruldayan midemi ise hayretle karşıladım.

Çatalımı elime aldığım sırada kopan patırtı midemin hoşuna gitmemişti belki ama dikkatim çoktan dağılmıştı. “O da neydi?” Mete ağzına götürmek üzere olduğu lokmasını çatalıyla birlikte geri bıraktı ve ayaklanıp salona gittiğimizde her şey yolunda görünüyordu.

Bir patırtı daha koptuğunda seslerin, Behçet’in odasından geldiğini anlamamız uzun sürmedi. Bir saniye bile düşünmeden koş koşu odasına ilerledim ve kapıyı araladığımda oradaydı. Evet!

Fakat ne durumda olduğunu sonradan algıladım. “Neden çıplaksın?” Ufak bir çığlıkla gözümü kapatıp arkamı döndüğümde Mete’nin göğsüne çarptım. Her tarafım kuşatılmış gibiydi. “Ne zaman geldin?” Arkamı dönmesem bile ardı ardına sıraladığım sorularıma yanıt alabilmek için sabırsızlanıyordum. Ne kadar endişelendiğimden haberi var mıydı acaba?

“Bir saat oluyor uyanalı. Giyindim bu arada.” Önümü dönüp dün aldığımız gömleklerden birinin alt düğmelerini ilikle-yen Behçet’i gördüğümde neredeyse atılıp boynuna sarılacaktım. Ellerim titredi, bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

“Buradasın!” diyebildim kısa bir toparlanma süresinin ardından. “Kaybolduğunu görmek korkunçtu, Behçet. Sanırım nedenini biliyorum. Yazdıklarımı bundan sonra kesinlikle yapmalısın.”

“Bir dakika,” diyerek durdurdu telaşlı tavrımı. Nedenini anlamasam da söylediklerime karşılık pek bir boş bakıyordu. “Ne kaybolması? Uyandım ve işe gitmek için hazırlanıyordum.”

"Dün en son neredeydik ve ne yapıyorduk?"

"Bana giysiler aldıktan sonra eve geldik ve uyudum," dedikten sonra yüzümdeki ifadeden bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış olacak ki duraksadı. "Uyumadım mı?" Kaybolduğunu hissetmemişti...

"İnci, sanırım ertesi gün yazdıklarından itibaren hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor." Dün akşam defterdeki solmaları gösterdiğim Mete, aklımda ne varsa sesli söylerken kendime geldim.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsun yani?" Emin olmak için defalarca sorduğum sorunun cevabı yine olumsuz bir baş sallama oldu. "Kayboldun, Behçet. Havaya karışır gibi, parça parça silinir gibi kayboldun. Fark ettiğimde sadece ayaklarını görebildim. Onlar da saniyeler içinde gözlerimin önünde yok oldular."

Bir anda başı döner gibi sendelediğinde Mete ileri atıldı ve koluna girip yatağa oturmasına yardım etti. "Bir kere daha mı ölüyordum yani?"

"Yazılanları yapman gerektiği konusunda eminiz artık. Ne yazık ki yapmamak gibi bir lüksümüz yok."

Yatağına oturmasına yardım ettiğinden beri orada dikilen Mete, elini Behçet'in sırtına götürdü ve hafifçe sıvazladı. "Neyse ki şimdi buradasın."

Her zaman bu kadar tatlı mıydı acaba? diyen iç sesimi kovalayıp kafamı iki yana salladım. Bazen olup olmadık yerlerde, olup olmadık düşüncelere kapılıyor olmak sinir bozucuydu. Behçet'in hazırlanmasına izin verip tekrar mutfağa döndüğümde yüzüm gülüyordu. Endişelerim bir anda dinmiş, hayatın keyfini çıkaracak zamana sahip olduğunu düşününce dün hiç yaşanmamış gibi mutlu hissetmişim.

"Bu da demek oluyor ki..." diye mırıldandı Mete, Behçet'in yakınlarda olup olmadığını kontrol ederken. "Yazdıkların bittiğinde gerçekten kaybolacak."

"Öyle görünüyor." Ne olursa olsun bir daha o görüntüye şahit olmak istemiyordum. Sayfalar ve yaşanacaklar bittiğinde benden uzakta kaybolmasını tercih ederdim. İzlemesi ve unutmaması zor bir görüntüydü.

"Hazırlanıyordum ama izin günüm olduğu aklıma geldi. Sanırım bir an için dünle karıştırdım." Mete masayı işaret ettiğinde yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Ne yapacaksın peki?"

Ne yapacağını biliyordum fakat araya girmek istemedim. "Sahile gideceğim."

"Birilerinin sürekli yaptığı bir gezintiye benziyor," diyen Mete yan gözle bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Ben yazdım, ne bekliyorsun ki?" Karnımızı doyurmaya devam ederken çok konuşmadık. Ben de Behçer'le gidecektim. Her ne olursa olsun deniz kıyısında bir bankta oturmalı, esen rüzgâra karşı adım atmamalı çok uzun zaman olmuştu. Yine de peşine takılmadan önce kibarca sordum:

"Seninle gelebilir miyim?"

"Bir şartla," dediğinde çatalımı tabağımın kenarına yavaşça bıraktım ve arkama yaslandım. "Alay etmek yok."

"Benden çok zor bir şey istiyorsun." Karatlı ifadesiyle ağzına attığı zeytini çiğnerken bakışlarını sertleştirdi. Şu anda en fazla yemeyi çok sevdiği zeytin kadar korkutucuydu. "Tamam," dedim en sonunda.

"O zaman gelebilirsin." Öyle ya da böyle benimle gideceğinin farkında değil miydi gerçekten? Her zaman gittiğim yere en kolay benimle gidebilirdi.

Yemek faslı sona erdiğinde masayı toplamak için ayaklanan Mete'yi aceleyle durdurdum. "Sen hazırladın, biz hallederiz."

Bir bana bir Behçet'e baktıktan sonra ellerini masadan çekti fakat bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Bugün işe gitmeyeceğimi. Siz geç kalmadan çıkın. Böyle havayı kolay kolay bulamazsınız."

"İşe gitmeyeceksen bizimle gelmek ister misin?" Behçet, Mete'yi ve beni şaşırtan bir tavırla atıldığında istemsizce ben de cevabı beklemeye başladım. Ne ara yakın arkadaş olmuşlardı?

"Aslında..." dedi önce ve ardından kararsızlıkla başını kaşıdı. O an göz göze geldiğimizde aniden bakışlarımı kaçırdım. *Neden bakışlarını kaçırıyorsun?* İç sesime verecek mantıklı bir cevabım yoktu. "Gelebilirim."

"Yine de burayı biz hallederiz." Onaylarcasına başını salladıktan sonra mutfaktan ayrıldı. "Hemen toplayalım da hazırlanalım."

"Ben hazırım zaten." Giydiği günlük kıyafetlerle gerçekten çok iyi görünüyordu fakat gideceğimiz yer için fazla bunaltıcıydı.

"Dün aldığımız spor takımlardan birini giyebilirsin. Rahat olmamız lazım. Dinleneceğiz, belki yürürüz." Benimle birlikte masayı toplarken söylenmeye devam etti. Bir insan fazladan iş yapmayı bu kadar mı sevmezdi? Uzun zamandır konuşmadığı için hıncını bizden çıkardığını düşünüyordum. Bir insanın bu kadar söylenmesi normal değildi.

Masayı topladıktan sonra hazırlanmak üzere odalarımıza dağıldık. Alışveriş merkezine gitmek üzere giydiğim siyah gömleğim ve pantolonumu çıkarıp dolabımın karşısında öylece dikilmeye başladım. Bugün elim sürekli siyaha gidiyordu.

Siyah taytım ve yine siyah ama hava alabilen kumaşa sahip tişörtümü seçip çabucak giyindim. Dünden maşalı olduğu için uçları dalgalı olan saçlarımı ise yanlarından iki tutam alarak ba-

şının arkasında tutturdum. Aslında sahile giderken bu kadar hazırlanmak bile saçma gelirdi. Fakat gittiğim çoğu yerde okurlarımla karşılaşabiliyordum. Onların karşısında güzel bir şekilde durduğumda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Hazırlık sürecine fazlasıyla değen bir durumdu.

Güneş korumalı renk eşitleyici kremimi de sürdükten sonra tamamdım. Aşağıdakilerin hazır olduğunu umarak bugünkü kombinimde değişmeyen tek şeyi, bel çantamı takıp odamdan ayrıldım.

Ortalıkta kimseler yoktu fakat gelen tıkırtılar hâlâ hazırlanıyor olduklarını gösteriyordu. Alay etmeyeceğime söz vermeme rağmen dayanamadım. Hem henüz evdeydik. Anlaşmamızı ihlal etmiş sayılmazdım.

“Haydi ama Mete! Geç kalırsak Behçet yok olabilir!” Bağırışım bir tarafın gülmesine neden olsa da zaman yolcusu sınırdan köpürüyor olmalıydı. Dakikalar sonra tahminimin doğru olduğunu asık suratıyla odasından çıkan Behçet Aral doğruladı. Neyse ki söylenme faslına geçmedi.

Mete de odasından çıktığında tamamdık. İkisi de sahile gitmek için fazla iyi görünüyordu. Behçet yepyeni, lacivert spor takımını ve beyaz spor ayakkabılarını giymişti. Mete ise siyah takımı ve aynı renk spor ayakkabılarıyla oldukça rahat görünüyordu. İkisi de çok havalıydı.

Arabasının anahtarını alıp bizi götüreceğini söyleyen Mete'nin peşine takıldığımızda mutluluktan uçan zaman yolcumuza şaşkınlıkla baktım. Bir gün araba kullanmayı öğretilip âşık olduğu arabayı sürmesine yardım etsek iyi olacaktı. Herkes arabaya bindiğinde rotamız belliydi.

Gidebileceğimiz daha güzel sahiller yok değildi fakat içten içe sahiplendiğim sahile uzun zamandır gitmemiştim. Evimize yakın, alışveriş merkezinin hemen yanındaydı ve giriş katıyla

direkt olarak bağlantısı vardı. Burası, kahvemi ya da canım isterse tatlımı alıp tekrar dönebileceğim bir yer olduğundan diğer sahillerden bir adım öndeydi benim için.

Oturma düzenimiz yine aynıydı. Behçet, arka koltukta arabanın iç dizaynıyla bile aşk yaşarken Mete, simsiyah ve keskin kenarlı güneş gözlükleriyle yola odaklanmıştı. Ben ise işin keyfini çıkaran taraftım.

Hafta içi erken bir saatte yolda olduğumuzdan dolayı trafiğe yakalanmadık ve yolculuğumuz on beş dakika bile sürmedi. Sahil tarafında park yeri olmadığı için arabayı Behçet'in tabiriyle büyümlü kutunun içindeki otoparka park ettik.

Alışveriş merkezinin içinden geçerken içeceklerimizi de aldığımıza göre keyfimi hiçbir şey bozamazdı. Giriş katın sonuna doğru yürürken mağazaların içindeki çalışanlardan tutun alışveriş yapanlara kadar herkes bize bakıyordu. İki havalı adamın ortasında elimde içeceğimle yürürken saçlarımı savurma isteğime direnebildiğim kadar direndim. Kendimi hit olmuş bir dizinin en çok izlenen, en havalı sahnelerinden birindeymiş gibi hissediyordum. Yanımda salınırcasına yürüyen Mete ve Behçet'e kısa bir bakış atıp soğuk içeceğimden ferahlatıcı bir yudum aldım. Nasıl bir sevap işlemiştim böyle?

Sahile inen merdivenlere geldiğimizde keyfim iyiden iyiye yerine geliyordu. Hafifçe esen rüzgâr saçlarımın açık kısmını havalandırırken gülümsedim. Masmavi gökyüzünü süsleyen güneş ise yazın son günlerinde olmamıza rağmen tenimizi ısıracak kadar güzeldi.

"Nasıl oldu da böyle güzel bir sahne yazabildin?"

"Yazmaya devam ettiğim akşam burayı özlemiş olmalıyım." Yanımdan hızla geçip ilerideki banklardan birine oturdu. Benimle uğraşıp keyfini bozmak istemeyen bir ifade vardı yüzünde.

"Aynı senin gibi," diye mırıldandı Mete yanımda sakince yürüyüp kahvesini yudumlarken. "Hisleriyle yaşıyor, fazlasıyla tutkulu ve uçlarda..."

"Kitabı yayımlanmış ya da okurlarıyla buluşmamış olsa da Behçet de zamanında yazan biriydi. Gerçi buna bağlayabilir miyiz, bilmiyorum." Behçet'in yanına ulaştığımızda geniş bankı üçlemiş olduk. Yine ortalarında minicik kalmıştım.

Az önce gayet enerjik görünen zaman yolcumuz suspus oturuyordu şimdi. Uzaklara bakıp ne düşündüğünü merak ediyordum. Tıpkı parıl parıl denizi bir süre izledikten sonra aklıma dolan düşünceler gibi hangi derin denize daldığını öğrenmek istiyordum. Aynı anda içeceklerimizi yudumladığımızı fark ettiğimde genişçe gülümsedim. İkisiyle olan arkadaşlığında garip bulmadığım tek yön olmamasına rağmen öyle hoşuma gidiyordu ki...

"Çok zordu." Zar zor duyabildiğimiz Behçet, titrek sesiyle konuşmaya başladığında ona dönmek istesem de denizi izlemeye devam ettim. Ona baktığım an ağlayacağı hissine kapılacağım kadar yoğun, kırgın bir sesi vardı. Mete de benim gibi açık mavi suları izliyordu. "O kadar zordu ki... Dünyanın bile yalan olduğunu, tek gerçeğin ben ve dertlerim olduğunu düşünürdüm. Şimdi burada böylece oturuyor olmak... Rahatlatır sanmıştım. Etrafımda büyülü kutular, uzunluğunu başımı kaldırarak takip edebildiğim demir yığını binalar, kullandığınız araçlar, kocaman ekranlar ve avucunuza zor sığan kişisel köleleriniz, akıllı telefonlar... İki haftada çok şey gördüm kendimce. Tüm bu kolaylıklar içinde gönlüm de kolayca rahatlar sanmıştım. *Büyük sular ya üzerinde gezdirir ya da alır götürür, derler ya...* Koskoca deniz sancılarımın oluşmuş gibi." Bir süre bekleyip derin bir nefes çekti içine ve içeceğini yudumlarken ellerinin titrediğini gördüm.

Nihayet gülümseyen zaman yolcumuzu kaldırmaya çalışsam da kalkmadı. "Siz yürüyün, kendimi toparlamam için zamana ihtiyacım var." Başımla onayladığım sırada Mete ayaklandı ve bitirdiği içeceğinin çöpünü attıktan sonra sahil yolunda yürümeye başladı.

"Buradan ayrılma," diye uyardım Behçet'i gitmeden önce. "Kaybolursan sorumluluk sana ait. Kaybolduğun bir paragraf yazmadım." Eliyle gitmemi işaret ettiğinde net olarak kovulduğumu anlamış oldum ve çoktan yürümeye başlamış olan Mete'nin yanına koşar adım ilerlemeye başladım. "Beni bekle!" Elbette ki beklemedi. Yanına yaklaştığımda adımlarımı yavaşlattım. "Neden bu kadar hızlı yürüyorsun?"

"Behçet'in çabucak yalnız kalmasını istiyorum."

Bir anlık şaşkınlıkla olduğum yerde duraksadım. Behçet'ten epey uzaklaşmıştık. "Düşünceli biriydin ama hep böyle inanılmaz boyutlarda mıydı yoksa son zamanlarda fazla mı iyisin?"

"Bilmem," diye yanıtladı omuz silkerek. "Tanıştığımız zamanlarda nasıldım, hatırlamıyorum."

Deniz, sessiz sakin sahil kenarı, atışan kedi köpek toplulukları ve yemek arayan martılar eşliğinde yürümeyeli ne kadar olmuştu sahi? Ucundan yakaladığım huzur bir süre burada dursun, çabucak gitmesin istiyordum. "Tanıştığımız zaman epey soğuk bir adamdın."

"Sen de epey soğuk bir kadındın." Başka riürlü olmam beklenemezdi. Hayatımın en kırılgan ve en yalnız zamanlarını yaşıyordum.

"Demek ki neymiş, ikimiz de değişmişiz."

Tempolu koşusuna ayak uydurmak için içeceğimi attığım andan saniyeler sonra kendimi Mete ile koşarken buldum. "Sana söylemem gereken bir şey var," derken temposunu iyice

hızlandırdı. Büyük adımlarına ayak uydurabilmek için resmen koşmaya başladım.

“Söylerken koşmak zorunda mısın?”

“Taşınıyorum,” diye seslendi arkasında kalan bana doğru. Bir an için ne dediğini anlayamadım, anladığımda ise adımlarım kendiliğinden yavaşladı ve en sonunda olduğum yerde öylece kaldım. Durduğumu sonradan fark eden Mete, benden metrelerce ileride durduğunda ellerini beline koydu ve birkaç saniye soluklandı.

Yavaş adımlarla bana doğru yürüyüşünü sessizce izledim. Yanıma geldiğinde alınmış ifademi daha sakın bir tavırla karşıladı. “Duymadım,” dedim huysuzca.

“Bence duydun.” Kolumdan hafifçe tutup beni birkaç adım uzağıımızdaki kayanın üzerine doğru yönlendirdi. Kendi de hemen yanıma oturdu.

“Neden taşınyorsun?” Aklıma gelen nedenleri düşünmeden sıraladım. “Behçet’ten mi rahatsız oldun? Birçok eşyanı paylaşmak zorunda kaldın, düzenin bozuldu, ihtiyacın yokken iş yerine eleman almak zorunda kaldın...” Düşündüğümde Mete, benim yüzümden tahmin ettiğimden çok daha fazla problemle uğraşmak zorunda kalmıştı.

“Behçet’le alakalı değil.” Bakışlarını çevirip bir süre sakince denizi izledi. Neden her zaman bu kadar sakindi? Gitmesini istemiyordum. Alışkanlıklarım ve yeri doldurulamayan boşluklarım zaman geçtikçe beni bencil biri yapsa da en azından şimdi bunu kabul etmek istemiyordum.

“Ne zaman taşınacaksın?”

“Evim bir süredir hazır. Sana söyleyeceğim akşam, zaman yolcusu ortaya çıktı.”

“Demek uzun süredir planlıyordun bunu...” İki hafta öncesinde tepkisiz, düşüncelerinin herhangi bir duyguya dönüş-

mesine izin vermeyen bir insandım. Şimdi ise çoktan burnum sızlamaya başlamış, ağırlık çöken boğazımla zar zor yutkunuyordum.

"Gitmem ikimiz için de daha iyi olacak. Üç yılı geçti, evini benimle paylaştığın için minnettarım ama işlerim oldukça iyi."

"Her şey yolunda sanıyordum." Mırıldanışım, başımı eğmemle daha da duyulmaz bir hâle geldiğinde derin bir nefes aldım. Kendimi toplamam gerekiyordu. Mete, kendi kararlarını vermekte ve verdiği kararları uygulamakta özgür bir adamdı. Buna karışmaya hakkım yoktu.

Yumuşak bir dokunuşla çenemi yukarı kaldırıp kendisine bakmamı sağladı. "Her şey yolunda. Hem de son zamanlarda olması gerekenden çok daha fazla..."

Az önce adamın verdiği kararlara karışma hakkım olmadığıyla ilgili tüm düşüncelerimi unuttum. "En azından Behçet gidene kadar kal." Kafasının karıştığını gördüğümde biraz daha ısrar ettim. "Kal işte. Üç seneyi birlikte geçirdik, biraz daha sabredemez misin?"

Çenemi bırakıp gözlerini kıstığında masumca gülümsedim. Kendimden beklemediğim bir hareketti belki ama emindim. Mete'nin evden ayrılmasına hazır değildim. "Kalacak mısın?"

Cevabımı alamadan ayaklandı ve tekrar koşmaya başladı. "Hey!" diye bağırdım arkasından. "Peşinden koşmayacağım."

"Koş ya da koşma!" Tatlı bağıırışı kısa sürmüştü ama bir an için durdu. "Kararımı mesaj atarım."

"Mesaj mı?" Açıkça alay ettiğini bildiğim için gülümsemem büyüdü. Gitmeyecekti. En azından kısa bir süre için... Havanın, suyun, sıcaklığın ve görebildiğim ne varsa tadını çıkara çıkara yürümeye devam ettim. Bir tarafım Behçet'in anlattıkları yüzünden buruktu belki ama yanında olup teselli edebilmek güzeldi.

Hava da güzeldi.

Beklenmedik anlar gibi, alınmayı bekleyen her nefes ve atıl-
mayı bekleyen her adım gibi...

Bankta oturan Behçet ve Mete'nin yanına geri döndüğümde tüm o gergin hava dağılmıştı. Keyifli bir sohbet içinde görünen ikiliyi biraz daha yalnız bırakmak için yanlarına yaklaştığımda diğer tarafa yürümek istediğimi söyleyip sahil boyunca bir tur daha atmaya başladım.

"İnci abla!" İnce bir ses tonunun sevimli seslenişiyle duraksadım ve sesin geldiği yere döndüğümde muhtemelen on altı on yedi yaşlarında olan tatlı bir kızla karşılaştım. "İnci abla, merhaba." Elleri yanlarında, kıpır kıpır, ne diyeceğini bilemezken yanıma gelmek istediğini görebiliyordum. Çekingen ve saygılı bir kıza benziyordu. Onu daha fazla bekletmemek adına yanına ilerledim. "Aman Allah'ım..."

"Merhaba."

Konuşmamla birlikte daha da sevimli bir şekilde kıpırdanmaya başlayan genç kız ceplerini aradı. Neyi aradığını bilsem de bulamadığında oluşacak ifadesini görmeyi çok istiyordum. Ne zaman okurlarımla karşılaşırsam yanlarında olmamasına rağmen kitaplarını arıyorlardı. Ustelik kitabı, hiç sığmayacağı ceplerinde aramalarını her zaman çok tatlı bulurdum. Ah, o sevimli heyecanları...

"İnci abla, kitabım yanımda değil ama seni çok seviyorum. Karşılaştığımıza inanamıyorum! Bir kere sarılabilir miyim?"

Gülümseyerek kollarımı açtığımda ürkekçe sarıldı ve onu mutlu edebildiğim için geniş bir mutluluk kapladı içimi. "Çok teşekkür ederim. Ne yapsak? Boş bir kâğıt..." deyip tekrar ceplerini aramaya başlarken durdurdum onu.

"Sorun değil, benim de kalemim yanımda değil zaten. Fotoğraf çektiirmek ister misin?"

"Evet, çok isterim! İnci abla, bütün kitaplarını okudum ve çok güzelsin. Fotoğraflarında da çok güzelsin ama yakından... Çok heyecanlıyım!"

Tatlı telaşına sakince karşılık verip fotoğraf çektikten sonra kibarca uzaklaşmasını gülümseyerek izledim. Evde hazırlanırken bu ihtimali düşündüğüm iyi olmuştu.

Yeteri kadar kaynaşma zamanı verdiğimi düşündüğüm Mete ve Behçet'in yanına döndüm fakat onları bıraktığım bank bomboştu. Etrafta da görünmüyorlardı üstelik. Nereye kaybolduklarını düşünerek etrafı izlemeye başladım.

Etrafta görünmediklerinden emin olduğumda bel çantamdan telefonumu çıkardım ve Mete'yi aradım. Telefonunu açmadığı gibi birkaç çalıştan sonra da aramam meşgule düştü.

"Ne demek beni meşgule atmak?" Endişelenip alışveriş merkezine giden merdivenlere yöneldiğim sırada kolumu biri tuttu.

"Behçet?" dedim kolumdaki eline baktıktan sonra. "Neredesiniz siz, Mete nerede?"

"Mete, arabayı bize bırakıp gitti. İş yerinden aradılar, acil bir şey var galiba."

Meşgule attığını da düşünerek önemli bir durum olup olmadığını merak ettim. Yine de bizim yapabileceğimiz bir şey yoktu. Arabanın anahtarını çantama attıktan sonra banka geri oturdum.

Behçet yanıma oturduğunda birlikte denizi izlemek güzeldi ve zaman yolcumuz hâlimden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"İnci, şu an bir şey yapmak üzereyim ama istemsizce oluyor. Kendimi engelleyemiyorum," dediği gibi kolunu kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan omzumu sarıp beni kendine çekti.

O bilmese de neden yaptığını biliyordum ve en kısa zamanda defteri tekrar okuyup bu durumlara karşı hazırlıklı olmalıydım. Olduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Kolunun altında kaskatı duruyor, kafamı göğsüne yaslamamak için havada tuttuğum boynum ağrıyordu.

"Sana bir kız arkadaş bulmak zorundayız," diye mırıldansam da kendimi geri çekmekten vazgeçip başıma göğsüne yasladım ve kolunu omzuma atmasına izin verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse defteri devam ettirirken aklımda sadece iki düşünce vardı. Biri kitaptaki Behçet karakteri, diğeri de bendim. Böyle bir durumda kalacağımı bilmediğimden Behçet'i götürdüğüm gelecekte, sevdiği kadın Nagihan'ı kendim olarak betimlemiştim.

Bir roman yazarken başkasının dünyasını yaşıyordum belki ama başka dünyaların içinde ruhumun bir kısmını da yaşıyordum. Şimdiye kadar herhangi bir ilişki içinde bulunmamıştım. Bazı zamanlar o kadar yalnız hissederdim ki başımı yaslayacak bir omuz olsa her şey geçecek sanırdım. Behçet'e kız arkadaş bulana kadar yazdıklarımın kendim de faydalanabileceğini düşünüyordum.

Herkes için kârlı bir anlaşma gibi görünüyordu. Tabii, ilerleyen kısımlara kadar buna bir çözüm bulmalıydım. Yazdıklarım... Hafifçe esen rüzgâra rağmen kızaran yanaklarımdan dolayı yazdıklarımı düşünmekten vazgeçtim.

"Seni rahatsız ediyor muyum?" diye sordu başımın üzerinden. Nefesini saçlarımdan üzerinde hissedebiliyordum. Birlikte

yaşadığımız iki haftanın sonunda şu anki pozisyonumuz fazla-
sıyla garipti ama kesinlikle rahatsız edici değildi.

“Sen?” diye sordum onun sorusunu görmezden gelerek.

“Rahatım.” dedi tok sesiyle. “Defter yüzünden bile olsa ül-
kenin en ünlü ve en güzel yazarı var kolumun altında. Deniz
güzel, güneş güzel...”

“Yazarken amacım da buydu. Behçet. Şimdiki zamana ge-
leceğinden değil ama olduğun yer neresi ise böyle hissetmeni
istiyordum.” İfadesini görebilmek için başımı kaldırdığımda
yapmamam gereken bir hareket yaptığımı saniyesinde anladım.

Başını eğmiş Behçet’e karşı başını kaldırmış ben... Çok da
hoş bir görüntü değildi. Birkaç saniye baktıktan sonra ko-
lunun altından çıktım ve bankın diğer köşesine doğru hafifçe
kaydım.

“Bunu yazmamıştım,” derken sanki dünyanın en komik
cümlesini kurmuşum gibi gülmeye çalışsam da yanaklarımın
hissettiğim kadar kızarmadığını umuyordum. Bu noktada işler
sandığımdan daha da karışık görünüyordu.

Gergince etrafa bakındığım sırada uzaktan bize doğru yürü-
yen Mete’yi gördüğüm gibi ayaklandım. Günün kurtarıcısı...
Konuyu nasıl değiştireceğim hakkında hiçbir fikrim yokken
Mete’nin gelmesi büyük bir kurtuluştı benim için.

“Neredesin sen?” diye sordum yanıma geldiğinde. Yüzün-
de, ilk bakışta çözemediğim bir ifade vardı. Rahatsız desem de-
ğildi, genel olarak bir değişikti.

“Kafeden aramışlardı ama ben daha taksiye binmeden hal-
lettiler sanırım. Ben de geri döndüm.”

“İyi yapmışsın. Behçet’in eve dönmesi gerekiyordu zaten.
Biz de yavaştan geçelim. Bugün yorgun hissediyorum, dinle-
neceğim.”

"Haydi o zaman." Toplanıp arabaya döndüğümüzde sessiz bir yolculuk geçirdik. Eve vardığımızda Behçet, gün boyu evde kendi hâlinde takılırken ben de yatağıma uzanmış, yazın son zamanlarının hafif serinliğinde dinleniyordum.

Kafamı kurcalayan çok fazla şey vardı. Behçet'in hissedebildiğine emindim; herkes tarafından görülebilen, aynı bizim gibi bir canlıydı. Yazdığım paragraflar yaşanmadığında olanlar ma-lumdu. Peki, yaşarken tam olarak nasıl hissediyordu? Yazdığım gibi miydi yoksa kendi değişken hisleri de olaylara dâhil miydi, bilmiyordum.

Kısa bir süre olmuştu belki ama Mete ve benim için Behçet, bir zaman yolcusundan çok bizimle yaşamaya başlayan yeni bir yabancı gibiydi. İlk iki gün gerek yeni zamana gerekse bize alışmasının çok zor olacağını düşünmüştüm. Fakat sonradan anladığım üzere 2021'deki çoğu şeye yazdıklarımın dolayısı-zaten hâkimdi. Bilmediği ne varsa bizden öğreniyor, gün geçtikçe bu zamanda yaşıyormuş gibi görünüyor, bizden birine dönü-şüyordu. Yine de ayaklanıp odamdan çıktım. Mete'nin de bu konudaki görüşünü merak etmiyor değildim.

Merdivenlerin başından duymaya başladığım garip sesler bir an için dikkatimi dağıttı.

"Vay canına. Hayır! Hayır!" Tehlikeli bir şey olduğunu zan-nedip adımlarımı hızlandırdım ama aşağı indiğimde hayvan saldırısına uğrayan birine ait sanılabilecek seslerin, sanal ger-çeklik gözlüğü takmış Behçet'e ait olduğunu gördüm.

Başımı olumsuzca sallarken salonun ortasına doğru ilerle-dim ve kendini iyice kaptırmış olduğunu anladığım bir anda Behçet'i itip koltuğa düşmesini sağladım. Bağırışlar eşliğinde tabii...

"Düşüyorum," diye bağırdı önce. "Hayır, ölüyorum." Göz-lüğü çıkarmayı düşünemeyecek kadar korktuğunu anladığımda uzanıp gözlüğünü çıkardım. Öyle sevimli, öyle komikti ki...

"Ölmüyorsun. Bak, her şey yolunda."

"Niye attın beni inşaatın tepesinden?"

"Ne işin var oralarda? Hem sen nereden buldun bunu?" dediğimde Mete'nin odasını işaret etti.

"Sıkıldığımı söylediğimde Mete verdi. Şimdi odasında." Onaylarcasına başını salladıktan sonra Mete'nin odasına gittim ama orada değildi. Odasında olmadığına göre terasında olmalıydı. Düzgünce düzeltilmiş yatağının bir tarafına uzanıp sırtımı yatağının başlığına yasladım. Ne zaman gelirse gelsin, problem değildi. Odamda da yatmaktan başka bir şey yapmıyordum zaten.

Derken terasın kapısından girmesini beklediğim Mete, banyosunun kapısından çıktı. Hem de ne çıkmak... Belinde sabitlediği uzun, mürdüm rengi havlu ve çıplak üstü ile beni görmesine rağmen sanki bizim için olağan bir durummuş gibi odada yürümeye başladı.

Hareket edemeyecek kadar şaşırmıştım. Belli ki bugün sağlı sollu kuşatılıyordum.

Böyle durumlardan etkilenmeyecek kadar havalı olduğumu göstermek, normal davranmak istiyordum ama odayı saran losyon kokusu ve hâlihazırdaki çekici görüntüsü kalbimi hızlandırıyordu. Dolabının önüne geldiğinde havalı olmayı bırakıp yavaşça ayaklanmaya çalıştım. Görünmeden çıkmak için artık çok geçti belki ama fark etmeden sıvışmak için bir fırsatım olabiliirdi.

Arkasından geçip kapıya ulaşmak üzereydim ki bana döndü. Hem de sahilden beri devam eden tüm garipliğiyle...

"Neden çıkıyorsun?" diye sordu sakince.

"Sence de çıkmam gerekmiyor mu?" İşaret parmağımla çıplak göğsünü ve havluyu işaret ettiğimde başını sağa sola salladı.

Gösterdiğim yerden yavaşça aşağı doğru inen su damlasından gözlerimi alamadım. Su damlasını takip eden bakışlarım tehlikeli sınırlara yaklaştığında ise başımı kaldırdım.

“İki haftadır tanıştığımız biriyle sarılıp denizi izleyecek kadar rahatız nasılsa. Üç yıldır aynı evde yaşıyoruz. Böyle anları çoktan geçmiş olmamız gerekmiyor mu sence de?”

Bugün ikinci defa ne diyeceğimi bilemezken kelimelerim sıralanmamaya yemin etmiş gibiydi. Kendimi toplamam lazımdı. Hem de hemen... “Sadece defterde yazanları yapıyordu. Hissederek yaptığı bir şey değil. Buna anlayış gösterebilirim,” dedim kararlı bir tavırla.

“Neden böyle bir sahne yazdın? Neden kendini de işin içine dâhil ettin?”

“Mate...” derken genellikle yaptığım gibi elimi koluna koymak istedim ama elim havada kaldı. Hâlâ üstü çıplaktı ve bu hâldeyken ona dokunmak istemiyordum. “Böyle olacağını nereden bilebilirdim, Allah aşkına? Kaç tane kitap bitirdim, birinde bile böyle bir şey olmadı.”

“Neyse...” derken onun da kendini toparladığını değişen ifadesinden anladım. Çekici bir şekilde göz kırptıktan sonra başıyla kapıyı işaret etti. Bir süre ne demek istediğini anlayamasam da giyinmek üzere olduğuna göre çıkmamı rica ediyordu.

Ben ise hâlâ göz kırpsındaydım. Mete’yi daha önce böyle gördüğüm hiç olmamıştı. Görüp görmediğimi birkaç saniye düşündüm ama adım kadar emindim. Görsem, unutmamın mümkün olduğu bir manzara değildi. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda bir süre kapıya yaslanıp öylece kaldım. Şu iki haftada olayların değiştiği gibi bizler de değişmiştik.

Salonun ortasına doğru uzanmış Behçet’i gördüğümde ne olursa olsun en değişliğimizin o olduğuna karar verdim.

"Ne yapıyorsun öyle?" diye mırıldandım odama gitmek üzere merdivenlere yönelirken.

"Öldüm az önce."

Sanal gerçeklik gözlüğünü bir an önce ortadan kaldırsak iyi olacaktı.

Yastığımı ve ince pikemi kucağıma bastırıp başka bir şeyi unutmuş muyum diye etrafa bakındım. Aslında almam gereken birkaç parça şey daha vardı ama onlar için ikinci bir tur yapmak gerekecek gibi görünüyordu. Behçet'in bu gece odamda yatmak isteyeceğini biliyordum. Uyuduğunu anlattığım bir paragraf olmadığında istediği yerde yatabiliyordu ama odasında olduğunu anlattığım bir yer varsa dönüp dolaşıp soluğu yine benim odamda alıyordu. Her seferinde aynı şoku yaşamaktansa hazırlıklı olmak daha iyi bir fikirdi.

Salonda yatmaya çoktan karar vermiştim. Hatta kendime birkaç film ve dizi içeren ufak bir liste hazırlamıştım, uzandığımda canım hangisini isterse onu izleyecektim.

Hareketli geçirdiğimiz öğle sonrasında göremediğim Mete ne yapıyordu, bilmiyordum. Behçet ise sanal gerçeklik gözlüğünden nihayet kurtulabilmişti. Kitap okuyacağını söyleyerek odasına girmiş, bir daha ortalıkta görünmemişti. Muhtemelen çoktan uyumuş olmalıydı.

Saat yarımaya gelmek üzereydi. Aşağı inip kucağımdakileri koltuğa bıraktıktan sonra mutfığa yöneldim.

Amacım dolabı karıştırıp kendime yiyecek bir şeyler bulmaktı ama belli ki sıramı beklemem gerekiyordu. Dolabın karışısında kararsızca dikilen Mete'yi sessizce beklemeye başladım. Geldiğimi birkaç dakika sonra fark etti.

"Bir şey bulamadım," diye mırıldandı dolabın kapağını kapatırken. "Pizza söyleyelim mi? Ya da burger?" Ağzı sulandırıncı yiyeceklerin adını duyduğumda daha çok acıktım.

"İkisinden de söylesek?" Genişçe gülümseyip başıyla onayladı.

"Senin neleri sevdiğini biliyorum ancak Behçet'e de sorayım, sonrasında hemen sipariş ederim."

Artık günün rahatlığıyla koltuğuma kurulabilirdim. Çok zararlı olduğunu bilsem de arada bir gece kaçamağı yapmadan nasıl yaşırdım, bilmiyordum. Yarın telafi edeceğime kendi kendime söz verdikten sonra Netflix'te gezinmeye başladım.

Ruh hâlim değiştiği için listelediğim yapımlardan hiçbirini izlemek istemiyordum artık. Ve bilirsiniz ki film veya dizi izlemenin en zor yanı ne izleyeceğinize karar vermektir. Yemek gelene kadar karar versem iyi olacaktı. Ani bir kararla dizi ya da film izlemekten vazgeçip televizyonumu internete bağladım ve New Journey To The West¹ in son sezonunu tekrar izlemeye karar verdim.

Behçet'in siparişini almış olacak ki salona geri dönen Mete televizyonu gördüğünde gözlerini kısıp bana döndü. "Yine mi?"

"Ne yapayım, çok komik," dedim bölümü açarken. "Her izlediğimde daha da eğlenceli oluyor." Korelilerin dizi yapımlarına ve televizyon programlarına bayılıyordum. Eğlence sektörünü takip ediyordum sayılırdım. Evde televizyonu en az kullanan bendim fakat Kore'de olsam televizyon bağımlısı olabileceğim bir gerçektir.

"Her zamankinden mi?" dediğinde başımı onaylarcasına aşağı yukarı salladım. Siparişler tamamlandığında benden mutlusuz yoktu. Programın en sevdiğim bölümünü açtıktan sonra koltuğa hafifçe uzandım ve pikemi belime kadar örttüm. Yemekler gelene kadar kılımı kıpırdatmak istemiyordum. Günlerdir kendimi en rahat hissettiğim pozisyonlardan birindeydim. Sadece bir sıkıntım vardı, üst üste koyduğum yastıklar bir türlü istediğim gibi durmuyorlardı.

¹2015 yılında yayına başlayan, Güney Kore yapımı, seyahat programıdır.

Koltuğun diğer tarafına yavaşça oturan Mete sakince yaklaştı. "Hafifçe yaslan," dedikten sonra yastıkların tam arkasına oturdu ve böylece yastıkları sabitlediğinde dönüp genişçe gülümsedim. Saatler önceki agresif tavırlarından eser yoktu.

Behçet de odasından çıkıp yanımıza geldi ve ayağımın ucundaki boş yere oturduğunda kendimi hiç hissetmediğim kadar rahat ve huzurlu hissettim. Yemeklerimiz gelene kadar öylece programı seyrettik. Behçet genellikle ne olduğunu anlamasa da bizimle birlikte eğlendiğini görmek güzeldi.

Bir süre sonra yemekler geldiğinde aynı neşeyle hem yemeye hem de televizyon seyretmeye devam ettik fakat bir süre sonra programda dönen mafya parodisi, Behçet'in yemeğini elinden düşürmesine sebep olunca tüm ortamımızı bozdu. Programda sahte bir silahla karşısındakini tehdit eden adam, komik tavırlarla azılı bir suçluyu canlandırırken Behçet daha da hareketlendi. İlk başta ne olduğunu anlayamadan Mete ile birbirimize baktık ama çoktan endişelenmeye başlamıştık.

"Hayır," diye mırıldandı Behçet. "Yapmayın."

Endişeyle yaklaşıp koluna dokunacağım sırada gözlerinden ateş fışkıran Behçet elimi ve beni sertçe ittirdi. Ayaklanıp birkaç adım uzağa gittiğinde bir yandan da başını tutuyordu. "Yaklaşma, yapma dedim sana!"

Sehpaya çarptığım dirseğim fena hâlde sızlarken Mete ayaklanıp ilk önce beni yerden kaldırdı. Yüzüme düşen saçlarımı geriye itip iyi olup olmadığımı kontrol ederken elini tuttum. "Ben iyiyim, Behçet'i sakinleştirelim."

"Bunun içinde değilim, vurmayın!" Kendisine doğru yaklaşan Mete'ye yalvarırcasına durmasını söylerken ağlamaya başlayan Behçet, içimde bir yerlerde öyle bir yıkıma dokundu ki dolan gözlerimle durdurdum Mete'yi. Neler yaşamıştı böyle? Nasıl ölmüştü de bu kadar acı çekiyordu? Dizlerinin üzerine

düşüp başını kollarıyla sardığında sesim çıkmasın diye elimi ağzıma götürdüm. Şu anda tıpkı benim gibi görünüyordu.

Üç yıl önce tüm ailesini kaybeden benim gibi...

Behçet'i yerine yatıran Mete salona geri döndüğünde kendimi yeni yeni toparlıyordum. İçinde bulunduğu durum her neyse, geçmişini hatırlamasına ne sebep oluyorsa ortadan kaldırmak istedim. Bizimle ne kadar kalacağı belli bile değilken geçmişini hatırlamasının gerekliliğini sorgulamadan edemiyordum.

Onun için önemli olabilirdi belki ama yazdığım kısımlar bittiğinde tüm bunların ne önemi kalacaktı? Soğuyan yemeklerimize, dağılan salona ve durdurulmuş televizyon programına sıra sıra göz gezdirdim. Güzel olduğunu düşündüğümüz anların bu kadar çabuk bozulabilmesi korkunçtu.

"İyi misin?" diye sordu Mete yanıma otururken. Yavaşça dirseğimi tutup nasıl olduğuna bakmak için hafifçe yukarı kaldırdı.

"Biraz acıyor ama önemli bir şey yok."

"Biraz morarmış sanki."

Kolumu kendime çekip ellerinden kurtardım. "Gerçekten iyiyim. Sert çaptım sadece. Neyse, burayı toplamama yardım eder misin?"

"İnci, bunu kendine yapmana izin veremem. Şu an her ne yaşıyorsa Behçet'i ilgilendiriyor. Elinden gelenin fazlasını yapıyorsun zaten. Yemeğini yiyecek ve programını izleyeceksin," dediğinde derin bir nefes aldım. Fazlasıyla keyfim kaçmış olsa da moralimi düzeltmek için bir şeyler yapmamak kendime haksızlık sayılmaz mıydı?

Saatime bakıp iyice geç olduğunu fark etsem de yemekleri ısıtmak için toplayan Mete'ye seslenmeden edemedim. "Bili-

yorum, sabah işe gideceksin ama... Sen de benimle yiyecek misin?"

"Seninle yersem sabahlamak zorunda kalırım. Dolu mideyle yatmak fazlasıyla rahatsızlık verici..."

"O zaman sabahlarız." Başıyla onayladı. "Yemekleri ısıtana kadar odama çıkıp bir şeyler almam gerekiyor. Tek başına halledebilecek misin?"

"Sen çık, ben hallederim ama işini çabuk hallet. İkinci defa soğursa bir şeye benzemez."

Sessizce onaylayıp odama çıktığımda gece lambasının hafifçe aydınlattığı odama sakince baktım. Olağanüstü bir misafiri olan odamın hüzünlü bir görüntüsü vardı ya da yatağımda yatan adama karşı hissettiğim derin hüznün baktığım her yere yansiyordu. Yatağımın kenarına yaklaşıp Behçet'i uyandırmamaya çalışarak kenara doğru oturdum. Gerçi derin bir uykuda gibi görünüyordu, uyanacağını sanmıyordum.

Gece lambasının yoğun ışığının yüzüne daha çok vurduğunu fark ettiğimde uzanıp ışığın yoğunluğunu azalttım. Az önce ortalığı birbirine katan o değilmiş gibi sakın sakın uyuyan adama adlandıramadığım duygularla baktım.

"Neler yaşadın, hayatın nasıl sonlandı da geri gelmek için böylesine istekliydin?" Bir tarafım Behçet'in ortaya çıkmasındaki en büyük payın bende olduğunu söylüyordu. Ama hayır, ben sadece ne yaptığını bilmeyen bir aracıydım. Geri gelmek isteyen oydu. Tüm yarım kalmışlığına başkaldıran yine Behçet Aral'dı.

Parmağımın tersiyle pürüzsüz yanağını okşadım. Şefkat miydi parmaklarımı yanağına götüren, emin değildim ama yere çöküp başını ellerinin arasına aldığı görüntü gözlerimin önünden gitmiyordu. Bakışları, ağlayışı...

“Sen bu dönem için fazla güzelsin, Behçet,” diye mırıldandım. “Geçmişte olanları hatırlayıp acı çeksen bile bu zamanda kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.” Okşadığım yerde bir süre oyalanan parmaklarımı nihayet yüzünden çektim, üzerindeki pikeyi düzelttim ve uyanmamasına dikkat ederek sessizce çıktım odamdan.

Salona indiğimde Mete, ısıttığı yemekleri sehpaye diziyordu. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Gecenin geri kalanında Mete ile birlikte güzel vakit geçirebileceğime olan inancım tamdı. Yerime kurulup Mete’nin sehpanın üzerine dizdiği yemeklere şöyle bir baktım.

“Sanırım tekrar acıktım,” dediğimde gelip yanıma oturdu.

“Hiç yememiştin ki, başla haydi.” Birkaç ısırık aldığım hamburgerimi tekrar yemeye başladığımda keyfim biraz daha yerine geldi. Yan gözle Mete’ye baktığımda onun da bana baktığını fark etmemle tekrar önüme döndüm. “Biraz daha burada kalacağım.”

Lokmamı yuttuğumda yemeğime odakladığım bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. “Olanlar yüzünden böyle düşünüyor olmalısın.”

“Sana zarar verebilirdi,” derken burgerini tabağına bırakıp oturuşunu dikleştirdi. “Nasıl bir halüsinasyon içinde olduğunu bilmiyoruz. Seni başkasıyla karıştırsaydı... Neler olabileceğini düşünebiliyor musun? Sandığımdan daha tehlikeli bir durum.”

Haklıydı. Behçet’in doğaya aykırı varlığının ne gibi yönleri olduğunu bilmiyorduk. Üstelik bu sadece görebildiğimiz kısım idi. “Bu yüzden ya da değil. Sonucu mesaj atmadın ama kalacağını biliyordum.”

Ben de yemeyi bıraktım ve ona dönüp arkama yaslandım. Garip başlasa da güzel bir geceydi. “Aslında kalmayacaktım.

Yeni evimin anahtarları odamda duruyor." İştahım ikinci defa kaçarken dizlerimi kendime çektim. İkimizin de izlemediği programı kapatırken o da arkasına yaslandı.

"Son zamanlarda daha iyi değil miyiz? Behçet geldiğinden beri... Daha yakınız gibi geliyor bana. Bundan mı rahatsız oldun, doğruyu söyle." Yakınlıktan bahsetmem çok iyi olmamıştı. En azından benim için... Sabahki olay aklıma geldiğinde gözlerimi birkaç kere kırıştırıp Mete'nin su damlalarıyla parıldayan göğsünü gözümün önünden silmeye çalıştım.

"Behçet'e minnettarım," diye söze başlarken şaşkınlıktan öylece kalacağımı bir harekette bulundu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma yaklaştı ve kolunu başımın altına yerleştirdiği gibi arkasına iyice yaslandığında göğsüne sokulup öylece kalakaldım. "Üç yıldır bu koltukta oturduğum her akşam bana kısaca selam verip odana çıktın. İyi ya da kötü ne yaşıyorsan tek başına yaşamayı seçmiştin ve sınıırımı aşmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yaklaşık bir aydır değişen her şey, bana son üç yılı sorguluyor. Yaşayıp yaşamadığından emin olmadığımız bir ruh geldi ve insanların anlattığı eski İnci'ye dokunmayı başardı. Benim yapamadığımı Behçet yaptı. Bunu kabul ediyorum."

Bunca zaman rahatsız olduğunu düşündüğüm her an bunları düşünüyordu demek... Dediği gibi son üç yılı gözden geçirdiğimde sağlıklı bir iletişimimiz olmamıştı. Mete'yi soğuk ya da konuşmayı sevmeyen bir adam olarak düşünmem, gözlemlerime dayalı sanırdım. Ona karşı kendimi bu kadar kapattığımı hiç fark etmemiştim. Göğsüne istemeden de olsa yaslanmış bulduğum Mete'nin bu kadar sıcak olabileceğini fark etmediğim gibi...

"Böyle düşünme," diye mırıldandım kıpırdanıp bana sunduğu yere biraz daha yerleşirken. "Neler yaşadığımı biliyorsun. Ailemi kaybettikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Sadece

okurlarım ve sen yanımdaydın, Mete. Geçmemeye çalıştığın sınırın arkasındaki varlığın bile kaybolmamam için yeterliydi.”

“Artık sınırların arkasında kalamıyorum, İnci.” Fısıltıyı andıran sesi, ağırlaşan göz kapaklarıma kapanmasını söylüyordu sanki. “Yeniden tanıştığımızı hissettiren bu kadın, her zaman-
kinden daha çok İnci gibi...”

Gerisini duymadım. Tatlı tatlı daldığım uykumda duydum da hatırlamıyor olabilir miyim, onu da bilmiyordum. Değiştiğimin farkındaydım. İletişimimizin geliştiğini, ona karşı eskisi gibi olmadığımı dışarıdan bakan biri bile görebilirdi. Yine de o an düşündüğüm ne varsa geride bırakıp deliksiz uykumun keyfini çıkardım. Kâbus görmeden geçen geceler nimetin ta kendisi değil de neydi?

“İnci? Uyanacak mısın artık?”

Gözlerimi açmak istemeyeceğim kadar uyuşuk olduğum bir sabahken başımda susmak bilmeyen her kimse saklanacak bir deliğinin olduğundan emin olsa iyi olacaktı. Başımı yastığımın altına sokup sesleri kesmeye çalışsam da bacağımdan iki defa dürtüldüm. Biri yumuşak bir dokunuştur belki ama diğeri sınırimi artıracak kadar sertti. “Öldün sen.”

“Nereden bildin?”

Yastığımın altından çıkıp hızlıca oturur pozisyona geçtiğimde Behçet’i oturduğu sehpanın üzerinden pişkince bana bakarken gördüm. “Sonunda uyanabildin.”

“Ne işin var benimle sabah sabah?” derken tekrar uzanmaya niyetlensem de uzanıp kolumdan tuttuğunda uykum biraz daha açıldı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. “Bak, kendini bilmez zaman yolcusu. Benim hakkımda bilmen gereken şeylerden biri çok acil bir şey olmadıkça uykumu bölmemen

gerektiği. Sırıtmama bakılırsa çok acil bir durum yok. Git başımdan!” Sonlara doğru bağırmaya dönen konuşmamın ardından nihayet uzandım ve arkamı dönüp üzerimi örttüm.

“Ne huysuz kadınsın yahu. Kaybolmaya hiç niyetim yok, kalk!” dedikten sonra üzerimdeki örtüyü hızlıca çekti. Ne yap-sam da onu yok etsem, bilemiyordum.

“Anlatamadım galiba.” Tüm huysuzluğumla ayaklandığımda o da aynı şekilde karşımda dikildi.

“Birincisi, sabahı geçeli çok oldu, İnci Hanım. İkincisi, ben de çok memnun değilim seninle uğraşmaktan fakat yazdıkların yüzünden buradayım. Alışverişe gitmemiz gerekiyor. Gitmezsek neler olacağını benim kadar iyi biliyorsun.”

“Ne yazmışım?” derken hatırladım yazdıklarımı. Açılan uykumla birlikte dün gece yaşanan olaylar aklıma geldiğinde huysuzluğum tamamen uçup gitti. Yerini alan endişe ve karışıklık tüm tazeliğiyle kendini göstermeye başlarken nasıl hissettiğini çözmeye çalıştım. “Dün akşam ne yaptık?”

“Yemek yedik ve uyuduk,” diye sorarcasına cevap verdiğinde olanları hatırlayıp hatırlamadığını çözemiyordum. Geçen sefer de hatırlamadığını söylemişti ama şüpheli yaklaşmalı mıydım, emin değildim.

“Başka?”

“Başka bir şey mi oldu yine?” Sabit ve belki biraz meraklı ifadesinden anlaşıldığı üzere gerçekten hatırlamıyor olmalıydı ama içimden bir ses, bu olaylarla ilgili daha fazla irdilemem gerektiğini söylüyordu.

“Geçmişinden bir anı hatırladın. Kötü bir anıydı. O zamanı yaşıyor gibiydin ve çok kısa bir süre sonra bayıldın. Mete seni odaya taşıdı.” Söylediklerimi şaşkınlıkla dinledikten sonra kendini koltuğa bıraktı. Boş bakan gözleri bir süre halıda gezinir-

ken diğer olay canlandı gözümde. Şaşkınlığını hâlâ üzerimden atamadığım bir olaydı.

Mete ve sıcacık kolları tarafından sarıldığım anlar aklıma geldiğinde etrafa bakındım. Anlaşılan uyuduğumda beni yatırmış ve üzerimi örtüp gitmişti. Üstelik her taraf topluydu, bir de ortalığı toplamıştı. "Bunu sonra konuşalım." Ne yazdığımı hatırladığıma göre ayaklansam iyi olacaktı ya da böyle konuşmaya devam edecekse bir süreliğine yok olsa nasıl olurdu? Ben de güzelce uykumu alırdım.

"Beni yok etmek istiyorsun şu an, değil mi? Nasıl olsa ertesi sabah geri geleceğim."

Masum bir ifadeyle gülümseyip itiraz edercesine başımı salladım. "Böyle korkunç düşüncelere nasıl sahip olabilirim?"

"Haydi inanmış gibi yapayım." Daha fazla huysuzluk yapmaktan vazgeçip kısa sürede koltuğu eski hâline getirdim. Sıra kendimi hazırlamaktaydı. Dün gecenin yıpratıcı anıları gözlerimin altına mor halkalar olarak yansımıştı. Bugün için güzel bir makyaja ihtiyacım vardı.

"Bir şeyler hazırlayayım mı sana? Aç mısın?"

"Dün gece yediklerimle üç gün daha acıkmam ben. Hazırlanayım da çıkarım. Ne yazmışım bu arada?" Merdivenlerin ortasında durmuş, ne diyeceğini beklerken yine ve yine kaşlarını çattığını gördüm.

"Canın alışverişe mi gitmek istedi, bilmiyorum ama belli ki beni kullanmışsın. Zavallı ben... Kendine kırmızı bir kaban almak istiyorsun, ben de almak için seni alışverişe götürüyorum. Sonra da..." Telefonumun saatine bakıp koşarcasına yukarı çıkmaya devam ettim.

"Devamını sonra anlatırsın, geç kalacağız. Kaybolmanı istemiyorum." Arkamdan yine huysuzluk yaptığını duyabiliyor-

dum ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güzelim uy-
kumdan uyandırılıp dışarı sürüklendiğim hâlde sitem işitiyor-
dum.

“Gel de sinirlenme.”

Söylene söylene dolabımdan sade bir kot ve beyaz bir göm-
lek çıkardım. Üzerimi giyindikten sonra toprak ve şeftali tonla-
rında yaptığımı makyajım benim bile hoşuma gitmişti.

“Geç kalıyoruz gibi hissediyorum!” Behçet’in aşağı kattan
yukarı kata sergilediği bağırma performansına hoş geldiniz...

“İki dakika!”

“Kolum kayboluyor sanki, İnci!” Kaybolmadığını ikimiz
de biliyorduk. Geçen sefer kaybolmaya başladığında yazdığım
satırlara ihanet etmemizin üzerinden epey geçmişti. Hep bu
kadar sabırsız mıydı acaba? Hayatının her döneminde böyle-
se muhakkak canını sıkacağı bir sürü insan olmuştur. Şimdi de
bana denk gelmişti, ne diyebilirdim ki?

“Kafan kaybolana kadar bekleriz, sorun değil!” Bağırışları
son bulduğunda derin bir nefes aldım fakat rahatlamamı sağ-
layan nefesimin etkisi sadece saniyeler sürdü. Odamın kapısı
yavaşça açıldı ve Behçet başını araladığı yerden odama uzattı.

“Sadece görüm yok olsa ne kadar komik olurdu, değil mi?”
Uyuzluk yapacağından o kadar emindim ki bu saçma sorusuna
hazırlıksız yakalandım. Kendimden beklemediğim kadar bü-
yük ve sesli bir şekilde gülmeye başladığımda o da bana katıldı.

“Hayal ettikçe daha da komik oluyor.” Öylece ne kadar gül-
dük bu saçma konuya, bilmiyordum. Ne olursa olsun onunla
eğlenebildiğimiz için mutluydum. Tabii, ne kadar mutlu olur-
sak olalım Behçet Aral’ın gerçek kişiliği sinir bozmakta ustaydı.

“Yakışmadı diyorum sana. Elli bin dükkân gezdik, hâlâ
bunu almak istiyorsun.” Zaman yolcumuzun bitmek tükenmek

bilmeyen şikâyetleri besbelli bu sefer benim üzerimde yoğunlaşmıştı. Fakat sağlam kayaya çarptığını henüz bilmiyordu.

"Biraz daha konuşmaya devam edersen eve gideceğim ve paragraftaki kadın yanında olmadan o çenen kaybolmamak için ne kadar dayanacak, göreceğiz."

"Ama yakışmadı..." Hayatımda gördüğüm en güzel mantoya ve bana resmen bir hakaretti bu. Alacağımı çok iyi bilmesine rağmen susmaması sinirlerimi bozuyordu.

"Ben çok beğendim."

"Madem öyle ya da böyle alacağım diyorsun, o zaman tamamla bari." Mağazanın orta kısmındaki bir platforma kurulmuş yeni sezon bereleri inceleyen Behçet, krem rengi bir bereyi dikkatlice cam çekmecedan çıkarıp yanıma geldi. "Biliyorum, bu saçları yapabilmek için kıyametleri kopardın ama..." Önüme geçip ilk olarak güzel parmaklarıyla saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

Öyle güzel kokuyordu ki parfümünü seçtiğim yere gidip bir tane daha almış olmayı diledim. Bakışlarımı bir yerde sabit tutmayı denesem de başaramıyordum. Her şeyiyle güzel bir adamdı, inkâr edemezdim. Gür saçları her kadının oynamak isteyeceği kadar yumuşak, bakışları insana enerji verecek kadar sıcaktı. Ses tonu akılda kalacak bir şarkının sürekli mırıldanmak isteyeceğiniz nakaratı kadar taze, ne kadar atışsaksak atışalım sınırlarını geçmeyecek kadar beyefendi.

Bereyi dikkatlice başıma geçirirken onu incelediğimi anlamış olacak ki dudagının bir kenarı sinsice yukarı kıvrıldı. "Ne güzel bakıyorsun öyle."

Bakışlarımı kaçırıp sanki yüzünün her yerini inceleyen ben değilmişim gibi başka yere bakmaya başladım. Verecek bir cevabım yoksa duymamazlıktan gelmek iyi bir fikirdi.

"İşte, şimdi çok yakıştı." İki eliyle omuzlarımdan kavrayıp arkamı dönmemi sağladı. Aynadaki yansımamla yüz yüze geldiğimde benden iki kafa uzun Behçet, arkamda hafifçe gülümseyordu.

"Emin değilim," dedim yansımadaki kadını izlerken. Kırmızı mantomdan memnundum fakat daha önce kullanmadığım için bereden emin değildim. "Daha önce bere takmadım."

"Aynı hayalimdeki gibi... Rengi farklı ama olsun."

"O kadar mı beğendin?"

"Evet, çok güzel oldun böyle."

Bereyi saçlarıma dikkat ederek çıkardım ve mantoyu da askısına astıktan sonra geldiğimizden beri bizi gülerek izleyen çalışana uzattım. "İkisini de paketler misiniz lütfen?"

"Tabii, efendim." Kendi ceketimi giyerken alışverişimizden Behçet'in de en az benim kadar memnun olduğunu gördüm.

"Bir ay içinde havalar bereyi takacağım kadar soğur," dediğimde ellerini ceplerine sokup benimle ödemeyi yapacağımız kasa tarafına doğru ilerledi.

"Umarım o zaman geldiğinde hâlâ yanında olurum. Defterde daha on sayfa ilerledik gerçi ama..."

"Gideceğini hissedersen takarım." Mete ve benim de tahmin ettiğimiz gibi o da defterdeki sayfaların sonuna geldiğimizde kaybolacağından endişeleniyordu. Aldıklarımızın ücretini ödedikten sonra alışveriş merkezinden ayrılmak üzere taksi durağına ilerledik. Bu sayfada tam olarak ne yazdığımı hatırlamıyordum ama bahçedeki çardağa gideceğimizi biliyordum. Bugün dışarı çıkmak gibi bir planım olmadığı için eve dönüyor olmamızdan mutluydum.

Taksinin hafif tozlu camından dışarıyı izleyen Behçet ise son yarım saattir fazlasıyla durgundu. Ne olduğunu anlayamasam da eve gidene kadar beklemeye karar verdim. Kısa bir yolculuğun ardından eve vardığımızda poşetleri kapının yanında bırakıp bahçeye ilerledik. Gergin tavrı daha yoğundu artık. Ne yazdığımı hatırlamaya çalışsam da o gün öyle büyük bir şok yaşamıştım ki yazdığım sayfaların çoğu aklımdan silinmiş gibiydi.

Çardaktaki koltuklara oturduk. Hemen yanımda otursa da rahatsız duruşu fark edilmeyecek gibi değildi. Ne olduğunu soracağım sırada konuşmaya başladı: "Sabah seni zorla uyandırdığım için özür dilerim," dediğinde neden özür dilediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Aslında sabahtan beri bugün yok olacağımı biliyordum. Buna rağmen seninle alışverişe gitmek istedim." Çiseleyen yağmurun sesi, Behçet'in sesine karıştı. Hava sabahdan beri kapalı ve nemliydi. Yağmurun yağacağını tahmin etmiştim ama şu an başlaması fazlasıyla rahatlatıcıydı.

"Tam olarak neden bahsettiğini açıklar mısın artık?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sorduğunda yağmur iyiden iyiye bastırmaya başlamıştı.

Yağmur sesi, çardak, Behçet ve paragraftaki kadın... Parçaları birleştirdiğimde paragraf gözümde canlandı. Yazdıklarımı, en azından bu paragrafta yazdıklarımı dehşetle hatırladım. "Behçet," diye söze girmeye çalışsam da sözümü kestiğinde kelimelerim boğazıma dizildi. Neden gergin olduğunu anlamıştım şimdi.

"Sahiden bir şey söylemene gerek yok. Kaybolacağım için gerginim, o kadar." Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp yazdığım sahneyi gözümde canlandırmaya çalıştım. Aslında defteri açıp bakmak daha kolaydı ama defteri elime almak istemiyordum.

"Aslında..." dedim iyice düşündükten sonra. "Bereyi mağazada değil de burada başıma takman, sonra da beni öpmen gerekiyordu."

"Sadece burada sessizce otursak yeterli. Endişelenme, yarın ilk paragrafta yanındayım."

Ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmesem de içinde bulunduğumuz duruma göre fazla sakinim. Bomboş hissettiğim günlere geri dönmüşçesine tehlikeli bir sessizlik... "Kitabında yazdığın gibi... Sevdiğin kadını öpmeden mi bitti her şey?"

"İnci, bunları konuşmamızın hiçbir manası yok."

"Gözlerini kapat," dedim net bir ses tonuyla. İçine çektiği nefesi dışarı veremediğini fark ettiğimde tepkisiz kaldım. Gözlerini kapatmamış olmasına rağmen hafifçe yana kayıp aramızdaki boşluğu kapattım. "Gözlerini kapatmanı söylemiştim."

Başını olumsuz anlamda salladığında kapatmayacağını anladım. Elleri iki yanında, öylece otururken gerginliği hissedebileceğim kadar yoğundu. Biraz daha yanına yaklaştığımda elim yanında duran elinin üzerine geldi, geri çekmedim. Uzanıp öpmek istedim ama az önceki kararlı tavrım buhar olmak üzereydi. Yüzünün yakınındayken oyalandım, inceledim.

Gerçekten burada mıydı? Yaşıyor muydu yoksa garip bir sihirден mi ibaretti, anlamak zordu. Buna rağmen boşta kalan elimi yanağına götürüp yaklaştıktan sonra öptüm onu. Nemli dudaklarının gerçekliğine inancım yok değildi ama henüz dudaklarından ayrılmamışken garip bir his buluru tarafından çevrelendim. Suçlu hissetmek için hiçbir sebebim olmamasına karşın kalbimde hissettiğim en yoğun his suçluluktu. Bu hissin altını dolduran isim, zihnimde belirlediği anda geri çekildim.

Elimin altındaki yakışıklı yüze bir kere daha baktım. Aklımı kurcalayan şey hambaşkaydı ve bu ana kadar onun herhangi bir hissin altını doldurabileceğinin farkında bile değildim. Behçet ise hâlâ bana bakıyordu. Onun da ne düşündüğünü anlamak zordu. Derin bir nefes alarak ayaklandım. "Artık kaybolmayacaksin. Yatma saatine doğru odadan çıkarım."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden bahçe kapısına yöneldim. Evde kimse var mı diye kontrol etme hissiyle mücadele ettiğim tüm saniyelerde kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Deftere yazarken beni de etkileyeceğini bilmiyordum belki ama bir şekilde yaşıyorduk işte.

Yazarken yapmak istediğim şeyler karşıma çıktığında korkaklık etmek istemesem de baş etmeye korktuğum konu başkaydı şimdi. Her şeyi karmakarışık yapacak kadar başka...

“Biraz daha yakınlaşsanıza. Televizyona bakın, onlar daha yakınlar.”

Birbirleriyle dans pozisyonunda duran iki adam karşımda kaşlarını çatmış, bana bakarken televizyonu işaret ettim. Behçet’in elleri Mete’nin belindeydi, Mete de Behçet’i boynundan tutuyordu. Aslında daha çok boğuyor gibi görünüyor diyebilirdik. Olumsuzca sağa sola salladım başımı. “Böyle olmayacak. Bence biriniz belden tutun ama elleriniz havada birleşsin.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Mete, Behçet’i itip kaçmaya çalışırken Behçet, çevik bir hareketle kaçmaya çalışan Mete’yi belinden tutup engelledi.

“Nereye, yakışıklı adam? Hanımefendiye yardımcı olacağımıza söz verdik,” dediğinde memnuniyetle gülümsedim. Behçet’in sahiplenici tutuşundan kurtulmaya çalışan Mete o kadar komik görünüyordu ki...

“Neye söz verdiğimi bilmiyordum,” dedi ve en sonunda cırpınmayı kesti. Fırsattan istifade dans şarkısını değiştirip daha romantik bir şarkı açtım. Şarkıyı duyduğunda gözleri büyüyen Mete tekrar kaçmaya çalışsa da bu sefer çabucak pes etti.

“Haydi ama beyler. Bu sahnenin kaderi size bağlı. Biliyorsunuz ki uzun zamandır aktif olarak yazamıyorum. Yeni kitabımın giriş sahnesi kötü mü olsun?”

“Olmasın tabii,” diye onaylayan Behçet’e yüzünü buruştur-
ran Mete, yine komik bir ifadeyle duruyordu karşımda. İkisi
de siyah eşofman takımlarıyla fazlaca uyumlu ve bir o kadar
yakışıklıydılar. Salondaki en büyük koltuğa kurulmuş, onların
birbirlerine yapışmış hâllerini izlerken uzun zamandır hiç ol-
madığım kadar keyifli olduğumu hissediyordum.

“Yazdığın her sahneyi canlandıramayız ya! Bunu neden can-
landırmamızı istiyorsun?”

“Ya Mete!” diye sızlandım. “Dans etmenizi istedim altı üstü.
Hayal gücümün yardıma ihtiyacı olamaz mı? Yardım et işte.”

Derin bir nefes alıp verdikten sonra yüzündeki ifade yumu-
şadı. Şarkının ortalarına geldiğimizde Behçet’i elinden tutup
kendi etrafında bir tur dönmesini sağladı. Hemen ardından
Behçet daha ne olduğunu anlamadan belinden destekleyip aşağı
doğru yatırdığında gülerek çığlık attım. Behçet ise hâlinden
gayet memnun görünüyordu.

“Bu nasıl?” diye sordu Mete yatırdığı Behçet’e eğilirken.
Kahkahalarla elimi gözlerime götürsem de sahnenin devamına
bakmak için parmaklarımı araladım. “Hayal gücün besleniyor
mu?”

Behçet dudaklarını Mete’ye doğru abartılı bir şekilde uzat-
tığında gülüşlerim o kadar arttı ki bir ara nefessiz kalacağımı
sandım. Artık onlar da gülümsüyordu. Zorlama hâlleri bir anda
yok olmuş ve dans ederken bir yandan da beni izliyorlardı.

“Siz...” diye seslendim gülüşlerimin arasından. “Dünyada
gördüğüm en iyi dans çiftisiniz.”

Az önce romantik bir pozisyona düşmemiş gibi Mete’ye sıkı
sıkı sarılan Behçet, gözlerini kapatıp abartılı bir mutluluk ifa-
desine büründü. “Öyle mesudum ki...” Şarkının sonlanmasıyla
ayrıldılar fakat öyle garip görünüyorlardı ki... “Bundan sonra

aramızda hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Mete.” Behçet ve abartılı oyunculuğu...

“Nasıl? İsteddiğin kadar malzeme elde ettin mi?”

“Gerçekten minnettarım,” dedim ayaklanırken. “Yazacak bir sürü anım var şu an.”

“Bütün bunlara değdiyse ne güzel...” Kendini tekli koltuğa atan Mete’nin ardından Behçet’in yere oturuşunu izledim.

“Neden hep yere oturuyorsun?” Bilgisayarımı bağladığım televizyonu eski hâline döndürürken cevap vermesini bekledim ama zaman yolcumuz sessizliğini koruyordu. Nihayet televizyonla işim bittiğinde yerde oturan adama döndüm. Dalıp gitmiş, muhtemelen soruyu sorduğumdan beri düşünüyordu.

“Bilmem,” diye yanıtladı en sonunda. “Yere daha yakın diye sanırım.” O anda balkon kapısından giren ufak bir kuş Behçet’in omzuna kondu. Şaşkınlıkla olayı izlerken Behçet, omzundaki mavi kuşu eline alıp sevmeye başladı.

“Bu hafta kaçınıcı bu? Kuşlar seni neden bu kadar seviyor, Behçet?” Mete’ye dönüp bu hafta içinde birkaç kere daha böyle olduğunu anlatmak üzere konuşmaya başlayacaktım ki gözlerinin kapanmış olduğunu gördüm.

Serin bir akşamüzeriydi. Behçet ile Mete işten döndükten hemen sonra dans etmelerini rica etmiştim. Yorulmuş olabileceklerini düşünmemiş olmam benim hatamdı belki ama çok eğlenmiştim. Tahmin edeceğiniz üzere yine olsa yine yapardım. İkisi de beni kırmayacak kadar kibar adamlardı. Onlarla birlikte geçirdiğim zamanlar, hayatımdaki diğer anlardan daha değerli hâle gelmeye başlamıştı.

“Mete,” diye seslendim yanına yaklaşırken. Behçet omzuna konan kuşla oynarken dürttüm Mete’yi. “Burada rahat edemezsin. Haydi, yatağına git.”

Omuz silkip olduğu yere sinmeye çalıştı, izin vermedim. Kolunu tutup kaldırmaya çalıştığımda ise tatlı bir şekilde huy-suzlandı. "Rahat ederim ben."

"Haydi, Mete." Uzatmadan yorgun bir şekilde ayaklandı-ğında peşinden gittim. Odasına gittiğinde ona söyleyeceklerim vardı ama kendini yatağa atıp öylece uzandığında ne diyeceğimi hatırlayamadım. Olur ya, hatırlayamadım işte.

Yatağına yaklaşp yavaşça oturdum ve sırtını hafifçe okşa-maya başladım. Son bir haftadır gergin olduğunu biliyordum, bana belli etmemek için yanımda dikkatli davranıyordu. "Çok yoruluyorsun, değil mi?" diye mırıldandım sırtını okşarken. Cevap vermese de saniyeler içinde gerginlikten kaskatı olmuş bedeninin elimin altında gevşediğini hissedebiliyordum.

"Yoruluyorum," dedi ama gözleri hâlâ kapalıydı. Başını ben-den aksi tarafa çevirip tekrar mırıldandı: "Çok zor." Sırtını ok-şamaya devam ettim.

"Her şey yoluna girecek," dediğimde yavaşça döndü, şimdi hemen önümde yüzüstü yatıyordu. Yorgun ifadesiyle gözlerime bakmaya başladığında az önce sırtını sıvazlayan elim döndüğü için göğsünde kaldı.

"Öyle mi dersin?" Başımı aşağı yukarı yavaşça sallayıp gü-lümsedim. Gitmem gerektiğini biliyordum ama son bir hafta-dır o kadar az vakit geçirmiştik ki biraz daha yanında kalmak istiyordum. İşleri dolayısıyla eve geç geliyordu ama yarı zamanlı çalıştığı için Behçet'i çok tutmuyordu.

"İyi ya da kötü sonsuzluk bilmez, Mete," dedim elimi göğ-sünden çekmeden. "Yoluna girecek elbette."

"Akşam kimseye söz verme. Seni bir yere götüreceğim," dedi konuyu aniden değiştirerek. Üzerinde durmadım.

“(O) zaman akşama kadar dinlen. Ben de biraz projelerimle ilgileneyim. Bu kadar ara yeter.” Daha fazla konuşmasına izin vermeden ayaklandım ve iyi uykular diledikten sonra odasından ayrıldım. Yükünü azaltmak, derdi neyse paylaşmak istiyordum ama kapalı kutudan beterdi. İstemediği hiçbir şeyi paylaşmasını bekleyemezdim. Yine de içten içe daha yakın olma dileğim ağır basmıyor değildi.

“Neden dikiliyorsun orada?” Behçet’in sesi düşüncelerimi böldüğünde salonun ortasına doğru ilerleyip ne yaptığına baktım.

“Kuşun nerede?”

“Gitti. Beni seviyorlar ama çok kalmıyorlar.” Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Odama çıkmak için telefonumu ve bilgisayarımı toplarken seslendi bana.

“Gelsene bahçeye, konuşalım biraz.”

“Aslında,” diye söze başlasam da geri çevirmekten o an için vazgeçtim. Yazmayı bir defa daha ertelemek istemiyordum ama ne kadar zamanı olduğunu bilmediğim Behçet’e zaman ayırmak daha bir öncelikli göründü gözüme. “Çay içer misin? Serin dışarı.”

“Zahmet olmasın...” derken ayaklandı.

“Ne zahmeti! Sen çık, geliyorum ben.” Behçet televizyonun altındaki çekmecedен şal almayı ihmal etmeyerek bahçeye yöneldiğinde ben de mutfığa gittim. Yazacağım için demlediğim bitki çayımı iki büyük kupaya doldurdum. Yazarken yanımda olacak çayım, sohbet çayına dönüşürken gülümsüyordum. Planlar ne zaman planlandığı gibi kalmıştı ki?

Çaylarla birlikte çardağa ilerlediğimde Behçet, çardağın uzun perdelerini yukarı sıkıştırıyordu. “Sorun olmazsa rüzgârı hissetmek istedim.”

"Sorun değil, üşürsek çay içimizi ısıtır." Çayları masaya bırakıp oturduğumda ahşap sandalyelerden birini yanıma çekip oturdu. Ağaçlar rüzgârda salınırcasına sallanırken kapalı hava öyle güzeldi ki... "Hava harika."

"Sana sormak istediğim bir şey var," dediğinde buraya havadan sudan konuşmak için çıkmadığımı anlamış oldum. İster istemez duruşum dikleşti. Günler öncesinde burada yaşanan olay hiç yaşanmamış gibi davransak bile yaşanmışlığı elimdeki çay kadar sıcak, tenimi karıncalandıran rüzgâr kadar hissedilebilirdi. "Rüzgârı hissedebiliyor musun?" diye sordu birkaç dakikanın ardından.

"Çok soğuk değil, ılık ılık esiyor."

"Hatırlayabiliyor musun peki?" Dalıp öylece karşıya bakarken hissizleşmiş gibiydi. "Rüzgâr tenine değdiği zaman zihnine dolan anıları yönetebiliyor musun?"

"Pek iyi anılarım yok. Yine de bir anıdan bir anıya atlarken canım yanmıyor değil."

"İlk geldiğim zamanlar hissedebildiğimi sanıyordum. Ama sanırım her şey, ezberimden masaya dökülenden ibaret. Ben..." derken bir an durakladığında tamamen bana döndü. Başımı çevirdiğimde göz göze geldik. "Ben yaşıyor muyum?"

Bilmiyordum ama o an bilmediğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Fiziksel olarak zarar görebildiğini biliyorduk ama yazılanlar yüzünden yok olabileceği de bir gerçektir. Kelimeler durumu açıklayabileceğim kadar yeterli değildi, olmayacaktı.

"Siz mi gerçeksiniz, ben mi gerçeğim? Her şey bir rüya mı yoksa içinden çıkamadığım bir yanılsamada hapis mi oldum? Ne kadar öldüm, ne kadar yaşıyorum, ne kadar varım, ne kadar buradayım..." Kaybolmuşluğu, yüzündeki bomboş ifadeden

anlaşılan Behçet'in omzuna bir kuş daha kondu. Uzanıp sıcacık ellerini ellerimin arasına aldım.

"Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ama bildiğim bir şey var, Behçet. Ruhun burada ve bizimle. Sen hissedemesen de ellerin sıcacık."

"Beni öptüğünde burada gibi miydim? Gerçek gibi miydi?"

"Benim için gerçektin." Bu konuda konuşmak istemiyordum ama içini rahatlatacaksa kısa bir süreliğine rahatsız hissetmeyi göz ardı edebilirdim. "1972'den gelmiş bir zaman yolcusunu öpmüş olsam da benim için o an, yok olmasını istemediğim Behçet Aral'dın. Nereden ve nasıl geldiğin önemli değildi, yanımdaydın."

"Ama yok olabilirdim. İçimde bir yer aksini söylese de senden daha fazlasını istemeye hakkım yok."

"İyi tarafından bakmıyorsun. Yapamadığın birçok şeyi yapıyoruz. Önemli olan bu değil mi? Yok olacak olsan bile ben varım, Mete var... Yarının ne getireceğini bilsen bile yarına ulaşacak olmanın verdiği umut var. Hiçbir şeyi hissedemiyorsan bile *yarının etkisini* hisset, Behçet. 1972'de biten yarınların ne şekilde olursa olsun şimdi seninle. Ulaşabileceğin en yakın gelecek yarın... Zamanın ta kendisi."

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerime kilitlediği bakışlarını yavaşça eve çevirirken biraz daha yaklaştı ve başını omzuma yasladı.

"İşte, böyle... Rahatla biraz."

"Mete'nin omzunu tercih ederim," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Kafamı eğip yüzüne bakmaya çalıştım. Amacım gülümsediğini görmektir ama göremedim. Yine de sesindeki muzip tını, biraz olsun iyi hissetmeme neden oldu.

"Siz ne ara bu kadar yakınlaştınız?"

"O danstan sonra bizi kimse ayıramaz," dediğinde gergin boşluk iyiden iyiye kaybolmaya başladı.

"Bence de. Şimdiden yakınlığımı özlüyorum." Bahçenin kapısına doğru yaslanan Mete dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bizi izlerken ne zamandır orada olduğunu merak ettim. En son konuştuklarımızı duymuş olmalıydı.

"O zaman sizi yalnız bırakayım." Kısa zaman önceki eğlenceli anımızı uzattıkça uzatmak bile keyifliydi. Behçet ve Mete ayrı ayrı iyi gelirken, birlikte olduklarında sırtım hiç yere gelmeyecek gibi güvende ve tam hissetmeye başlıyordum. Üç yıl önce oluşan kapanmaz sandığım gri boşluk, günden güne kapanmasa bile hissiz griden başka renklere bürünebiliyordu. Umut etmek istemiyordum ama uzun bir süre daha benimle kalmalarını istemeden yapamıyordum.

"Gece hep beraber film izleyelim," dedi Behçet. "Benim için Tarkan serisini bulduğunu söylemiştin, Mete. Aklımı yitirmek üzereyim. İzlet artık."

"Tamam ama önce İnci'yle bir işimiz var. Eve geldiğimizde izleriz. Söz." Behçet başını omzumdan kaldırdığında ayaklandım.

"Akşamın ilerleyen saatlerinde gideriz sanıyordum. Neden uyumadın?"

"Uyuyamadım. İşin yoksa çıkalım mı?"

"Hazırlanayım o zaman."

Çayına uzandığımda Behçet benden önce davrandı. "Ben hallederim, sen hazırlan." Genişçe gülümsedim hatta uzanıp yanağına ufak bir öpücük kondurdum.

"Hiçbir şeyi dert etmek yok. Biz gelene kadar güzelce dinlen. Çok takılma burada, havalar soğuyor." Nazikçe başını salladıktan sonra bana evi işaret etti. Kovulmuştum. "Tamam,

gidiyorum.” Eve girip merdivenlere doğru yürürken Mete ortalıkta yoktu. Sanırım o da hazırlanmak için odasına gitmişti ama keşke nereye gideceğimizi söyleseydi. Ona göre giyinirdim.

Odama çıkmadan önce onun odasına uğrasam iyi olacaktı. Kapısına geldiğimde birkaç kere tıklattım. “Nereye gideceğiz?” Kapiyı hafifçe aralayıp başını uzattı. Yine üstü çıplaktı. “Açmana gerek yoktu, seslensen yeterdi.”

“Ne bileyim, göstereyim dedim,” dediğinde resmen kafam karıştı ve sersemledim. Zihnimde beliren şeylerle Mete’nin bahsettiği birbirinden tamamen farklı olmalıydı ama anlayamadım.

“Neyi göstereceksin?”

“Kendimi.”

“Ben hazırlanmaya gidiyorum. Giydiklerim gideceğimiz yere uygun olmazsa tamamen senin suçun.” Cevap vermesine izin vermeden arkamı döndüğüm gibi merdivenlere yöneldim.

“İnci!” Seslenişi üzerine durdum ve küçük bir hareketle ona döndüm. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Benim için özel bir yere gideceğiz.” Ardından içeri girip kapısını kapattı.

“Etrafımdaki herkes sır küpü, maşallah!” Odama çıkıp hazırlanmaya başladığımda yarım saat geçmesine rağmen hiçbir şekilde hazır sayılmazdım. Nereye gideceğimizi bilmesem de Mete için özel bir yere gidiyorduk sonuçta. Düşünmekle olacak gibi değildi. Hem spor hem de klasik sayılabilecek siyah bir elbise giymeye karar verdim. Kurtarıcı siyah elbise faktörü...

Belden oturan, dizlerime doğru hafifçe açılan siyah elbisemi giydiğimde en azından hazırlığın büyük bir kısmı tamamlanmış sayılırdı. Sabah yıkayıp öylece topladığım saçlarımı açtım ve şekillendirici köpükle daha derli toplu hâle getirdikten sonra

hafif bir makyaj yaptım. Parfümümü sıktım, çantamı hazırladım ve siyah topuklu ayakkabılarımı aceleyle giydim. Yarım saatten fazla zaman harcamama rağmen özel bir yere gidecek kadar hazır görünüyor muydum, bilmiyordum ama aynanın karşısında kendime bakarken yansımamdan memnundum.

Çantamın içindeki telefonum çaldığında odadan çıkmak üzereydim. Bu kadar bekletmişken telefon görüşmemi de aradan çıkarsam iyi olacaktı. Tahmin ettiğim gibi arama yayınevindendi. "Alo? Yeliz abla, nasılsın?"

"Seni sormalı, İnci? Zaman isteyip köşene çekildikten sonra hiç konuşmadık, nasılsın? Nasıl gidiyor, yazabiliyor musun?" Endişelerini anlayabiliyordum ve bana zaman tanıdığı için minnettardım.

"Merak etme, Yeliz abla. Harika bir şekilde geri döneceğim. Bu hafta içinde gel bana, kahve içelim birlikte."

"Çağırdın bak. Sonra gelip beni darlıyorsun, baskı yapıyorsun deme." Garanticiydi Yeliz abla, işini en iyi ve en temiz şekilde yapmayı severdi. Bazen her türlü ihtimali garantiye alır, krizleri de böyle çözerdi.

"Demem, merak etme. Kapatıyorum şimdi ama gel, unutmama beni." Ufak bir kahkaha attığında keyfinin yerinde olmasına sevindim.

"Yeter ki yetenekli yazarımız çağırsın, nasıl unutturum?"

"Anlaştık o zaman." Telefonu kapattıktan sonra koşar adım salona indim ama sohbet eden Behçet ve özellikle Mete'nin hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu.

"Kusura bakma Mete, çok beklettim."

"Sorun değil, Behçet'le konuşuyorduk. Zaman nasıl geçti, anlamadım." Göz ucuyla ne giydiğine baktığımda seçimimden epey memnundum. Siyah gömlek ve siyah pantolondan yana

kullanmıştı tercihini. Dolayısıyla ikimiz de uyumlu ve götüreceği özel yere uygunduk.

Behçet'le olan sohbetini kibarca sonlandıran Mete, odasına uğrayıp geldikten sonra kapıyı işaret etti. "Çıkalım mı?"

Garip bir heyecan içimi kaplarken kapıya ilerledim ve saniyeler sonra ikimiz de yan yana arabasına yürüyorduk. Mete'yle kafe dışında bir yerlere gittiğimiz anlar yok denecek kadar azdı. Behçet'le çıktığımız zamanlar yanımızda gelmesi hariç, birlikte hiçbir yere gitmemiştik. Düşününce içimi kaplayan garip bir hüznün vardı. Onca zaman birlikte yaşamamıza rağmen Mete'yle anılarımız öyle azdı ki...

Konuşmadan arabaya bindik ve yolculuğumuz gittikçe sessizleşmeye devam etti. "Nereye gideceğimizi son ana kadar söylemeyeceksin sanırım," diyerek bozdum sessizliği.

"Az kaldı," dedi yola bakarak.

"Yemek mi yiyeceğiz?" diye sordum. Yeni kitap, devam kitabı, Behçet ve Mete derken bir şeyler yemeye fırsatım olmamıştı. Hem akşam olmak üzereydi.

"Acıktın mı? İstiyorsan yeriz."

"Yani direkt olarak yemeğe gitmiyoruz," dediğimde başını olumsuz anlamda salladı. "Hem senin için özel hem de yemek yiyeceğimiz bir yer... Başka neler yapabiliyoruz orada?"

"Üzerinde konuşmak istiyorsun demek ki..." Hafifçe gülmüsedikten sonra devam etti. Bir yandan da gözü yoldaydı. "Bir şeyler içebiliriz, sohbet edebiliriz. Mmm... Bu sabahki gibi dans edebiliriz. Hatta edersek çok güzel olur."

Kafam iyiden iyiye karışsa da güzel bir mekâna gittiğimizden emindim artık. Bunları yapabileceğimiz kadar rahat olacaksak favori mekânlarımdan olabilirdi.

"İşte, geldik," dedi ve adını bildiğim, güzel bir siteye giriş yaptı. Misafirleri bu kadar kolay içeri alıyorlarsa güvenliğinin üzerinde durulmalıydı. Gün akşama döndüğü için her yer ışıklarla süslenmiş, parıl parıl bir görüntü oluşturulmuştu. Büyükçe bir süs havuzunun yanından geçip çok uzun olmayan bir apartmanın açık otoparkına park etti arabayı Mete. "İnebiliriz."

Benden önce davranıp arabadan indiğinde henüz şaşkınlıktan harekete geçebilmiş değildim. Bu arada o çoktan kapımı açmış, inmemi bekliyorken sakince indim. Taşlar yerine oturmaya başlıyordu ama burada olmak istediğimden ne kadar emindim, bilmiyordum. "Nereye getirdin beni?" diye sordum.

"Nereye getirdiğimi biliyorsun." Cebinden çıkardığı anahtarlığı bana uzattı. Başımı sağa sola sallayıp ondan da apartmandan da uzaklaşmak istedim.

"Gitmeni istemedikçe... Gitmeni istemediğimi biliyorsun, Mete. Beni buraya nasıl getirirsin? Bu kadar çok mu gitmek istiyorsun? Bunu mu anlatmaya çalışıyorsun?" Geri gittiğim mesafeyi bir anda kapatıp olabildiğince yaklaştığında kaçacak hiçbir yer yokmuş gibi hissettim. Cevap vermeden elimi tuttu ve bıraktığı anahtarın soğukluğu kapladı avucumu.

"Gitmiyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru. "İlk misafirim sen ol istiyorum ve taşınmayı bekleyecek kadar sabrım yok. Daha bir gece bile geçirmediğim burada. Evin ilk anılarını sen oluştur. Gerçek bir ev beklesin beni. Benim için bunu yapamaz mısın?"

Avucumun içine bıraktığı anahtarın ağırlığı mıydı içimi huzursuz eden yoksa Mete'nin yanımda ne kadar kalırsa kalsın bir gün gideceği gerçeği miydi, bilmiyordum. Huzursuzdum yine de. Bir anahtara baktım bir ona...

Benden uzaklaşma fikrine bu kadar adapte olmasına ne diyebilirdim ki? "Gidelim," dedim apartmana doğru yürümeye

başlarken. Allah biliyor ya, benden uzaklaşacağı eve yaklaşmak dahi istemiyordum ama evinde geçirilecek ilk zamanların içinde olma fikri kalbimi hızlandırmıyor değildi. Mete'nin yanında tutarsız davranmaya alışmıştım artık.

Beni tutarsızlaştıran ta kendisiydi.

Uzun zamandır hiç heyecanlanmadığım kadar heyecanlanırken anahtarı tutan elim titriyor, kapıyı bir türlü açamıyordum. Mete'nin yeni evine gelmemiz aslında büyük bir olay değildi ama büyütmeden edemiyordum.

Birincisi, burası şimdilik düşman bölge sayılırdı. Mete burayı daha çok severse ne yapardım?

İkincisi, Mete ile ilk defa özel olarak vakit geçirmek üzereydik. "*Neler oluyor İnci!*" diyen iç sesime verecek cevabım yoktu. Henüz ne olduğunu ben de anlayabilmiş değildim. Anahtarı deliğe soktuktan sonra donan elimi alttan destekleyip sıkıca sardı Mete. Yanımdaki varlığı öyle belliydi ki ilk defa onun tarafından köşeye sıkıştırılmış hissediyordum.

"Sadece birlikte zaman geçireceğiz. Şimdilik burada yaşamayı düşünmüyorum," dediğinde kapıyı açtım ve beklemeden içeri girdim.

İlk izlenimim evin fazlaca güzel olduğuydu. Benim evim kadar büyük değildi belki ama ferah enerjisi olan bir evdi. Daha giriş kısmından bile beyazın verdiği sakinlik hissi çarpıyordu yüzüme. Beyaz, antrasit ve mavi tonları ağır basıyordu. Yabancı ama bir o kadar da tanıdık bir mekân...

Küçük adımlarla evin içine doğru ilerlerken Mete'yi unutmuş, tamamen keşfetmenin merak dolu anlarına bırakmıştım kendimi. Çok sadeydi, düşündüğümünden daha sadeydi hatta. Bir nevi Mete'nin evimdeki odasının koca bir eve yansımış hâli gibiydi. Şimdiye kadar odasında ne gördüysem geliştirilmiş ver-

siyonları etrafa yerleştirilmişti. Bir yandan da evime benzetmeden edemiyordum. Her türlü yalnızlığı barındırabilecek kadar güçlü bir havası vardı.

"Ee, sevdin mi?" diye sorana kadar yavaş adımlarla beni takip eden adamı unutmuştum.

"Seveceğimi düşünmüyordum ama... Evet, sevdim. Senin gibi," dedikten sonra gözlerim kocaman açıldı. Söylediklerim birden kulağa yanlış anlaşılabilir gibi gelmişti. "Yani seni değil, evini çok sevdim. Sana benziyor demek istemiştım."

Komik bir açıklama yaptığımı düşünmesem de Mete'nin dudaklarındaki yarım gülüş kendimi gülünç duruma düşürdüğümü hissettiriyordu.

"Ne demek istediğini anladım. Açıklamana gerek yok."

Konuyu değiştirsem iyi olacaktı. "Burası senin mi şimdi?" Üstün yeteneklerim ve ben... *Başka kimin olacak, Allah aşkına!* Bugünün haklısı kesinlikle iç sesimdi. Neden sersemlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Benim. Henüz benimmiş gibi gelmiyor gerçi." Samimi itirafı içimi sııcacık yaptı o an için. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanında olmak istercesine sarıldım ona. Başım boynuna gömüldüğünde ise parfümünün kokusunu istemsizce içime çektim.

"Birlikte çok şey atlattık. Farkında olmasak bile beraber geçirdiğimiz olaylar bize çok şey kattı. Senin paran, benimse yaşama inancım yoktu. İkimiz de sıfırdan başladık. Sahi, sen nasıl kaybettin ki her şeyini?"

"Evimin ilk anılarını bunlarla doldurmak istemiyorum," derken kollarımdan sıyrıldı ve elimden tutup salonun ortasına ilerlememi sağladı. O an fark ettim ki bu önceden planlanmış bir buluşmaydı. Salonun duvar kısmına denk gelen küçük oturma alanı güzelce süslenmişti. Hatta romantik bir ortam hazır-

lanmış desem yalan olmazdı ama bunu Mete'nin her zamanki kıbarlığına bağlıyordum. Keyifli zaman geçirmek için hazırlanmış bir alan olarak düşündüğümde içim biraz daha rahat ediyordu. Yine de içimde bir yerler kıpır kıpırdı. Mete hariç her yere değiyordu bakışlarım.

Rahat olduğu belli olan koltuğa sessizce oturdum. "Vay canına! Bu nasıl rahat bir koltuk böyle? Bizim eve de alalım," dediğimde bir an duraksadım. Adamın evindeki eşyadan bahsediyordum. Şimdi olmasa bile ilerleyen zamanlarda illa ki oturacağı bir koltuğun ikincisini neden almak istesin ki? Bu akşam her şey garip olacaktı anlaşılan.

"Rahat olmasına sevindim. Henüz denemeye fırsatım olmadı." Sadece kafamı sallamakla yetindim. Binlerce kelimeyi bir araya getirip kitaplar yazan ben değilmişim gibi iki kelimeyi bir araya getirip konuşamıyordum. Neyse ki Mete girişken bir adamdı. Suspus olduğumuz her an sohbeti ilerletmenin bir yolunu buluyordu.

Masanın üzerindeki şaraptan iki kadeh doldurup yanıma oturan Mete'nin yakışıklı yüzüne baktım ama bakışlarımız birleştiği an kafamı çevirdim. Uzanıp şarabımdan iki büyük yudum içtiğimde bu akşamı ancak bu şekilde atlabileceğimi biliyordum.

"Garip bir ortam mı?" diye sordu bardağının içinde döndürdüğü şarabına bakarken.

"Biraz... Seninle böyle bir ortamda olmak biraz garip."

"Öyleyse hoşuna gitmedi," dediğinde aceleci bir şekilde öyle olmadığını anlatmam üzücüydü. *Ünlü Yazar İnci Sözeri'nin Zor Anları* kitabının ilk cümlelerini yazıyor gibiydim.

"Aksine, garip bir şekilde hoş değil mi sence de?" İçimdeki İnci yanağımı şöyle bir tokatladı. "Bir kadehte kendini mi

kaybettin?" dese de iç sesimi onaylamadım. Her zamankinden daha çok kendimdeydim. Üzerimden atmaya karar verdiğim gerginliğimin etkisi geçtiğinde çekinmemi gerektirecek hiçbir şey kalmamıştı sanki. Her zamanki Mete'ydi, neden çekinmem gerekiyordu ki?

"Gitmemi neden istemiyorsun?" diye sordu birden. Elimdeki kadehe odaklanmış, sakın akşamın keyfini çıkarırken düşün-
düm. Sahi, neden bu kadar karşı çıkıyordum bu duruma?

"Sen neden gitmek istiyorsun?" Kadehini, önümüzde tatlılar ve meyvelerin olduğu sehpa-ya bırakıp tamamen bana döndü.

"Biliyorsun," dedi sadece.

"Bilmiyorum."

"Artık eskisi gibi sınırların arkasından bakmıyoruz birbiri-mize," derken ifadesi, bu söylediğine ne kadar inandığını gösterircesine kararlıydı.

"Bunun nesi bu kadar kötü?"

"Aramızdaki uzaklık azaldıkça daha fazlasını istiyorum."

Dudaklarım bir an aralansa da tekrar kapandı. Konunun buraya geleceğini biliyordum, istiyordum da ama söyleyeceklerim korkutuyordu beni. Kalan şarabımı tek seferde bitirip boş kadehimi onunkinin yanına bıraktım.

"Eskisinden daha yakın olduğumuz doğru. Sen böyle söyler-sen..." derken lafımı kesti. Zaten zar zor toparladığım ne varsa uçup gitmişti aklımdan. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolunu koltuğun arkasına doğru uzattı. Yine de kolunu omzuma atmış gibi yakınımdaydı sanki. Başım yine güzel kokuların yayıldığı boynuna denk geldiğinde bir an için durumun nereye gideceğini düşündüm.

"Bana bak, İnci." Bakışlarımı biraz daha yukarı kaydırdım. Sert çenesi hemen gözlerimin önündeydi. "Gözlerime..."

En nihayetinde gözlerine baktığımda düşündüğümünden daha da yakın olduğumuzu fark ettim. "Üç yıldan fazla zamandır böyle bakıyorum sana."

"Ben nasıl bakıyorum?" desem de nefesim yüzüne degecek diye konuşamayacaktım neredeyse. Kafasını hafifçe eğdiğinde burnu yanağıma sürtündü, yakınlığı başımı döndürecek kadar netti.

"Dans etmek ister gibi bakıyorsun." Birden ayaklanıp cebinden telefonunu çıkardı. Saniyeler sonra romantik bir şarkının ilk notaları salonu doldurdu. Yavaşça uzanıp elimi tuttuğunda karşı çıkmadan beni kaldırmasına izin verdim. Salonun ortasına doğru ilerlediğimizde dudaklarındaki güzel gülümsemeyle sardı belimi. Mete'nin sıcak kollarının arasında kaldığımda bir an için ne yapacağımı bilemesem de anın tadını çıkarmaya karar verdim. Konuşmamızın sonu iyi olmayacaktı. En azından şimdilik onun kadar rahat olmayı deneyebilirdim.

"Şimdi nasıl bakıyorum?" diye sorarken ellerimi ensesinde birleştirdim. Belim kollarının arasındaydı, sıcak göğsüne iyiden iyiye yaslanmıştım.

"Daha önce hiç bakmadığın gibi..."

Şarkının yavaş temposunda usulca salınırken bakışlarım yüzünde kaybolmuştu. Yakışıklı yüzü her zamankinden daha güzel, mavi gözleri keşfetmek isteyeceğim kadar değişmişti sanki. Dudakları ise hiç olmadığı kadar davetkârdı.

"Yaklaşmak istiyorum," dedim bakışlarımı gözlerine çekmeye çalışırken ama onun da bana dikkatle baktığını görmek hoşuma gitmişti.

"Yaklaşabilirsin," derken öne doğru birkaç adım attığında onunla birlikte hareket etmek zorunda kaldım. Hızlı adımları sendelememe neden olduğunda Mete'ye sıkıca tutundum fakat çok geçmeden sırtım soğuk duvarla buluştu.

“Yapamam,” diye fısıldadım nefesimi kontrol etmeye çalışırken. Ellerimi omuzlarına götürüp oradan beni sıkı sıkı saran kollarına tutundum. Tüm sıcaklığını bana sunacak kadar cömertti.

Behçer’le öpüşmem ve geleceğimi ne hâle sokacağını bilmediğim sihirli defteri düşündüğümde gerilemek istedim ama duvar ve Mete arasında sıkışmıştım. Yine de irademın sınırlarında dolaştığım bir gerçektir.

Elimi yanağına götürdüğümde gözleri kendiliğinden kapandı. Avucumun içindeki yüzü o kadar benimdi ki geri çekilecek gücü bulamadım kendimde. Parmak uçlarımda yükseldiğim gibi yapıştım dudaklarına. Titreyen bedenimi sıkıca sarıp öpüşüme karşılık vermeye başladığında karşı konulmaz tutkusu tarafından tamamen yakalanmıştım.

Saniyeler sonra dudaklarımdan ayrıldığında boş durmadı. Dudağımın kenarını, yanağı ve boynuma giden yolu öpücükleriyle süslerken olduğum yerden ayrılıp bu sefer ben onu duvara yasladım. Boynumdan çektiği dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda gömleğinin üzerinden bile hissedilen kaslı göğsünde gezdirdim ellerimi.

O an her şey Mete’ydi. Daha önce böyle hissettirebileceğini tahmin bile edemediğim adam, alev alev yanıyor ve yakıyordu. Fakat birden alev alev yanmaktan ziyade içimi huzursuz eden ne varsa yoğunlaşıp bulunduğum andan kopardı beni. Geri çekildiğimde başımı omzuna yaslayıp mümkünmüş gibi soluklanmaya çalıştım. Nefes almak zordu, sakinleşmek daha da zordu. Şu an her şey, hiç olmadığı kadar zordu.

“İnci...” Tok sesi kulaklarıma dolduğunda devam etmesine izin vermeden araya girdim.

“Behçer’i öptüm. Yazdığım her şey karşıma çıkıyor çünkü Behçer’e yazdığım sahnelerdeki kadın karakter benim. Sahne-

ler ise yaşamak istediklerim... Bir daha olmayacağını söyleyemem."

Çenemi tutup yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine bakarken derin bir nefes aldı. "Gerçek olan benim."

"Biliyorum."

"Üç yıldır yanında olan benim."

"Biliyorum."

"Hep seninle kalacak olan benim."

Hafifçe yanağını okşadıktan sonra elimi yanağından çekip ilk baştaki kararlı ifademe büründüm. "Yazdıklarımın sorumluluğunu almak zorundayım. Tekrar kaybolmasına izin veremem. Bir gün kaybolacaksa bu, yazdıklarım bittiğinde olacak. Belki öyle belki de değil, Mete ama Behçet, şu an ikimiz için de gerçek."

Koltuğa geri dönüp boş kadehimi doldurmak yerine onun hiç içmediği içkisini tek seferde bitirdim. Yerdeki çantamı alıp kucağıma bastırdım. Evime dönmek, yastığıma sarılıp kendimi sakinleştirmek istiyordum.

"Benden hoşlanıyorsun."

Başımı onaylarcasına salladım. Behçet'i öptüğümde kendimi suçlu hissetmemin sebebi Mete'ydi ama son üç yıldır bana Behçet kadar iyi gelen hiçbir şey olmamıştı. Tekrar yazabiliyor, sevebiliyor, gülüp ağlayabiliyor, kısacası hissedebiliyordum. Behçet gelmeden önceki robotlaşmış hâlime dönerim diye ödüm kopmuyor değildi. Benim yüzümden yeterince kayıp yaşanmıştı.

"Şimdilik beni birkaç saat önceki gibi sevsen olmaz mı? Sana ihtiyacım var. Bunu sensiz atlatamam."

Cevap vermesini ne kadar bekledim, hilmiyordum ama bir süre sonra gergin duruşu gevşedi, kaşlarının arasındaki tepecik

gözden kayboldu. Dalgın bakışlarıma ve karmakarışık düşüncelerime karşılık bir süre onu bıraktığım yerden sakince izledi beni. Yaslandığı duvardan ayrılıp yanıma dönmeden önce dudaklarını yarım bir gülüş kapladı. "Ah, İnci. Ne kadar zaman geçerse geçsin hâlâ acımasısın."

Kısa bir sürede toplandı ve bana döndüğünde ne hissettiğini çözemesem de benden daha kararlı görünüyordu. "Haydi, eve gidelim."

Dakikalar sonra arabasının camından izlediğim gece akıp giderken rüzgârın saçlarımin arasından geçmesini hissedebildiğim kadar hissetmeye çalıştım. Dudaklarımı ve boynumu sıyırıp geçen serin rüzgâr, dakikalar öncesini zihnimde canlandırıp duruyordu. Radyoda sevdiğim retro bir parça çalıyor, onu biraz olsun kırıp kırmadığım düşünceleri zihnimi meşgul ediyordu.

"Gerçek olan benim."

Behçet'in adlandıramadığım gerçekliği kafamı karıştırırken gözlerimi kapattım. Tüm bu olup bitenler, hissetmekten korktuğum duygularıma dokunmaya başlıyordu. Etrafımdan gördüğüm sevgi, yeri bir türlü dolmayan yarım tarafımı sızım sızım sızlatırken ailemi özlemek istedim. Şimdiye kadar hissedilmeyi bekleyen öyle bir özlem birikimim vardı ki altından kalkabileceğim gibi değildi. Boşlukların dolmasını, yarım kalmışlığımın tüm yaralarının kapanmasını istiyordum. *"Hissetme,"* diye fısıldadı içimden bir yer. *"Daha yeni iyileşmeye başladın. Hissetme."*

"Hissetmeyeceğim," diye mırıldandım gözlerim kapalıyken. Mete duyduysa da cevap vermedi. "Yazacağım. Şimdiye kadar yaptığım gibi... Okurlarım yazdığım kelimelere dokundukça iyileşeceğim. Benim yerime onlar hissedecek. Ancak bu şekilde yaşayabilirim."

Şekersiz Türk kahvelerini dökmeden sehpa taşımayı başardığımda kazandığım zaferle gülümseyip Yeliz ablayı koltuğa davet ettim. Bahçeye açılan kapının önünde durmuş, öğle saatlerinde olmamıza rağmen sabah sporlarını yapan ikiliyi izliyorduk kadıncağız. "Onları boş ver, Yeliz abla. Kahven hazır."

Yanıma gelse de görüş alanından çıkana kadar Behçet ve Mete'yi izlemeyi ihmal etmedi. "Nasıl boş vereyim? Sen nasıl boş veriyorsun hem?"

"Alıştım artık." Haftanın başından beri evimizi saran spor sevdası düzenimizi tamamen değiştirmişti. "İnsanlar yaza girmeden hazırlanır, benimkiler kışa hazırlık yapıyor."

"Hayata bak... *Benimkiler*... Tam hayalimdeki kelime. Benimkileri bırak benimki bile yok." Gülerek koluna vurduğumda o da güldü. Kahvelerimizi yudumlamaya başladığımızda ise yavaştan günün konusuna girmek istedim.

"Devam kitabını şimdilik rafa kaldıralım. Sana daha güzel bir proje vereceğim," dediğimde birkaç saniye dediklerimi anlamaya çalıştı.

"Ne demek devam kitabını askıya alalım? Her gün bu konuyla ilgili kaç mesaj alıyoruz, biliyor musun?"

"Bana güvenmiyor musun?"

"Güvendiğimi biliyorsun," derken sesindeki sıkıntıyı hissetmemek mümkün değildi. "Benden zaman istediğinde çok fazla sorunla uğraştık. Sponsorları ikna etmek ne kadar zordu, haberin var mı?"

Başım la onayladım, onu zor durumda bırakmak istemiyordum ama bu projeden hiç olmadığım kadar emindim. "Emin ol, sponsorlarımız bile hiç olmadıkları kadar mutlu olacaklar. Yarınları çok kıymetli olan bir adamın hikâyesini vereceğim sana. *"Yarın Etkisi, 1972"* adı. İki hafta içinde ön taslağı göndereceğim. Memnun kalmazsan devam kitabını basarız. Söz."

Dalgın bakışlarından söylediklerimi düşündüğünü ve aslında hiç istemediğini anlayabiliyordum. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldıktan sonra derin bir nefes aldı. "Bak İnci, bu son. Bu ay bu meseleyi halledeceğiz artık. Dosyayı gönder, beğenirsem her şey istediğin gibi olacak. Onay alamazsan daha fazla zaman ya da değişim olmayacak."

"Bu kitap beni çok değiştirdi, Yeliz abla. Acımı dindirdi, özlemime ilaç gibiydi, kalemime resmen bir ruh değdi. Şimdiye kadar ilham alınan eserler verdim, aldığım ilham bitmiş bir eserden bile değildi."

İlk boş vaktimde daha detaylı bir araştırma yapmak istiyordum. Behçet vizyon sahibi, kendi zamanına göre görmüş geçirmiş bir adamdı. Bununla sınırlı kalmış olacağını aklım almıyordu.

"Değiştiğini görebiliyorum. Benimle konuşma tarzın, sesindeki heyecanlı tını... İmza günlerin dışında seni enerjik görmek neredeyse imkânsızdı. Okurlarınla buluştuğun anlardaki İnci ve akşam eve dönen İnci arasındaki farkı bilen nadir insanlardan biriyim."

"Aslında bir tarafım hâlâ öyle. Yine de daha iyiyim."

Söyledikleri derin bir nefes almama ve birkaç saniye için bile olsa bazı noktaları gözden geçirmeme neden oldu. Durgunluğumun normal, duygusuzluğumun sağlıklı olduğunu düşündüm. Tepki vermediğim sürece her şey yolunda gibi geldi. İçimde biriktirdiğim her tepki önümde aşılmaz dağlar gibi yükselse de en azından artık tırmanmak için enerjim olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Koskoca üç yıl... Yaşarken zamanın nasıl geride kaldığını anlamamıştım doğrusu ama ortalama uzunlukta bir insan ömrü için azımsanacak bir zaman değildi. Işıldadığım zamanlara dönebilir miydim, bilmiyordum ama dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı.

"İşte, bu gülümseme..." dedi Yeliz abla eğilip yüzüme bakarken. Onun da güldüğünü gördüğümde gülüşüm iyice büyüdü. "Yıllar önce böyle gülen genç bir kadın tarafından büyülendik ve kelimelerini kitaplaştırmak en sevdiğimiz işlerden biri oldu. Ah İnci, güzel kızım... Senin için tekrar parlama zamanı. Desteklemek için elimizden geleni yapacağız."

"Her kitabım özeldi ama bu sefer daha sıkı çalışalım, tek isteğim bu. Okur buluşmaları, imzalar yapalım. Zarafet ve asalet akan bir lansmanımız olsun ve herkes kendi ömrünün Behçet'i olabilsin diye bir defter yapalım. Aklımda daha bir sürü fikir var ama önce tüm düşündüklerimi toparlamam lazım."

"Düşündüklerini toparla ve bir dosya hâlinde bana mail at lütfen. Merak etme, geri dönüşünü en güzel şekilde gerçekleştireceğiz."

Ona önemli olanın geri dönüşüm olmadığını, kitabın içindeki birleşimin Behçet'le benim yolum olduğunu söylemek istesem de nazıkçe gülümsemekle yetindim. Çoğu zaman kendimi Behçet Aral'ın varlığını sorgularken buluyordum. Bu aşamada başka birinin daha bu ikilemde yıpranmasına izin veremezdim. Sevinçle uzanıp sarıldım ona. "Teşekkür ederim, Yeliz abla. Bir tanesin sen. En birinci yayınevi sahibi sensin."

"Bu sevinçle beş yıllık sözleşmemizi yenilemeye ne dersin?" Uzaklaşıp kıstığım gözlerimle baktım yüzüne. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu ve bana kalırsa başarısını borçlu olduğu özelliklerinden biri buydu.

"İki hafta sonra konuşalım bunu," dedim bilmiş bir tavırla. Ağzı açık kalırken bacağıma hafifçe vurdu.

"Ne fenasın. Öyle olsun bakalım." Yeliz abla kahvesini içerken suyum tazelemek üzere mutfağa yöneldim. Doldurduğum şeyi alıp salona döneceğim sırada bir hareketlilik çekti dikkatimi. Mutfak bahçeyi gören penceresi güzel bir görüntü sunu-

yordu bana. Behçet yine çimlerin üzerinde, Mete ise çardaktaki sandalyede oturmuştu. İçeceklerini içerken ne konuştuklarını merak ettim. Mete'nin Behçet'e tavır alacağını düşünmem tamamen bir yanılsamaydı. Behçet, sadece benim değil onun da hayatını renklendirmişti. Hayatımıza girmesinin tesadüften ibaret olmadığını düşünüyordum artık.

Nereden geldiğini bilmediğimiz küçük, mavi bir kuş yine gelip kondu Behçet'in omzuna. Bu artık o kadar normal bir olay olmuştu ki ne Mete garipsedi bu durumu ne de onları uzaktan izleyen ben. İçeceğini kenara bırakıp omzundaki kuşu eline aldı ve onu sevmeye başladı zaman yolcumuz. Mete ise muhtemelen onunla alay ediyordu ki tekrar gülmeye başladılar.

Üçümüz de yarım kalmış romanların ortada kalan son sayfaları gibiydik. İşin en güzel tarafı ise bir çatı altında vakit geçirirken bunun eskisi kadar acı vermemesiydi. Hatta tamamlanmak için umudumuz bile vardı. Belki de zayıf umudumuz küçük, mavi bir kuşun kanatlarında gizliydi. Her geldiğinde daha çok güçleniyorduk.

Uykumun en vazgeçilmez noktasında üzerimdeki örtüyü açıp sıcaklığı dağıtmadan burnumdaki kaşıntıyı gidermeye çalıştım. Burnumu kırıştırmam yetmeyince kafamı yastığıma gömsem de belirli aralıklarla gelen kaşıntıyı kesmem bir türlü mümkün olmuyordu. Kapalı gözlerimle pikeden çıkardığım elimi burnuma götürdüğümde sevimsiz kaşıntı kesildi fakat örtüye sarıp sarmalandığımda tekrar başladı.

"Böyle işin ben..." Dayanamayıp gözlerimi açtığımda daha fazla sinirlenmek ve boş vermek arasında kaldım. "Sen miydin?"

Behçet, oturduğu sehpanın üzerindeki vazodan aldığı ince yaprakla sevimlice bekliyordu başımda. Yakalandığı için mahcup bir ifadesi vardı ama yaptığından asla pişman olmadığı bakışlarından belliydi. "Küfür mü edecektin yoksa?"

"Yok canım. Kim uykusunun en tatlı yerinde sinir bozucu bir şekilde uyandırıldığı için küfreder ki?" Pikemi üzerimden atıp oturur pozisyona geçtiğimde kalemim ve defterim yere düştü. Tabii ya, yazarken uyuyakalmış olmalıydım. Uzanıp alacağım sırada Behçet benden önce davrandı. Defterimin arasından yere saçılan kâğıtları, kalemimi ve defterimi alıp sehpanın üzerine kibarca bıraktı.

"Yazıyorsun bakıyorum."

"Bitirmem gereken bir proje var. Haftaya teslim etmem lazım."

Onaylarcasına başını salladıktan sonra masanın üzerindeki esas defteri işaret etti. "Değiştirmeye çalışmışsın," diye mırıldandığında bunu nasıl hissederek söylediğini anlayamadım. Sesi alınmış gibi geliyordu ama aynı zamanda öylesine sorar gibi bir hâli de vardı.

"Birinin yazdıklarımla hayatta kalabileceğini tahmin bile edemezdim. Yanlış anlama sakın, değiştirmeye çalıştım ama basit şeylerdi. Odan, giydiklerin, işin, yaşantın..."

"Yazdıklarından pişman olduğumu sandım. Eğer pişmansan..." derken ellerimi kaldırıp sözünü tamamlamasına engel oldum. Sırf şimdi de değil, hayatım boyunca yaptıklarımın hiç pişman olmamıştım.

"Bazı yerleri değiştirebilseydim senin için daha kolay olurdu diye düşündüm. Altında başka bir niyet yok." Kitabım üzerinde çalışmaya başlamadan önce iki üç saat kadar eski yerleri silmeye ve defterde değişiklikler yapmayı denemiştım. Sonuç olumsuzdu. Bırakın cümleyi, tek bir kelime bile değiştirebilmiş değildim.

"Rahatsız olduğun kısımlar varsa yapmayız, İnci. Kaybolsam bile bir sonraki sayfa için geri geleceğim."

Başımı sağa sola sallayıp uzandığım gibi kolunu tuttum. Sakinleştiğini gördüğümde ise tutuşum hafif bir okşamaya dönüştü. "Yazdıklarımın arkasındayım. Kim bilir, belki defter bittiğinde her şey düşündüğümüzden daha farklı olur." Söylediklerine cevap vermese bile bir süre sonra ayaklanmak istediğinde tuttuğum kolundan çekip yeniden oturmasını sağladım. "Gözünden kaçmıyor sanma. Boş vakitlerinde sen de yazıyorsun. Ne yazıyorsun bakalım gizli gizli?" diye sorduğumda genişçe gülümsedi ama sessiz kalmayı seçtiğini tekrar ayaklandığında anladım.

"Hazırlansan iyi olur. Saat iki gibi kafede olmamız lazım. Bugün çalışıyorum, sen de hem yazıyor hem de beni izliyorsun. Akşam da bir saat erken çıkıyorum ve sana kalem almaya gidiyoruz."

Bugün ne yapmamız gerektiğini biliyordum. Defterde yazılanları değiştirmeye çalışırken bugün ve yarın ne yapmamız gerektiğine özel olarak bakmıştım. Neyse ki sakın günler geçireceğiz gibi görünüyordu.

Behçet hazırlanmak için odasına gittiğinde defterimi ve alıntı kâğıtlarımı kucağıma toplayıp odama çıktım. Mete çoktan işe gitmiş olmalıydı. Yarım saat sonra orada olacağımı düşündükçe içim sıkılmıyor değildi. Ricamı dikkate alarak birlikte geçirdiğimiz akşamın imasını dahi yapmayan Mete için hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Bunu isteyen taraf olduğumu kabul etsem de huzursuzdum. Yalnız kalmaktan kaçınıyor, ikili diyaloglara ise neredeyse hiç girmiyorduk. Sadece yanımda olmasını istiyordum ve şimdilik yanımdaydı. Bununla yetinmeliydim.

"Bencilsin," diye söylendim kucağımdakileri yatağa bırakırken. "Nereye kadar götürebileceksin?"

Her zamanki gibi kısa sürede hazırlandım ama bugün kararsız tarafıma denk gelmiştim. İlk başta siyah bir kot ve üzerine

aynı renk bir gömlek giysem de beş dakika sonra vazgeçip sade, siyah bir elbise giydim. Belden oturan, etek uçlarına doğru salaş dökümlü elbisem ince gelince bir de krem rengi hırkamı aldım üzerime.

“İnci!” Behçet ve tek kişilik aşağı kat söylenmeleri senfonisi... Verdiği dakikaları henüz doldurmamıştım bile. “Hep senin yüzünden işe geç kalıyorum.”

“Pes artık, yalan söyleme bari.” Behçet’in saat baskısı yüzünden hafif bir makyajla yetinmek zorunda kaldım. Bugün özenmek istiyordum hâlbuki... Son hazırlıklarımı da tamamlayıp aşağı indiğimde merdivenlerin başında bekliyordu beni. Evin kapısı sonuna kadar açıktı, gördüğüm doğruysa taksiyi bile çağırmıştı. “Beş dakikalık yol için yarım saat erken çıkıyoruz, farkında mısın?”

“Herkes yarım saat erken başlıyor mesaiye. Ben de öyle yapmak istiyorum ama evimizin yazarı bir türlü hazırlanamıyor.”

“Bir gün çarpılacaksın yalan söylerken.” Söylenmeler eşliğinde taksiye bindikten on dakika sonra kafenin önündeydik. Maaşını yeni aldığı için olsa gerek abartılı bir tavırla çantama uzanmamı engelleyip taksi parasını kendi ödedi. Yazdığım kısımları yaşadığı için çoğu zaman modern konuşsa da bu konularda, geldiği zamanda kalmış gibiydi.

Arabadan inmeme yardım etmek için elini uzattığında te-reddüt etmeden tuttum. Garip bir zaman yolcusu olsa da avuçları sıcacıktı. Gerçekliğini sorgulamadığım bir an bile yokken aklımı karıştırmaya devam ediyordu.

“Sen köşene geç, ben mesaiye başlamak için hazırlıklarımı yapayım.” Kafeye girdiğimizde arka tarafa yönelmeden durdurdum onu.

“Yavaş ol bakalım.” Acele etmekten düzeltemediği yakasını rahat bir tavırla düzelttim. Tüm bu süreçte Behçet’in bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. “Önemli olan acele etmek değil, Behçet Bey. Gördüğünüz gibi acele ettiğiniz her işi yarım yamalak yapıyorsunuz.” Herkes siyah tişört ve kot giyerken Behçet siyah gömlek ve siyah pantolon giymekten vazgeçmiyordu. Yarı zamanlı bir çalışan olsa da mekânın müdürü gibi ortalıkta geziyordu. Gerçi siyahlar içinde uzun, ince ama hafifçe yapılı, yakışıklı bir beyefendinin ortalıkta salınmasına kimse hayır demezdi.

Yakalarını düzelterip siyah gömleğindeki tozları elimle şöyle bir iteledim. “Şimdi tamamdır.” Bakışlarım gömleğinden yüzüne yükseldiğinde ilk olarak dudaklarındaki gülümsemeyi, ardından yüzüme odaklanmış sevimli bakışlarını gördüm. Öyle yakışıklı görünüyordu ki...

“Çok güzelsiniz, Yazar Hanım,” diye mırıldandı uzaklaşmadan önce. Omuzlarındaki ellerimi yavaşça indirdiğimde elimi tutup yanağına götürdü. Yanağı avucumu sadece birkaç saniyelğine doldursa da o birkaç saniye içinde gözleri kapandı, derin bir nefes aldı. Arkasını dönüp uzaklaştığında ise elimin havada kalmasını engelleyemedim.

Yerime oturduğumda keyfim iyiden iyiye yerine geldi. Çoktandır köşemde vakit geçirsem de masamın üzerindeki küçük saksı, yeni sulandığı belli oluncasına parlıyor; açan küçük pembe çiçekler, yazılmayı bekleyen yeni kelimelerim gibi taze görünüyordular.

Defterimi ve kalemimi çıkardıktan sonra kendime güzelinden bir naneli kahve söyledim. Kahvem ve yanında gelen kurabiyele kulaklığımdaya çalmaya başlayan şarkı eşlik etti. Yazmak için tamamen hazırdım. Dış dünyayla bir süre ilgim kesildi ve çizgili defterimin her satırı kelimelerimle dolarken geçtiğim her yeni sayfa, devam etme isteğimi körükledi.

Bir diğerk devam etme isteğim ise Behçet'ten besleniyordu tabii. Ne zaman yok olacağını kestiremiyordum belki ama öyle ya da böyle hikâyemizi insanlara duyurmakta kararlıyım. Parmaklarım yazmaktan kızardığında ve eklemlerim ağrımaya başladığında bunu düşünüyor, devam etme gücü bulduğumda mutlu oluyordum.

Özgün kurgularla kalplerini kanatlandırmak istediğim tüm okurlarımın Behçet'i en az benim kadar sevmelerini arzuluyordum. Yaşadığı dönemde yüzü gülmemiş bahtsız bir insandı Behçet Aral. Unutulup gitmişti.

İnsanların kütüphanelerinden son kitap yok olana kadar unutulmasın, yakın zamanda gidecek bile olsa adı kendinden daha çok yaşasın istiyordum. Bu düşüncelerle ne kadar yazdım, bilmiyordum ama en sonunda bileğimden avucumun içine doğru yükselen keskin ağrı, kalemi atarcasına bırakmama neden oldu. Parmaklarımı hareket ettirip diğerk elimle avucumun içini ovalasam da ağrı canımı yakacak kadar keskindi. Düşündüğümünden daha uzun süredir yazıyor olmalıydım. Kafamı kaldırıp etrafa baktığımda akşam olmak üzereydi.

Gördüğüm bir diğerk şey ise yavaş adımlarla bana doğru yürüyen ve yaklaştığı her an nefesimi tutmama neden olan Mete'ydi. Bir şey söylemeden yandaki masadan bir sandalye alıp hemen yanıma koydu. Oturduğunda sandalyenin yakınlığından daha da yakındı bana. Ovaladığım elimi ellerinin arasına aldığımda hafifçe gülümsedim. Evinde geçirdiğimiz akşamdan sonraki ilk yanıma geliyordu bu.

Arka cebinden kaslarım için kullandığım kremi çıkardı ve elime baskın ama dikkatli hareketlerle masaj yapmaya başladı. Başparmağını avucumun içine bastırduğunda istemsizce inledim ve elimi kurtarmaya çalıştım. Canım çok yanıyordu. O ise hafifçe başını salladıktan sonra sorunun kaynağını bulmuş gibi

sadece avucuma odaklandı. Hareketlerini yavaşlattı ve parmakları avucumun içini kibarca okşarken oracıkta uyumak istedim.

“Kendini bu kadar zorlama. Daha zamanın var.”

“Uzun zamandır bu kadar iyi odaklanmamıştım. Bugünlük bıraksam iyi olacak.”

“Masaj iyi gelmedi mi?” diye sorarken bakışları elimdeydi. Ağrımın neredeyse yok olduğunu hissettiğimde masaj yapan elini tuttum.

“Ağrı mıyor artık.” Bir an için gözlerime baksa da iyi olduğumu söylediğimde ayaklandı ve böylece elini bırakmak zorunda kaldım. Gitmeden uzun zaman önce bitirdiğim kahvenin boş fincanını aldı. “Aynısından mı?”

“Yazmayacağım artık. Bu seferki nanesiz olabilir mi?” Başıyla onaylayıp yanımdan uzaklaştığında teşekkür etme fırsatı bile bulamadım.

Kendini tamamen işine odaklamış Behçet, kafenin diğer tarafındaki masayla ilgilenirken Mete gözden kayboldu. “Behçet Bey, dokuz numaralı masanın ödemesini alabilir misiniz?” Yarı zamanlı çalışanlardan biri Behçet’e seslendiğinde önümdeki masada uzun zamandır oturan yaşlı kadın hafifçe kıpırdanıp etrafa bakmaya başladı. Üzerindeki hâkî elbisenin omuzlarını sürekli düzeltiyor, topuz yaptığı bebek sarısına kaçan saçlarına dokunmadan duramıyor gibiydi. Behçet bana göz kırpıp yaşlı kadınla ilgilenene kadar etrafla uğraşıp durdu. “Bir Türk kahvesi bir de hurmalı kek. Doğru mudur, hanımefendi?”

Behçet’in sesini duyduğu gibi sakinleşen kadının davranışlarına anlam veremedim. ‘Behçet A.’ yazan isimliğe gözü takılıyor, adamın yüzüne bakmadan duramıyordu. Gözlerinin olduğu nu oturduğum yerden bile görebiliyordum. “Sensin,” dediğini zar zor duysam da elindeki pos cihazından başını kaldıran za-

man yolcumuzun kadını gördüğünde kaskatı kesildiğini görmemek imkânsızdı. "Bunamış da olabilirim gerçi ama... Sensin işte."

"Hanımefendi..." diye mırıldandı Behçet ama konuşmakta zorlandığı belliydi. Önümde gerçekleşenin ne olduğunu adlandırmak zordu. "Nakit mi... Kart mı?" diyen Behçet'e karşılık kadının ağladığını çantasından çıkardığı mendille gözyaşlarını sildiğinde anladım. Kırışmış göz kenarları yaşlarla ıslanmış, sarkmış yanakları her ne yaşıyorsa üzüntüden bembeyaz olmuştu.

"Kadının elini yanağına götürdün. Yanımdan ayrılmadan hep aynısını yapardın." Kadın mendiliyle yüzünü kapatıp daha çok ağlamaya başladığında etrafın ilgi odağı tamamen dokuz numaralı masaydı. Behçet'in donup kaldığını görünce ayaklandım. Yaşlı kadının yanına gittiğimde elimi sırtına koyup ona doğru hafifçe eğildim.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

"Ölmeden önce her ne şekilde olursa olsun onu son bir defa görmek için gecelerce dua ettim. Dualarım kabul mü oldu sahiden?"

Etrafın ilgisinden kurtulmak için kadının ayaklanmasına yardım ettim. "Daha iyi hissedene kadar dinlenin, sakinleşin biraz. Daha iyi hissettiğinizde konuşalım, olur mu?"

Mete ne yaptığımı anladığında personel odasına yönlendirdi bizi. Uzunca bir koridoru geçtikten sonra odaya girip yaşlı kadını üçlü koltuğa dikkatlice yatırdım. Kadının ağlaması kesilse de düşüncelerinin ardındaki kaybolmuş bakışları boşluğa düşmüştü.

"Onu tanıyorsunuz," dedim. Odada Mete, ben ve kadından başka kimse yoktu. Kadının hardal renkli hırkasını alıp dikkat-

lice üzerine örttü Mete.

"Behçet Aral..." diye fısıldadı boşluğa doğru. "İki aydır, haftanın belirli günleri geliyorum buraya." Yavaş yavaş, kelime kelime konuşması söyleyeceklerini daha çok merak etmeme ve sabırsızlanmama neden oluyordu. Gerçi uzunca konuşmaya nefesi yetmeyecek gibi görünüyordu. "*Herkes adım atar ama benimki bir başka salınır*, derdi annem. Sevdığını yürüyüşünden bile tanır mıydın. *Herkes sever ama Behçet bir başka sever*, derdim ben de. Nasıl bellediysem kafamda, attığı adımdan bakışına kadar o olduğuna eminim." Boşluğa diktiği gözleri anılarıyla ıslandı ve birkaç damla yaş süzüldü peşinden.

Neler olduğunu tam olarak anladığımda kalbim ezildi ve ne yapacağımı bilemedim. Mete'ye döndüğümde bakışlarındaki donukluk bir an için dikkatimi dağıttı. Garipsiyor gibi değildi, aksine onaylamayan bakışları sıkıydı. Yaklaşıp kolunu omzuma sardı.

Behçet yavaş adımlarla odaya geldiğinde ise geri çekilip yaşlı kadının yanına yaklaşmasını izledik. Kadının doğrulmasına yardım ettikten sonra önünde diz çöküp gözlerine bakmaya başladı. Siyahlar içindeki Behçet, sıkı sıkı tuttuğu ele ufak bir öpücük kondurdu. "Nagihan," diye seslendiğinde gözlerim doldu ve başımı Mete'nin göğsüne yasladım. "Nasıl ve neden olduğunu sorma. Anlatamam."

"Sorgulamaya zamanım yetmez zaten. Yetmiş yılımın yarısından fazlası seni hatırlamakla geçti." Nagihan Hanım, Behçet'in yanağını hafifçe okşadı. "Yine de aklım almıyor. Nasıl böylesine gerçek olabilir? Sadece ben görsem yaşlılığıma verirdim. Herkes görüyor. Ayrıca," dedi hüzünlü bir gülüşle. "Çok sıcağsın. Soğuğa alışmıştım oysa..."

Öylece birbirlerine ne kadar baktılar, bilmiyordum. Çok az konuştular, kadın bir şeyler söylemek istiyor gibiydi ama te-

reddi't ettiği ifadesinden belliydi. En sonunda ayaklandığında kendimi toparladım.

Behçet şaşkın bir şekilde oturduğu yerde kalırken Nagihan Hanım yanımıza geldi. "Rahatsız ettim evladım, kusuruma bakma," dedikten sonra çekinerek ekledi: "Tekrar gelebilir miyim?"

"Biraz bekleyin, çalışanlarımdan birine söyleyeyim de sizi evinize kadar bıraksın."

"Lüzum yok. Oğlum çoktan gelmiştir."

Yavaş adımlarla odadan çıkmadan önce son olarak bana döndü. "Gençliğimi hatırlatıyorsun, güzel kızım. Bana çok benziyorsun." Mete'yle Behçet'i orada bırakıp kadının koluna girdim ve kafenin çıkışına kadar eşlik ettim. Gerçekten de genç bir delikanlı kapıda onu bekliyordu.

"Tekrar gelmeden önce sizinle özel olarak görüşebilir miyim?" Behçet, onu ilk görüşünde soru yağmuruna tutmayacak kadar kıbar biriydi ama kadının hayatıyla ilgili ne hatırladığını merak ettiğinden adım gibi emindim.

"Ne konuşmak istediğini biliyorum." Çantasından ufak bir not defteri çıkarıp uzattı. "Numaranı yazarsan arayacağım seni."

Bekletmeden numaramı yazıp yaşlı kadını kibarca oğluyla buluşturduktan sonra derin bir nefes aldım. Böyle bir buluşmayı sadece filmlerde ya da dizilerde izleyebilir, kitaplarda okuyabilirdim. Gerçekleştğinde bu kadar ezici olacağını tahmin bile edemezdim.

Durumun garipliği tümüyle tokat gibi çarpmıştı suratıma. Behçet bir zaman yolcusu değil, yetmişlerinin ortasında yaşlı bir adam olmalıydı. Yarım kalan her şeyiyle hayattan kopmadan yaşlanmalı, ağaran saçları hayat arkadaşı tarafından okşanmalıydı. "Sakin bir gün geçirmek kim, biz kim?"

Personel odasına ilerlediğim sırada koridorun sonundaki odanın kapısında Mete'yi gördüm. "Mete?" Seslenimeme rağmen dönüp bakmadı, daha çok donup kalmış gibiydi. "Mete?"

Yanına yaklaşıp kadar geldiğimi fark etmedi. Neden donup kaldığını gördüğümde dehşete düştüm. Buna alışmamın hiçbir yolu yoktu. Behçet parça parça yok olurken ona gideceğim sırada Mete tarafından tamamen sarıldım. Arkasını dönüp görüşümü engelledi fakat görmüştüm. Aynı alışveriş merkezindeki gibiydi. "Behçet!" Mete'nin kollarından kurtulmaya çalıştım ama daha sıkı sardı. Kurtulsam bile ona yardım edemeyeceğimi biliyordum.

Yaşlı kadının gelişi zaman kavramını tamamen unutturmuştu bize. Behçet'in mesaisi çoktan bitmişti, kalem almak için çoktan yola çıkmış olmalıydı. Nasıl unutabilmişim?

"Biz tam olarak neyin içindeyiz, İnci?" diye sordu Mete. Sesinden ne kadar şaşırdığını ve endişelendiğini anlayabiliyordum. Sırtımı kaplayan göğsü gergindi. Cevap vermek yerine kollarının arasında dönüp saklanırcasına sokuldum ona. Kalbim endişeden deli gibi çarparken Behçet'in anbean yok olduğunu hissedebiliyordum.

Son kontrolümün üstünden on dakika geçmemiştii ama yine de dayanamadım ve Behçet'in odasına tekrar bakmak için ayaklandım.

"Daha yeni baktın, geldiğinde anlarız zaten."

Mete saatlerdir beni sakinleştirmeye çalışıyordu, sakinleşmenin mümkün olmadığı bir durumun içindeydik. Öğleden sonrasını biraz geçiyordu ve Behçet hâlâ ortalıkta yoktu. Deftere göre sabahıtan itibaren yapılması gerekenler vardı. "Ya gelmediği her dakika daha da kayboluyorsa? Ya defterdekileri yapamadığımız için içinden çıkılmaz bir döngüye girersek?"

Odasında olmadığını gördüğümde endişem katlandıkça katlandı. Salona dönerken yapabileceğim şeyleri düşünüyordum ama nasıl bir önceki kayboluşunda hiçbir şey yapamadıysam şimdi de elim kolum bağılıydı.

"Geri dönecek," dedi Mete televizyonu kapatıp tüm dikkatini bana verirken.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Yanıma gelip yavaşça kolumu tuttu ve koltuğa oturmamı sağladı. Yanıma gelene kadar ayakta dikildiğimin farkında bile değildim.

"Yazıyor olsaydın böyle bir son hayal eder miydin?"

“İkisi çok farklı.” Zayıf itirazım üzerine başını olumsuz anlamda salladı.

“Aslında hiç farklı değil. Başına gelen her şeyin bir sebebi var. Şimdi son bulsa çok anlamsız olurdu. Bu olayın sonu çok daha farklı olacak.”

İçten içe sakinleşmek istemesem de Mete'nin söyledikleri mantıklı geliyordu. Maceramızın henüz yarısında olduğumuzu hissediyordum. Sessizce yanıma oturduktan sonra yüzüne baktım. Söylediklerine cevap vermemiş olsam da birkaç dakika aklımın içinde dolaşıp durdular.

“Biraz daha iyi misin?” Öyle ya da böyle sakinleştirmeyi başarmıştı ama onun da endişeli olduğunu biliyordum. Çoğu zaman Behçer'le benden daha çok zaman geçirdikleri bir ilişkileri vardı. İkisinin arasındaki arkadaşlık güzel bir manzaradan farksızdı benim için. Mete'nin aklıma soktuğu düşünceyle devam etmeye karar verdim.

“Dediğin gibi böyle son bulamaz.”

Yan yana bir süre sessizce oturduk. Sessizliğimiz bile öyle tatlı geliyordu ki dakikalar sonra mayıştım ve gözlerim kendiliğinden kapanmaya başladı. Uyuyacağımı anladığımda minderlerden birini alıp Mete'nin bacağına yasladım. Başımı yastığa koyduğumda ise yorgunluğum daha çok çöktü gözlerime.

Geçmişini düşünmeyen İnci'yi seviyordum ama bazen geçmişten daha çok yoruyordu beni bu mesele. Hayal miydi gerçek miydi, bilmiyordum ama bir süre sonra Mete'nin parmakları saçlarımda gezinirken uyuyakaldım.

Güzel bir ses adımla beni uykumdan koparmaya çalışana dek kesintisiz uyudum. “İnci?” Tam da duymak istediğim ses...

Gözlerimi aralayıp seslenenin kim olduğunu gördüğümde uykum açıldı, gözlerim doldu ve ayaklandığım gibi Behçer'in

boynuna atladım. Ne kadar sıkı sarılabiliyorsam o kadar sıkı sarılmayı denedim ama yetmiyordu. Gidişi her seferinde daha çok yoruyor, dönüşü de bir o kadar yıpratıyordu. "Geç kaldın," diye mırıldandım ama sesim mırıldanmak için bile yetersizdi. Ağlamamaya çalışırken burnumu çektim.

Ne ara duygularımı bu kadar yoğun yaşar olmuştum? Ağlamak istemiyordum ama elimde değildi. Geri dönmeyeceği ihtimali bütün gece kafamın içini kemirip bitirmişti. "Hatırlıyorum," dedi kollarıyla belimi sararken. "Bu sefer hiçbir şeyi unutmadım."

"Behçet, neden böyle oluyor? Canın acıyor mu?"

"Acımıyor." Koltuğa oturduğunda geri çekilsem de yanından ayrılmaya niyetim yoktu. Gidişlerinin anlamamı sağladığı bir diğer nokta ise ona ne kadar alıştığım. Defter bittiğinde de gitmesin istiyordum.

"Artık iyi olduğuna göre..." Mete'nin seslenişini duyduğumda sesin geldiği yöne doğru çevirdim başımı. Behçet'in odasının kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, öylece izliyordu bizi. "İşe gidebilirim."

Kalkıp yanına gitmek, tüm bu kriz anlarında yanımda olduğu için teşekkür etmek istiyordum ama elimi tutan Behçet, kalkmak istediğimde tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama o an için kalkmadım.

Durumu anladığını belirtircesine dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. Bambaşkaydı Mete. Zaman yolcumuzun vazgeçilmez etkisi tarafından sarıp sarmalanmış olsam da Mete'nin varlığı ayakta kalmamı sağlayan esas güçtü.

"Gözlerinin altı mosmor," dediğinde dikkatimi tekrar Behçet'e verdim.

"Neden acaba? Uslanmak bilmeyen bir zaman yolcusuyla baş etmek zorundayız. Ömrümüzden yirmi yıl yedi kendisi." Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde rahat bir nefes aldım.

"Benim için de garip. Hiç gitmemişim gibi, gözümü dün akşam kapatıp bugün açmışım gibi... Tam gerçek olduğuma inanacağım, gel gör ki öyle olmadığımı çok çabuk hatırlatıyor hayat."

Başımı yasladığım omzunun eski bir defterden fırlamadığını nasıl savunabilirdim? Öyle olduğunu içten içe bilirken aksini iddia etmek kendimi kandırmaktan başka hiçbir işe yaramazdı. "Ne şekilde olursa olsun beni seçtin, Behçet. Seni ben yazdım belki ama beni sen buldun, bir başkası değil. Allah bilir, benden önce kaç el dokundu deftere..."

Sakin bir akşamüstü, Mete'nin gidişiyle daha da sessizleşen salonda dakikalarca oturduk. "Nagihan'ı da hatırlıyorum."

"Senden kaç yaş küçüktü Nagihan Hanım?"

"Altı yaş. Yetmiş yaşına geldiğine inanamıyorum."

"Ölmeseydin sen de yetmiş altı yaşında olacaktın yani? Yaşlıymışsın epey. Yoksa sana Behçet dede mi demeliyiz?"

Yavaşça ayağa kalktığında kalan boşlukta dizlerimi kendime çektim ve onu izlemeye başladım. Hâlâ çünkü giysileri vardı üzerinde. Siyah gömleği ve pantolonuyla salonun ortasına doğru abartılı adımlar attı. "Sen hiç bu kadar yakışıklı bir yaşlı adam gördün mü? Saçlarıma bak, bir tane bile beyazım yok. Dur hatta," derken gömleğinin uçlarını pantolonundan çıkarıp düğmelerini açmaya başladı. "Genç kaslarımı görmek ister misin?"

Gömleğinin düğmelerini yarılamıştı ki hızlıca ayaklanıp durdurdum onu. Yine de gülmeden duramıyordum. Behçet

ve etrafına yaydığı iyileştirici enerjisi... "Açma! Anladık, yaşlı değilsin," dediğimde dudaklarındaki gülümseme genişledikçe genişledi.

"Bugün birlikte yazacağız. Deftere çok güzel sahneler yazmışsın. Hayal gücüne şapka çıkarmak lazım."

"Ne yazmışım ki..." Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde defterde yazdığım ne varsa unutup duruyordum. Defteri okuyunca hatırlıyor ama ertesi gün sanki hiç okumamış gibi unuyordum.

"Akşam görürsün. Şimdi odana çıkıp dinlen biraz. Yazmak için kafanın dinlenmesine ihtiyacın var." İşaret parmağıyla başıma iki kere yavaşça dokundu. "Burası benim tek umudum. Kendine iyi bakmak zorundasın."

"Ama konuşmamız gereken şeyler var." İsrar etsem de beni odama göndermeyi başardı. Nagihan'ı hatırladığına göre bir şeyler değişiyor muydu? Ya da onu görmesi, geçmişinden anılarını hatırlatmış olabilir miydi? Merak etsem de sorularımı şimdilik kendime sakladım.

Tekrar gideceğinden korktuğum için zihnini zorlamak doğru bir fikir gibi gelmiyordu. Hassastı zaman yolcumuz. Neler olduğunu çözmek hâlâ imkânsızdı. Odama çıktığımda önüme boş bir kâğıt alıp masama kuruldum.

"Yaz bakalım, İnci. Şimdiye kadar tüm sorularının cevaplarını yazarken buldun. Bunu da yaz. *Madde 1*," diye başladım kâğıdı doldurmaya.

"Kafedeki kitaplığı temizlediğin sırada Mete sana bir defter getirdi ve defterin o zamana kadar bodrumda, bir çekmecedeydi. Defterin 1972'den kalma olduğunu öğrendin."

Madde 2

Defteri okuduğunda yarım kalmış bir roman olduğunu fark ettin ve yazmakta zorlandığın bir dönemde olduğun için canın sadece bu romanı tamamlamak istedi.

Madde 3

Romanı tamamlamak bir gününü aldı ve akşam yağmur yağdığı sırada karşılaştın adamla. Adam, defterin sahibi olduğunu iddia etti ve daha kötüsü yarım saat içinde bunun gerçek olduğuna inandın.

Madde 4

Bu aşamada deli olduğunu kabul etmen gerek ama doğru. Defterin sahibi, yazdığı romanın içindeki karakteri kendinden esinlenerek yazmış. Deftere devam ettiğin an karakteri, dolayısıyla yazarını canlandırmış oldun. Ne yaptın sen, İnci?

Madde 5

1972'den geldiğini iddia eden zaman yolcusu yazarımız Behçet Aral'ın, deftere yazdığın kısımlardaki gibi davrandığını fark ettin ki bu, bence en vahim andı. Delirdiğin yetmemiş gibi Meté'yi de delirttin ve o da inanmaya başladı.

Madde 6

Deftere yazdığın kısımları uygulamayınca sihirli tozlarını etrafına saçsa saçsa kaybolan bir adam var elinde. Neyse ki feci yakışıklı ve adamı öptün. 70'lerde yaşamış bir adamı öptün, şaka değil. Ve yine söylüyorum... Buna hâlâ inanıyorsun ve psikolojik destek almıyorsun.

Madde 7

Meté'yi de öptün. Hem de ne öpmek... Nasıl bir kadın oldun böyle? Kitap, roman falan bahane! Canın nasıl isterse öyle davranıyorsun belli ki...

Kalemi bırakıp sıraladığım maddelere şöyle bir baktım. Böyle yaparak çözüm bulabileceğimi düşünmem hataydı. Kâğıdı alıp yatağıma attım kendimi. Sırtüstü uzanıp kâğıdı havaya kaldırdım ve tekrar tekrar okudum.

Bundan aylar önce hayatım hakkında bu kadar madde sıralayamazdım. Behçet'e tutulmamın en önemli sebeplerinden biri de buydu. O geldiğinden beri hayat daha çekilir bir hâl almıştı ya da ben öyle olsun istemiştim.

Komodinin üzerinde titreyen telefonum dikkatimi dağıttığında kâğıdı kenara bıraktım. Mete'den mesaj gelmişti.

"Bugün gelemeyeceğim. İdare edebilirsin, değil mi?"

Gözlerimi kısıp telefonun ekranına bir süre baktım. *"Yapma, İnci. Seni ilgilendirmez İnci,"* diyen iç sesimi dinlemeden kısa bir mesaj attım.

"Nereye gideceksin?"

Gönderdikten hemen sonra pişman olduğunuz mesajlar vardır ya... Silme hakkımı kullanana kadar Mete görmüştü yazdığımı. Yine de meraktan dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı ve cevabını beklemeye başladım.

"Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kafede olacağım. Buluşmam var."

Cümleyi baştan sona birkaç defa okudum. Derin bir nefes alıp uygulamayı kapattım ve bakışlarım yavaşça tavana yükseldi. Sakince yatmak için ellerimi karnımın üzerine koydum ve düşünmemeye çalıştım.

Saniyeler içinde kendime normal bir durum olduğunu defalarca söylesem de karnımın üzerinde sabırsızca kıpırdanan parmaklarım bile inanmıyordu buna.

"İki hafta ya oldu ya olmadı biz öpüşeli. Yeni sayılmaz mı? Sayılır bence."

"*Sen de Behçet'le takılıyorsun.*" İç sesim de kendimle yaptığım sohbeta katıldığında ortalık pazar yerine döndü.

Ne kendime sorduğum sorularda ne de o sorulara verdiğim cevaplarda tutarlıydım. Şu an kendimi savunamayacak kadar nedensizdim.

"Yazmayı sevmediğin klişe kadın karakterler gibi davranma. Kışkanmak için hiçbir sebebin yok." Yastığımı düzeltip üzerime ince bir örtü örttüm. Havalar iyiden iyiye soğumuştur artık. Sevdiğim havaların gelmesi, bir an için kendimi çok iyi hissetmememe neden oldu ama yine de biriyle buluşmak için kötü bir havaydı.

Kendime söylenerek gün içindeki ikinci uykuma daldım. Yine çok uzun sürmedi. Uykumu alamamış bir hâlde iki saat sonra Behçet tarafından uyandırıldım. Hem de yanımda bile değildi. Nasıl yaptıysa aşağı kattan seslene seslene uykumu bölmeyi başarmıştı.

"İki dakika içinde uyanmazsan tüm alıntı kâğıtlarını yakacağım. Yanık kokusuna uyanırsın artık."

Ne diyebilirdim ki? Uzandığım yerden kalkmak istedim ama rek yapabildiğim oturur pozisyona geçmekti. Yüzümü gözümü sevimsiz bir şekilde ovuşturup ayılmaya çalıştım. Her yerim şişmiş gibi hissediyordum. Özellikle yüzüm iki katı ağırdı.

Elimi yüzümü yıkadım, evde olmamıza rağmen hafif bir makyaj yaptım. Beyaz tişörtümün üzerine bahçıvan kotumu çektiğimde ise tamamen yenilenmiş gibiydim. Behçet'i daha fazla bekletmemek için defterlerimi ve dosyalarımı kucakladığım gibi salona koştum. "Geldim işte. Ne çok söylendin yine..."

Aydınlıktan loş ışığa geçtiğimi sonradan fark ettim ve bir an için salonun ortasında kalakaldım. "Bu ne, Behçet?"

Uzunca masamızın üzeri minik minik mumlarla süslenmiş, demleme kahve ritmik damlalarla fincanı doldururken boş kâğıtlar masanın iki tarafına dizilmişti. Mumların aralarına serpiştirilen ayçiçeklerinin oluşturduğu görüntü ise şimdiden kalbimi çalmıştı.

“Beraber yazacağız demiştim. Masa tam hayal ettiğin gibi...” Masaya yaklaşıp direkt yazmaya başlayacak kadar dalmıştım bu güzelliğe ama yine Behçet tarafından durduruldum. “Masayı görünce her şeyi unutacağını biliyordum ama önce yemek. Sabahattan beri hiçbir şey yememiş olmalısın.”

Dikkatim masadan mideme döndüğünde salonu saran güzel krema kokusunu içime çektim. Çektiğim gibi de midem gürültülü bir şekilde guruldadı. Masayı tamamen yazmak için hazırladığından yemek için sehpayı hazırlamıştı zaman yolcumuz. Yaptığı mantarlı ve kremalı makarnayı son çatalına kadar keyifle yedik. Yediğim en leziz makarnalardan biriydi ve yazdıklarımı hatırladığımda birkaç sayfayı tamamen kendim için yazdığım doldu zihnime. Yazarken yaşamak istediğim rahatlık ve ilgiyi Behçet gibi bir beyefendiden görmek paha biçilmez duyguları beraberinde getiriyordu.

Bulaşıkları üstlenmek için ne kadar ısrar etsem de mumların eriyeceğini bahane ederek beni salona gönderdi. Büyük emek harcadığı masayı bozmadan defterlerimi dizdim ve projemin başına kararlı bir tavırla oturdum. Bu ortam, üç kitap birden yazdırırdı insana.

Ve en sonunda oturduğum gibi yazmaya başladım. Hakkını vermek lazımdı, sahneyi ben yazmış olsam da uygulamada Behçet bir adım öndeydi.

Aklımı kurcalayan ne varsa döktüm kâğıtlara. Sonuçta “Yarın Etkisi, 1972” aklımın sınırlarını zorlayan bu olayın bir yansıması olacaktı. En başından beri inandığımı ya da inanma-

dığım ne varsa hikâyeleştirdim. Karakterim belliydi; Behçet'in defterinde yazdıkları, kısım kısım alıntılar olarak süsleyecekti kitabımı. Bu sefer yarım kalmaması için elimden geleni yapmaya kararlıyım.

Behçet ne zaman karşıma oturdu, ne zaman yazmaya başladı, bilmiyordum ama kafamı kaldırdığımda nefes kesici bir görüntüyle karşılaştım. Turuncu ışıkların yansıdığı düşünceli ifadesi cezbediciydi. Kalemimi kenara bırakıp arkama yaslandım.

Elindeki kalemi hafifçe sallayan Behçet defterine eğilmiş ve derin düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Ara ara kaşlarını çatıyor, bazı anlar ise sevimli bir gülümseme yayılıyordu dudaklarına. Aramızda iki metre ya vardı ya yoktu ama mumların dalgalanan ışıklarını yüzünde rahatça izleyebiliyordum.

"Hep böyle bir an hayal ettim," diye mırıldandığımda tek kaşı kalktı ama yazmaya devam etmeyi tercih etti. Yine de dinlediğini biliyordum. "Yalnız yazmanın tadı her zaman çok farklı, kabul ediyorum. Fakat her zaman özel davetler ve yemekler için hazırlanan masanın, yazmak için özenle hazırlanmasını ve bu anı biriyle paylaşmanın nasıl hissettireceğini merak edip durdum. Böyleymiş demek ki..."

Kalemimi kenara bırakıp dirseklerini masaya yasladığında hafifçe öne eğildi. Mum ışığının yansıdığı kahverengi gözleri ışıldıyordu. "Nasılmış, Yazar Hanım?"

"Vazgeçilmesi çok zor..."

Bir şeyler söylemek istediğini görebiliyordum ama iletmesi zor bir konuşmaydı. Boş vaatler vermeyecek kadar dürüst biriydi Behçet. Bana verebileceği hiçbir vaat yoktu elbette. Yine de dudaklarından dökülenler umut vericiydi.

"Gitmeden önce işlerin senin için yolunda olduğundan emin olacağım."

Ayaklanıp yanıma gelene kadar bakışlarımı ondan ayırmadım. Defterimi itip masanın kenarına yaslandığında aramızda çok az mesafe vardı. Çenemin altına değen yumuşak parmakları başımı hafifçe yukarı kaldırdı. "Yarınlarımı bana geri verdin. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Kül olup havaya karışısam bile her bir zerrem hatırlayacak endişeli gözlerini. Bunları sadece benim için mi yaşadığımızı sanıyorsun?" dedikten sonra elini uzatıp kalbimin üzerine dokundu. "Burası, en az benimki kadar yaralı."

Ayağa kalktığımda yüzlerimiz aynı hizaya geldi. İstemsizce nefesimi tutsam da denemek istediğim bir şey vardı. Eli kalbimden belime indiğinde bacaklarının arasında, biraz daha sokulsam kedi gibi kucağına kıvrılabileceğim bir pozisyonda kaldım.

"Böyle bir paragraf yok defterde." Tok sesi kulağıma dolduğunda gözlerimi kapattım. Denemek istediğim tam da buydu aslında. Kendim için yaptığım en güzel şey, benim için gelen zaman yolcumla yazdıklarımın dışında bir anımız olsun istiyordum.

Yüzüne doğru eğildiğimde o da yaklaştı. Kendine has kokusu tarafından saniyeler içinde ele geçirildim ama ne kadar beklesem de bir adım ileri gidemedim. "Behçet..." diye mırıldandım nefesim yüzüne değerken. "Aklım şu an..."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Ona kapıldığım doğrudu. Dönemleri aşan yakışıklılığı, yazar oluşu ve tüm özellikleriyle yanında olduğum zaman kalbimi ele geçirmeyi başarıyordu. Fakat şu an düşündüğüm şey çok başkaydı.

"Bir yere gitmem gerekiyor. Gelince yazmaya devam edelim." Omuzlarından tutunup yanağına ufak bir öpücük kondurduktan sonra ondan uzaklaşıp sehpanın üzerindeki telefonumu aldım. Taksiyi çağırıp yanıma işimi görecektik kadar para ve

anahtarımı da aldığımda tamamımdım. Hemen gidip dönecektim zaten. En azından niyetim buydu.

Çıkmadan önce Behçet'e döndüğümde yazdığı sayfadaki bir yere tik attığını net olarak gördüm ama o an ne yazdığı ya da neyi onayladığı üzerinde durmadım. Sandalyesinde arkaya doğru yaslanıp bana döndü. Mahcup bile olsam güzelce gülümsedim.

"Seni kaybetmeyeceğim," dedim kararlı bir tonda.

"Ama onu da kaybetmeyeceksin."

Bir şey demedim. Daha doğrusu diyemedim. Şimdiye kadar vazgeçmek istemediğim ne varsa koparılmıştı benden ama kendimden emindim. Bu sefer kaybetmek istemiyordum.

Gerekli ya da gereksiz olduğunu düşünmeden attığım bu adım beni nereye götürecekti, bilmiyordum. Kısa süren taksi yolculuğunun ardından kafenin olduğu sokağın başında öylece duruyor, düşünmek için geç kalsam da kafeye gitmenin doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu düşünüp duruyordum.

Behçet'in kollarında dönülmesi zor bir andayken kendimi geri çekmiştim, üstelik bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona yaklaşmayı denediğim her an daha ne olduğunu anlamadan soluğu Mete'yle ilgili bir konunun kucağında alıyordum.

Üç yıldır birlikte yaşadığım adamdan etkilendiğimi biliyordum. Onunla aramda çok farklı bir ilişki olduğunu da kabul edebilirdim fakat Behçet'i kenarda bırakamayacak kadar önemsiyordum. İşin aslı, onu kaybetme düşüncesi hislerimi kontrolsüzce etkiliyordu. Bir noktada bunun defterde yazanlarla ilgili olduğunu düşünebilirdim. Defterde ya da değil, Behçet hayatımda gördüğüm en etkileyici ikinci adamdı. Ya da birinci...

“Buraya kadar gelmişken hâlâ ne düşünüyorsun acaba?” diye mırıldandım kendi kendime. Kafamı ileri uzatıp kafenin sokağı aydınlatan ışıklarından içeriyi görmeye çalıştım ama ters bir açıdaydım. İçeriye görebilmem için sokağın ortasına doğru ilerlemem gerekiyordu.

“Başladığın işi bitir. Korkak bir kadın değilsin sen,” dedikten sonra kafeye doğru yürürken, “Biraz aptal olabilirsin ama,” diye ekledim. Kafenin önüne geldiğimde içeride biri var mı diye merakla bakındım. Ana mekânın tüm ışıkları açıktı ama içeride kimse yoktu. Sessizce girmek istesem de kapının müşteri sinyali zilini tamamen unutmuştum.

“Kapalıyız!” Mutfağın derinlerinden kafenin içine doğru yayılan tok ses geri dönmem gerektiğinin en büyük işaretiydi.

“Müşteri değilim,” dedim ama sesim, sadece benim duyabileceğim kadar çıkmıştı. Saniyeler sonra Mete’yle karşı karşıya kalacağımı düşündükçe karnıma hafif bir ağrı giriyordu. “*Buraya kadar geldin bu saatte ama ne diyeceksin ki?*” Tam da bunu düşünüyordum. Mutfağın kapısından belindeki beyaz şef önlüğüyle çıktığında aklımda toparladığım cümleleri de unuttum.

Geri dönmek için geç kalsam da dönüp kapıya ilerlemeye başladım. “İnci?”

Abartılı bir gülümsemeye tekrar ona doğru döndüm. Ne diyeceğimi düşünürken zaman kazanmaya çalışıyordum. “Merhaba.” *Merhaba mı?*

“Ne işin var bu saatte burada?” diye sorduğunda biraz daha gülmek istedim ama zorla gülmek bir yere kadardı.

“Aa, evet. Buradayım bu saatte.” Kararsızlıkla, belki biraz da çekinerek öne doğru bir adım attım. Başımı kaşırken kaşlarım çatıldı ve etrafa tekrar tekrar baktım. “Misafirin gelmedi mi?”

Kaşları çatılan Mete, belindeki önlüğü tek hareketle çıkarıp geniş kasa bölümüne bıraktı. “İyi misin sen?” Beni anlayamadı-

ğı o kadar belliydi ki... Böyle davranmayı ben de istemiyordum ama yaşadığım bir andan çok ayak uydurmak zorunda olduğum bir andaymışım gibi hissediyordum.

"Elim." dedim aklıma gelen ilk bahaneyi söylerken. "Sen gittiğinden beri yazıyorum. Elim gerçekten çok kötü. Ah, kopacak gibi..."

Etrafta birinin olmamasından mutluluk duymak istemiyordum ama içim rahatladı diyebilirdim. "Bu yüzden mi geldin?"

"Başka neden gelebilirim ki? Buluşmanı bölmek gibi bir niyetim asla yok." Tümüyle umutsuz bir vaka olup çıkmıştım son zamanlarda. Akıl alır gibi değildi yaşadıklarım. Düşünmekten vazgeçip elimi ona doğru uzattım. Uzaktan görsem saçma bulabileceğim hareketler sergilemem utanmama neden oluyordu.

"Madem öyle, otur bakalım. Mutfığa gidip geliyorum, bekle."

"Beklerim, acelem yok." Artık gerçekten susmam gerektiğini biliyordum. Normalde bu kadar çok ya da bu kadar gereksiz konuşan biri değildim.

Birkaç dakika sonra elinde geçen gün sürdüğü kremle tekrar yanıma geldi. "Niye dikiliyorsun, otursana bir yere." Ayakta dikildiğimi o an fark ettim. Herhangi bir sandalyeye oturduğumda ise yakınım sandalyesini çekip oturdu.

"Uzat bakalım."

"Neyi?" Yüzüme bakakalan Mete'nin anlamaya çalışan ifadesi kendime getirdi beni. "Ha, elim... Al."

"Al mı?" İç sesim hiçbir konuşmamdan memnun değildi. Ağzımı her açışım başka bir saçmalığa kapı aralıyor gibiydi.

Daha önce kremlediği eliyle elimi ovmaya başladığında yalan söylediğim için kötü hissediyordum. Elim hiç mi hiç ağrı-

mıyordu. Aksi gibi öyle güzel masaj yapıyordu ki boşa gittiği için üzülmemek elde değildi.

Avucumun içine defalarca bastırıp ifadesiz yüzüme boş boş bakana kadar ağrıyan noktayı bulmaya çalıştığını anlayamadım. Anladığımda ise o kadar yanlış bir yerde tepki gösterdim ki yalan söylediğimi anlamaması imkânsızdı. Aptal bir adam değildi Mete. Anladığını biliyordum. Yine de bozuntuya vermeden masajına devam etti. “Daha iyi olmalısın.”

“Evet, daha iyiyim.” Ellerime odaklanmış bakışlarının oluşturduğu boşlukta gülümseyerek izledim onu.

“Esas gelme sebebine gelelim o zaman,” dediğinde yavaşça ellerimi çektim.

“Bambaşka biri gibi davranıyorum bugünlerde. Katı kararlar yığınıyla geçen yıllardan sonra kararsızlık, kurtulamadığım bir hastalık gibi.” Sandalyesini itip ayağa kalktı ve kafenin içinde dolanmaya başladı.

“Karar vermeni istemiyorum,” dese de sözlerime devam etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

“Dans ettiğimizde de söylemiştim,” dediğimde dolanmayı kesip bana döndü.

“Öptün mü?”

“Üzereydim.”

Yüzündeki gergin ifadeyle ne kadar baktık, bilmiyorum. Arkasını dönüp ellerini beline yerleştirdiğinde sakinleşmeye çalıştığını görebiliyordum. Behçet’in ilk geldiğinde uzun uzun kendine baktığı aynanın karşısında bir süre kendine baktı.

“Sana uymaya çalışıyorum,” diye başladı sözlerine. “Kabul ediyorum, seni içinde kaybolduğun geçmişinden ben değil, Behçet çıkardı. Üç senede yapamadığım ne varsa bir anda onun

sayesinde gerçekleşti. Ama İnci, içinde bulunduğumuz durumla nasıl başa çıkılır, bilmiyorum.”

“Gerçek olan sensin,” dedim ayaklanıp ona yaklaşıırken. “Gerçekliğine sıkı sıkı tutunmak istiyorum ama bir yandan da ruhum Behçet’in varlığıyla besleniyor.”

“Seni durdurmayacağım, İnci.” Birkaç adım daha uzaklaştı benden. “İkimiz de şimdiye kadar çok şey yaşadık, yorulduk, yıprandık... Daha fazla yoran taraf olmayacağım.”

Kelimelerim tükenmiş gibi cümlelerimi kaybettiğimde öylece baktım ona. Haklıydı, çok şey atlatmıştık. Ölümlerle bezenmiş yaşam sancıları, varlığımı uzunca bir süre tehdit etmiş olsa da haş edebilmem büyük bir mucizeydi.

“Hepsi senin suçun!” diye atıldım öne doğru. İyice yaklaştığımda tutamadığım öfkemle sertçe ittim onu omzundan. “Bana o defteri sen getirdin. Sadece kitaplığı düzenlemek istemiştin. Sadece yazmaktan kaçmak istemiştin. Sadece... Kendi başıma vakit geçirmek istemiştin,” derken ne zaman dolduğunu fark etmediğim gözlerimden ılık yaşlar süzüldü. “Düştüğüm durum benim için çok zor.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı vuruşlarımı güçlü duruşuyla karşılariken. “Pişman değilim. Aylar öncesinde olduğun kadın yiyip bitirecekti seni. Yine olsa yine verirdim o defteri sana.”

“Yine olsa yine tamamlardım ben de.” Artık gitmek istiyordum çünkü bu konuşmanın nereye varacağını kestirmek zordu. Bakışlarımız birleştğinde derince birkaç nefes aldım.

Koskoca üç yıl. Birlikte geçen koskoca üç yılın ardından bu durumda olmamız canımı sıkıyordu. Zorla da olsa bakışlarımı ayırıp kapıya doğru yöneldim.

“Nasıl istiyorsan, nasıl mutlu olacaksan öyle olsun,” dediğinde elim kapının kolunda kaldı. İçimden ona dönmek gelse

de dönmedim. Kapının kare kare döşenmiş camından yansımasını rahatlıkla görebiliyordum.

“Eve gel,” dedim ona dönmeden.

“Bu gece değil.”

Başka bir şey söylemeden kafeden çıktım. Gecenin serin rüzgârı kızarmış tenime yeni bir soluk verirken kendimi daha iyi hissediyordum. On cebimden telefonumu çıkarıp taksi durağını aradım. Telefon konuşmasının sonunda zaten düşmeye meyilli ruh hâlim iyice değişmişti.

Duraktaki tüm taksiler bir etkinlik için kiralanmıştı. Eve nasıl dönecektim şimdi? Tekrar kafeye yaklaşıp içeri baktım. Mete gözden kaybolmuş gibi görünüyordu. Kapıyı açıp içeri doğru bağırdım. “Mete! İki dakika eve bırakabilir misin beni?” Havalı bir çıkış yapamadığı için üzgün olan kalbim daha da üzüldü.

Dudaklarında hain bir gülümseme ve elinde arabasının anahtarıyla ön tarafa geldiğinde kaşlarımı çattım. “Hiç gülme. Taksi durağını aradım ama durakta hiç taksi yoktu.”

“Evet, evet. Kesin öyledir.”

“Doğru söylüyorum. Bu, kesinlikle konuşmayı devam ettirip tatlıya bağlayacağım bir hamle değil.” Sadece birazcık susam her şey daha güzel olacaktı.

“Kesinlikle değil.” Sırtımdan hafifçe ittirip arabaya yönlendirdi beni. Sessizce ilerledim ama eve kendi imkânlarımla gidemediğim için üzgün hissediyordum. Araba korkumu yenebilirim ilk işim kendime araba almak olacaktı.

Ve eve gidince yapacağım ilk şey, bir daha böyle durumlarda kalmamak için bir taksi uygulaması indirmek olacaktı.

Tahmin ettiğimin tam aksine yol boyunca hiç konuşmadık. Dakikalar sonra evin önüne geldiğimizde sessizce arabadan in-

memi bekledi. Sadece susup eve gitmem gerekiyordu belki ama oturduğum yerde bir süre bekledim.

“Güzel bir gece geçirin,” dediğinde şaşkınlıktan kocaman olan gözlerimle döndüm ona. Şaşkınlığımı gördüğünde gülümsedi. “Yazdığınızı biliyorum. Behçet’le öğlen konuştuk.”

Eve bu yüzden mi gelmiyordu yoksa? Aklımı kurcalayan soruyu ona da sormak istedim ama bugün kaçınıcı olacaktı? Israrcı olmayan taraf olmak istiyorsa ben de öyle olabilirdim. Sessizce arabadan indiğimde eve girmemi beklemeden motoru çalıştırdı ve gitti.

Farklı davranmasını anlıyordum ama yine de bir şeyler değişmiş gibiydi. Derin bir iç çekip arabanın arkasından bakmayı kestim ve eve girdim. Evden ayrılalı sadece bir saat olmasına rağmen her şey eski hâline dönmüştü. Behçet ortalıkta olmadığı gibi yazma masamız da eski hâline dönmüş, defterlerim ile kâğıtlarım toplanmış, ışıklar kapanmıştı.

Odasına baktığımda tam da tahmin ettiğim gibi orada değildi. Defterde burası onun eviydi, odamı da kendi odası olarak yazdığımdan gününü salonda ve diğer odalarda geçirse bile yatarken muhakkak odamı kullanıyordu.

Beklediğim gibi sonlanmayan baskınımı düşünerek çıktım merdivenlerden. Odamda olacağını biliyordum ama uyuduğunu tahmin edememiştim. Odama girdiğim an huzurlu yüzüyle yatağımda uyuyan Behçet’le karşılaştım.

İnce yorganıma sarılmış, öylece yatarken gece lambamın loş ışığı vuruyordu yüzüne.

“Tabii ki keyfin yerinde,” diye mırıldandım elimi alnına uzatırken. Alnına doğru dökülüp gözüne kadar uzanan telleri hafifçe çektim. “Senin için çok güzel sahneler yazdım. Keyfini çıkar.” Kaşları belli belirsiz çatıldığında uyanacak sandım ama

neyse ki uyanmadı. Oturduğumdan daha dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp ihtiyacım olan ne varsa ses çıkarmamaya özen göstererek topladım.

Odama çoktan Behçet'e devrettiğim için yastığım ve yorganim aşağıdaydı. Pijamalarımı, kulaklığımı ve şu sıra okumaktan ayrı bir zevk aldığım kitabımı koltuğumun altına kıştırıp odadan çıktım. Salona inip, odalardan birinde hızlıca üzerimi değiştirip aynı hızla yatağımı hazırladım. L koltuğun uzun köşesi en az yatağım kadar rahattı. Uzanıp tavanı izlerken tüm yorgunluğumu atacak kadar hem de...

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar uyanık kaldım. Televizyonda kanalları boş boş geçerken zaman öldürdüğüm de oldu, sevdiğim programlara denk gelip izlediğim de... Şarkı dinledim, hiç tarzım olmayan oyunları indirip oynamayı denedim, düşündüm, oturdum, kalktım ama ne yaparsam yapayım uyuyamadım.

Mete ilk kez geceyi başka bir yerde geçiriyordu. Normalde olsa bu kadar huzursuz olur muydum, bilmiyordum ama odamda uyuyan bir zaman yolcusu ve masamın üzerinde yansa yakılsa yok edilemeyen güçlü bir defter vardı.

Tüm bunları geride bıraktığımda bile Mete olduğunda kendimi daha çok güvende hissettiğim bir gerçektir. Zor da olsa uyuduğumda daha güzel bir güne uyanmayı diledim. Şaşırtıcı bir şekilde öyle oldu.

Benden önce boş midemi uyandıran mis gibi krep kokusuna açtım gözlerimi. Etrafıma bakındığımda kimse yoktu ama mutfağın bazı sesler geliyordu. Üzerimdeki örtüyü atıp kolumdaki tokayla saçlarımı gelişigüzel topladım. Uykumu aldığım söylemezdi hatta biraz asabi bile sayılırdım. Aç olmasam öğleden sonraya kadar uyuyacağım kesindi.

Sessizce mutfağın kapısından başımı içeri uzattığımda gariptir ki içerideki tatlı telaşı içten bir hüznle izledim. Mete, tavaındaki krepı başarıyla döndürdükten sonra tavayı denemesi için Behçet'e veriyor; Behçet, başarılı hamlelerinden sonra zamanında yurt dışında yaşadığına dair hava atmaktan çekinmiyordu.

Yaslandığım soğuk duvardan daha fazla soğuktu içim. Behçet, üç yıldır Mete'nin hayatına giren tek arkadaştı. Benden sonra tabii...

İkisi arasında gidiş gelişlerimin onlara hiçbir şekilde yansımaması içimi ısıtsa da Mete'nin Behçet'e yaklaşmasının ardındaki mantığı biliyordum. Şimdi veya değil, gideceğinden emindi ve yaşadıklarını dert etmekten uzaktı. Behçet ne gibi bir sıkıntı verirse versin, onun gözünde eninde sonunda gidecek biriydi.

Yine de Behçet'i sevdiğini görebiliyordum. Onun yanındayken dışarıya karşı takındığı otoriter havasından eser kalmıyordu. Şakalaşıyorlar, beraber vakit geçirip spor yapıyorlar ve bolca film izliyorlardı. Yazdığım ve onları yalnız bıraktığım boş vakitlerde Mete, Behçet'in sevdalı olduğu Tarkan serisinin bulabildiği tüm filmlerini izletiyordu.

Behçet "Sana bir şey söyleyeceğim," diye lafa girdiğinde yaptığının yanlış olduğunu bilmeme rağmen geri çekilip duvara yaslandım. Beni görmediklerinden emindim. "Hatırlamaya başlıyorum," dedikten sonra ekledi: "Ayrıntılar canlanmaya başlıyor ve hatırlamaya başladığımdan beri daha tanıdık geliyor bana."

"Buradaki tek zaman yolcusu sensin, kendine yoldaş arama." Mete'nin cevabı gülmek istememe neden olsa da kendimi tuttum.

"Giderken seni de yanımda götürüyüm mi?" İki adamın ciddi başlayıp saçmaladıkları bu sohbeti dinlemek neden bu kadar keyifliydi?

"Daha ölmedim ben. Senin gibi havaya karışamam. Sahi, canın acıyor mu bari? Tavayla şöyle bir vursam tekrar ölür müsün?" Elimi ağzıma götürüp gülerken sesimin çıkmamasını sağlamaya çalışıyordum.

Boyları mutfak dolaplarına yetişen, dışarıda görenin dönüp tekrar bakacağı kadar yakışıklı Mete ve Behçet'in konuşması tahmin edemeyeceğim kadar komikti. "Kaybolurken canım acımıyor ama tavayla vurursan acır. İlk geldiğim gece, İnci tecrübe etmemi sağlamıştı."

"Öyle garip huyları vardır. Bana da vurmuştu."

Adımı duyar duymaz toparlandım ve yavaşça salonun ortasına doğru yürüdüm. Harika oyunculuğumla uykum tamamen açılmış olsa da uykulu görünmeye çalışıp bu sefer sesli adımlarla yürüdüm mutfığa.

"Günaydın..." dedim gerinerek. Duvarın arka tarafına geldiği için az önce göremediğim masa dolup taşmıştı yine. Sandalyeme oturduğumda ikisinin de gözü üzerimdeydi.

"İnsan yazar olunca daha güzel pijamalar bekliyor," dedi Behçet bilmiş bir tavırla.

"Bir dakika," derken bakışlarını benden Behçet'e çevirdi Mete. "Sana insan diyebiliyor muyuz? Neyse... Daha beterlerini görmüştüm. Bu güzel bence."

Uzerime baktığımda garip olanın ne olduğunu düşündüm. Kahverengi taytımın üzerine giydiğim önünden uzun kulakları sarkan köpekli pelüş en sevdiğimdi. "Sen kendine bak. Yazar bir beyfendisin sözde. Ben sana bütün gün evin içinde takım elbiseyle dolaş diyor muyum?" Keşke dolaşıydı ama konumuz

bu değildi. İkisinin de kaliteli eşofmanları vardı üzerlerinde. Behçet'inki siyah, Mete'ninki koyu griydi.

Söylediklerim mantıklı gelmiş olacak ki birbirlerine bakıp işlerine geri döndükten sonra konu kapandı. Mete tam ayarında pişmiş kreplerini, Behçet ise kızarttığı ekmekleri koydu masaya. "Nereden esti de böyle kahvaltıya giriştiniz?"

"Sanki hiç yapmıyoruz," diye hayıflanan Mete'ye karşılık Behçet, tezgâhın üzerine koyduğu defteri işaret etti.

"Tamamen kendine çalışmışsın, ben de sana hizmet etmek için gelmişim. Başka bir açıklaması olamaz," dediğinde yazdıklarımı hatırlamaya çalıştım. Kahvaltı faslı bittiğinde defteri tekrar okusam iyi olacaktı.

Tabağıma iki krep alıp içine krem peynir, yeşil soğan ve zeytin ezmesi sürdükten sonra iki küçük dürüm yaptım. Uzanıp ikisinin de önüne aynı anda servis ettiğimde Mete'nin gözlerini kıstığını görebiliyordum.

"Defterde kendimi düşündüğüm çok yer oldu tabii. Yoksa neden devam etmek isteyeyim ki?" Aynı anda dürümlerini alıp yemeye başladıklarında gülümsedim. Kim böyle bir görüntüyle kahvaltı yapmak istemezdi ki?

Mete'yle yemek yemeyi severdim. Şimdi Behçet'le birlikte sofranın çitası epey yukarıya tırmanmıştı. Saçma sapan sohbetlerle devam ettiğimiz bir kahvaltı faslı geçirdik. Yemek bittiğinde ikisini de mutfaktan postalayıp ortalığı toplamaya başladım. Normalde iki erkeğin arkasında bıraktığı mutfak içinden çıkmaz bir hâl almaz mıydı?

Tam aksine mutfak öyle topluydu ki işim çabucak bitti. Hazırladıkları kahvaltıya teşekkür olarak en iyi yapabildiğim şeyi yaptım. Türk kahvesi.

Hem de tabağın yanına fazladan bir lokum daha koydum.

Üç fincana servis ettiğim köpüklü kahveleri dökmeden salona taşıdığımda ikisi de televizyona dalmıştı. Yeni çıkan ya da merak edilen otomobil modellerini inceleyip test sürüşlerinin kaydedildiği bir programı izliyorlardı.

“Senin arabandan değil mi bu? Nasıl bu kadar güzel olabilir?”

“Arabamdan uzak dur.”

Sakin bir öğle vakti kahvelerini yudumlayıp program izleyen ikilinin aksine yazmak için ayaklanmıştım ki telefonum çaldı. Arama bilmediğim bir numaradandı.

Seyirlerini bölmemek için telefonumu alıp hızlıca bahçeye çıktım. Neyse ki arama cevapsız çağrıya düşmeden yetişebilmiştim. Aramayı cevapladığım gibi bir kadın konuşmaya başladı:

“Oğlum, açmıyor kimse. Doğru numarayı çevirdiğine emin misin?” dediğinde ben aramayı cevaplayana kadar kadının çoktan konuşmaya başladığını fark ettim. Bir an için tatlı bile olduğunu düşünürken kimin aradığını anlamıştım. Beklediğim arama nihayet gelmişti.

“Anne, açmış işte hanımefendi, konuşsana.” Duyduğum erkek sesi, geçen gün onu kapıda bekleyen oğluna ait olmalıydı.

“İnci kızım, sen misin?” dediğinde gülümsedim.

“Evet, benim, Nagihan Hanım. Aramanıza çok sevindim.”

Kısa süren konuşmamız benim açımdan verimliydi. Buluşma ayarlamadan önce deftere bakmalıydım ama sanırım bugün, Behçet’in sadece çalışıp eve geldiği bir gündü. Birlikte geçireceğimiz tek zamanımızı kahvaltıya ayırmıştım belli ki.

İki saat sonrası için davet aldığım eve gitmeden bile bu kadar heyecanlıysam neler olacağını tahmin etmek zordu. Hazırlanmaya gitmeden önce derin bir nefes aldım.

Öğreneceklerimi duymaya hazır mıydım?

Aynanın karşısında kendime son defa bakarken görüntümden memnundum. Yanına gittiğim kadının kafedeki ilk izlenimi klas ve şıktı. Yanında sönük kalmak istemediğim için neredeyse imza gününe gider gibi giyinmişim. Turuncu ceketimin içine giydiğim krem rengi bluzum ciddi bir görüntü verse de rahattı. Tek derdim pantolonun rahatsızlığıydı. Spor şık bile olsa sadece imza günlerinde giyerdim kumaş pantolonu. Okurlarımın beni en güzel ve en iyi hâlîmle görmelerini isterdim. Bana ve kitabıma zaman ayıran kim varsa onlar için özenip değer verdiğimi en iyi şekilde yansıtmak önemli bir görevdi benim için.

Uzun zamandır gün yüzü görmeyen siyah topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Vay canına, şimdiden dünyaya biraz daha yukarıdan bakıyor gibiydim.

Defter ya da yazmakla ilgili bir şey taşımayacağım için ceketimle uyumlu küçük çantamı yanıma alıp odamdan çıktım. Merdivenlerin başına geldiğimde televizyon izleyen iki çift göz bana çevrildiğinde öylece kaldım, utanmışım.

“Bakmayın öyle,” dedim düzleştirdiğim sarı saçlarımı havalı bir şekilde geri atarken. Mete, televizyona dönse de Behçet, bir süre daha beni baştan ayağa izlemeye devam etti.

“Seni ilk defa böyle görüyorum. Sabahki pijamalar nereye gitti?”

“İmza günlerinde böyle giyinir. Arada canı isterse de giyinir gerçi...” Mete elindeki kumandayı evirip çevirirken bakışları hâlâ televizyondaydı.

“İmza günün mü var?” diye sordu Behçet merakla.

“Hayır, buluşmam var.” Neden bunu yaptığımı bilmiyordum ama ağzımdan sözler dökülür dökülmez Mete’ye baktım. Hafifçe kaşları çatılsa da istifini bozmadı.

"Ben de geleyim. Kimmiş bu buluşma?"

"Kimmiş denmez, bir de yazar olacaksın." Yüzünü buruşturan Behçet önüne dönerken buluşma mevzusundan memnun olmadığı belli oluyordu. Mete ise tamamen ilgisizdi. "Akşam görüşürüz o hâlde," dediğimde çağırdığım taksinin korna sesi salonda yankılandı.

Onların bir şey demesine fırsat vermeden evden çıktığımda yaşlı kadının gönderdiği konumu şoföre söyledim. Gerisi navigasyonun işiydi. Yaklaşık yarım saatlik bir yolculuğun ardından lüks bir sitenin girişinde buldum kendimi.

Daha önce kafenin önünde gördüğüm adam görüş açıma girdi, muhtemelen beni bekliyordu. Yanına gittiğimde elimi uzattım. "Daha önce tanışamadık, ben İnci Sözeri." Başını onaylarcasına sallarken gür saçları hafifçe dalgalandı. Otuzlarcının ortasında görünen bir adam için fazla gür saçları vardı. Sert çenesinin aksine renkli yanakları sağlıklı bir görüntü sunuyordu.

"Biliyorum, hoş geldiniz," dediğinde telefondaki sesin ona ait olduğunu anladım.

"Aslında içeri kendim de girebilirdim ama Nagihan Hanım blok ve daire bilgisini vermemekte ısrarcıydı."

"Adres vermesine bile şaşırdım. Annem kimseye adres ve telefon bilgisi vermez. Yıllar önce yaşadığı bir olaydan dolayı."

İyice meraklansam da üstelemedim. İçimden bir ses Nagihan Hanım'dan çok daha fazlasını öğreneceğimi söylüyordu. Birkaç blok geçip sitenin sonlarına doğru yükselen binaya yöneldik. Dışarıdan bembeyaz görünen yapının içi de bu kadar beyaz mıydı, merak etmeden edemedim.

En az dışı kadar içi de bakımlı olan binanın yedinci katına çıktık. Asansörden indiğimiz gibi yaşlı kadın tarafından karşı-

landım. Açık bıraktığı kapının hemen gerisinde durmuş, girmemizi bekliyordu. Daha fazla beklememesi için hareketlerimi hızlandırdım.

“Merhabalar, Nagihan Hanım.” Elimi uzattığımda görmezden gelip kucak dolusu sarıldı bana. Şaşırmıştım ama bozuntuya vermedim.

“Hoş geldin, yazar kızım. Gel içeri.” Sadece girişten salona doğru attığım birkaç adım kendi içinde dönem atladı ve kendimi antikalarla dolu, altın işlemeli bir salonda buldum. Krem rengi duvar kağıdının çizgilerinden koltuklara, büyük masadan perdelere kadar her yerde muhakkak göze çarpan bir abartı vardı. Bir an için geçmişe gittiğimi düşündüm. En çok da duvardaki rafı boylu boyunca süsleyen plaklar dikkatimi çekti. Hatta o kadar çok incelemek istedim ki başka yere bakamıyordum. Ceketimi çıkarırken bile gözüm oradaydı.

“Karıştırmak ister misin?” diye sorduğunda kibarlıktan sormuş bile olsa geri çevirmedi.

“Çok isterim.” Gülümseyerek ahşap rafları işaret ettiğinde acele adımlarla oraya yöneldim. Benim de plaklarım vardı fakat hiçbirisi bu kadar özel görünmemişti gözüme. Belki de eski görünmedikleri içindi. “Benim de plaklarım var. Çok severim.”

“Aradığın ya da hoşuna giden olursa al, çekinme,” dediğinde gözlerim kocaman açıldı. O an bu söylediğinin çok üzerinde durmadım ama şaşırmamak elde değildi. Ray Charles, Frank Sinatra, Dionne Warwick, Michael Jackson, Elvis Presley... “Nasıl kolayca verebilirsiniz?” diye mırıldandım şaşkınlıkla. “Bunlar gerçek mi? 60’ların plakları bunlar.”

“Hepsi Behçet’in.” Bir sonraki plağı aralayan elim rafta dondu. Özellikle durduğum plak ise gözlerimin dolmasına neden oldu. “Amerika dönüşünde yanında getirdikleri. 60’ların ortasına kadar Amerika’da okudu.”

"Nasıl..." dememle birlikte sırtımda bir el hissettim.

"Gel, otur şöyle. Sana anlatacaklarım var." Gösterdiği koltuğa oturduğumda biraz uzakta da olsa tam karşıma denk gelen koltuğa oturdu. Eve geleli on dakika ya olmuştu ya olmamıştı ama hava çoktan değişmiş, iki tarafın da lafı uzatmayacağı belli olmuştu. "Ne ikram edelim sana? Çok güzel çayımız var, içer misin?" diye sordu. Başım la onayladım.

O ana kadar arkamda birinin beklediğini fark etmemiştim. Nagihan Hanım yardımcısından birkaç ricada bulunduktan sonra bana döndü. "Behçet'le ilgili konuşmak istediğini biliyorum. Ben de uzun zaman onun hakkında konuşmayı bekledim."

"Nasıl bu kadar kolay inandınız onun Behçet olduğuna?" Merak ettiklerim arasında son sırada bile olsa neden bu sorudan başladığımı bilmiyordum.

"Kolay mı?" dedikten sonra önümüze konan çay bardağına uzandı. "İki aydan fazla süre gözlemledim." Onunla karşılaştığımda ben daha kolay inanmıştım. Boğazımı temizleyip duruşumu dikleştirdim. "Gerginsin."

"Biraz." Birkaç saniye etrafa baktıktan sonra devam ettim. "Delirdiğimi düşünüyordum. Mucizelere inanıyorum ama bu bir mucize mi yoksa deli saçması mı, düşünmeden edemedim."

"Yetmiş yıla neler sığdırdım, bir bilsen... Deli bir aşk, unutulmayan bir sürü anı, ölümler, özlemler... Yıllar geçtikçe biter sanıyorsun, bitmiyor. Esas o zaman delirdiğini düşünüyorsun."

"Kim bu Behçet Aral?" diye sordum en sonunda. "Nasıl öldü, onu bu kadar üzen neydi?"

"Behçet, tanıdığım en güzel adamdı," dedi sarkmış yanaklarını kaldıran bir gülümsemeyle. "Oğlum duymasın, alınır."

Bir süre sustuğunda ona zaman verdim. Bakışları benim arımda bir yere takıldı. Geçmişe gittiğinden öyle emindim ki... Ağır anıların yükü doldurdu gözlerini. Bana döndüğünde kendini biraz daha toparlamış gibiydi.

“İlk aşkım... Yirmi yaşımıdaydım. Nasıl deli doluydum, bir bilsen... Diyorum ya, bana çok benziyorsun. Senin biraz daha çılgın hâlin gibiydim. Üniversiteden bir arkadaşımın aynı binada oturuyordu Behçet. Arkadaşıma gittiğimde tesadüf eseri tanıştık. Tabii, o zaman saklandığını bilmiyordum. Biraz eskimiş olsa da o zaman herkeste olmayan kot pantolonlar, gömlekler giyerdi. Elinde son kalanlar olduğunu çok sonradan öğrendim. Ama İnci...” derken güçlkle yutkundu ve gözlerinde biriken yaşlar inci taneleri gibi döküldü yanaklarından. “Öyle güzeldi ki... İlk gördüğüm anda bile daha güzeliyle tanışmadığımı biliyordum.” Yaka cebinden mendilini alıp nahif bir hareketle gözyaşlarını sildi.

“Arkadaşım orta hâlli bir ailenin kızıydı. Zengindik biz, bu gördüğün zenginlik, ev... Kocamın da payı var ama çoğu babamdan kalma.”

“Ne güzel,” dedim ara verdiğinde ama bakışları öyle kırgındı ki...

“Güzel değil. Hayat bazen karşılaşmaması gereken iki insanı karşılaştırıyor.” Dik ve güçlü duruşumu korumaya çalışıyordum ama kalbim şimdiden kırılmış, omuzlarım anlattıklarının ağırlığı altında çökmüştü.

“Bir yıla yakın birlikteydik Behçet’le. Okul çıkışlarıma gelsin isterdim, gelmezdi. Sinemaya gitmek isterdim, kabul etmezdi. Birlikte gidebildiğimiz yerler sınırlıydı. Nedenini sorduğumda parasının birmek üzere olduğunu söylese de ailesini öldürenlerin da peşindeymiş. Saklandığı yer ona göre korunaklıymış ve oradan dışarı çıkmak istemiyormuş.”

"Demek Behçet'in peşindelerdi..." Hikâyenin belki de en can alıcı kısmı dudaklarımdan döküldüğünde çoktan kızarmış olan gözleri daha da derinleşti.

"Babam bu lanetli miras için çok insanın canını yaktı. Bunlardan biri de Behçet'ti. Ülkenin durumu kötüye gitmeye başladığında babası büyük bir borç almış babamdan. Borçlarını ödeyemeden battılar. O zaman bütün bunları anlamayacak kadar toy ve düşüncesizdim. Babamın işleriyle asla ilgilenmez, bilsem de kabul etmek istemezdim. Behçet'le planımızı yapmıştık çünkü. İkinci sınıfı bitirdiğim gibi tekrar yurt dışına gidecektik. Para biriktirmişti, benim de epey bir birikimim vardı. Tahsilimi yurt dışında tamamlayacaktım."

"Kaçacaktınız yani?" Onayladıktan sonra gömleğinden bir düğme açtı. İçerisi çok sıcak değildi belki ama daraldığını görebiliyordum.

"Evinde çok buluşmazdık. Komşular evine geldiğimi görüp benim hakkımda kötü sözler söylesin istemezdi. Arkadaşımla bir şekilde ayarlayıp evine ondan gizlice girdim. Yıl dönümümüz için sürpriz yapacaktım ona. Onun da kendine göre hazırladığı şeyler vardı. Çok okurdum, İnci kızım, aklım bir Behçet'teyse bir romanımda kalırdı. O yıl çok istediğim bir kitap vardı. *Melekler Bahçesi*."

Kitaplığı düzeltirken bulduğum pudra pembesi kitaptı. Olay gittikçe daha da karışık bir hâle geliyordu. O kitap oraya nasıl gelmişti?

"Öldü kaldı, o kitabı almama izin vermedi. Durumumun iyi olduğunu bilmesine rağmen o almak istedi. Yıl dönümümüz için alacağını biliyordum fakat..." derken derin duraklamalarından birini daha verdi. Hatıraları etrafında onu dar bir çember gibi sıkarken nasıl rahat olabilirdi? "Babam çoktan öğrenmiş neler olduğunu. İlk önce sadece okuldan biriyle gö-

rüştüğümü sanmış ama sorup soruşturunca aradığı adamla birlikte olduğumu ve arkadaşına anlattığım kadarıyla kaçma planımız olduğunu öğrenmiş. Üç gün evden çıkamadım, kızım. Tam üç gün başına ne geldi ne gelmedi, haberim olmadı. Yıl dönümümüzdü, bir şekilde evden kaçmayı başarıp koşa koşa Behçet'in evine gittiğimde olan olmuştu. Neredeyse hiç eşyası olmayan salonunda onun için hazırladığım ne varsa ortasına yığılıp kalmıştı koca adam. Babamı ve adamları evden çıkmak üzereydi. Çok şaşkındım. Neler olduğunu anlasam da konduramıyordum. Babamdan sıkı bir tokat yediğimi hatırlıyorum ama inanır mısın, canım hiç acımadı. Babamın, "*Hem param hem kızım ha! Öyle mi!*" diye bağırdığını da hatırlıyorum. O gün İstanbul Üniversite'sinde çıkan büyük kavgalardan biri sarmıştı gündemi. "*Soran olursa kavgada öldü dersiniz,*" diye avazı çıktığı kadar bağırdı apartmanın içinde. İnsanların kapılarını kilitlediklerini, binanın içinde art arda yankılanan kilit seslerinden anladım. O zamana kadar babamın hiç görmediğim yüzünü, Behçet'in ölümüyle gördüm.

"*Leşi içeriden al, ne yapıyorsan yap. Sabah evde olmazsan sileirim seni, Nagihan.*" Beni orada bırakıp, izbandut gibi bir sürü adamla binadan ayrıldı. Birinci kattaydı zaten Behçet'in evi. İnci..." derken elini kalbine koymuş, hafifçe öne eğilmişti. Nefesleri hızlandı, yüzü kızardıkça kızardı ve konuşmakta daha da zorlanmaya başladı.

Derin bir şok etkisiyle karşı karşıyaydım. Ağlamak istiyordum ama kırpmadığım gözlerim acıyla kadını izlerken kalbim ne kadar kırılabiliyorsa o kadar kırıldı. Özellikle bundan sonra söylediği her kelime ok gibi saplandı içime.

"On tane kocaman adam... Kırılmadık kemiği, kanamayan hiçbir yeri kalmamıştı. Parıl parıl parlayan gözleri mosmor olmuş, şişmiş... Anlatamıyorum... O an canım orada çıksa sesim çıkmazdı." Yardımcısı, avucunda ilaç ve suyla bitti kadının ba-

şında. Endişeliydi bakışları. Bu hikâyeyi defalarca dinlediğini görebiliyordum ama başkası için endişelenmeye yetecek kadar gücüm yoktu şu an.

“Kollarımda öldü. Babam gittiğinde ölmemişti daha. Üniversiteden arkadaşım Necdet’in babası hem imam hem de mezarlık görevlisiydi. Sabaha karşı birlikte gömdük Behçet’i, her şey o kadar hızlı gelişti ki... Onu hiç bırakmak istemedim. Şımarıktım, beraber gezemediğimiz için dertlenir, onu sürekli saklandığı yerden dışarı çıkarırdım. Kıyamazdı bana. Benim içinse bir anda yok oldu sanki. Birkaç gün önce güle oynaya buluşmak için onun yanına gitmiyormuşum gibi günler sonra bir mezarla baş başa kaldım. Ne gidebildim ne de hayatıma devam edebildim. Şimdiye kadarki tüm ömrüm onunla buluşmayı dilemekle geçti.”

Yardımcısının yardımıyla ayağa kalkıp plakların olduğu rafa doğru yavaşça ilerledi. Kaskatı kesilmiş, tepki veremiyor ve ne söyleyeceğini bilemiyordum. Behçet için alev alan kalbim içimi yaktıkça yakıyor, dış dünyada neler olduğuna odaklanmakta zorluk çekiyordum.

“Okul kavgasında olduğunu sanıyor,” diye mırıldandım kendi kendime. Adamın binadan çıkmadan önce söylediği sözleri duymuş olmalıydı. Son duyduğu cümleler, zihninde son anılarına dönüşmüştü.

Nagihan Hanım, titreyen elleriyle eski bir fotoğraf parçası koydu önüme. Gayet modern giyimli bir adamın ıslıl ıslıl gülümsemesiyle baktığı kadın, kolunu adamın omzuna atmaya çalışmış ve ortaya zaman ötesi bir poz çıkmış. Işın en canımı yakan kısmı ise gülümsemesinin nasıl söndürüldüğünün aklımdan çıkmamasıydı. Öğrendiklerimle nasıl başa çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoku.

“Benimle tanıştığı için çok pişman oldum. Hayatından tamamen çıkmak istedim ama çok geçti. Elimde, sadece evinde bulduğum adres kaldı. Çok sonra öğrendim, annesini ve kardeşini öldüren adamlar bile babamın çevresindenmiş. Toplayabildiğim ne varsa topladım, bunlar onun odasından çıktı.”

Ardından eski bir plağı koydu önündeki sehpaye. “Bunu yanında götür, pek sever.”

“Neden gelmiyorsunuz kafeye?”

“Öldükten sonra benden nefret edip etmediğini hep merak ettim. Hatırlar ve benden nefret ederse... Zaten zar zor yaşıyorum.”

“Behçet, sizden nefret etmez. O, öyle bir adam değil.” Burun sızlarken boğazıma kocaman bir ağırlık çöktü. “O... O, gördüğüm en kibar adamlardan biri. Hatırlasa bile sizin suçunuz olmadığını da hatırlayacaktır. Kalbi yıllar önce sizinle atmış bir kere, omzuna konan kuşu bile yıllar boyunca sevebilecek biri Behçet.” Uzanıp fotoğrafı aldım ve parmaklarımı bulanık, mat yüzeyinde hafifçe gezdirdim. “Gerçekten hiçbir değişiklik yok, aynısı.”

“Fotoğraf sende kalsın.” Başımla onaylayabildim sadece.

“Bir dahaki gelişimde benim de size bir hediyem olacak. Daha önceden sizin olması gereken bir şey...” Çatallaşan sesimi ve dolan gözlerimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

“Ağlayabilirsin,” dedi tekrar koltuğuna otururken. Sesim düşmüş, ağlamamaya çalıştığım belli oluyordu demek...

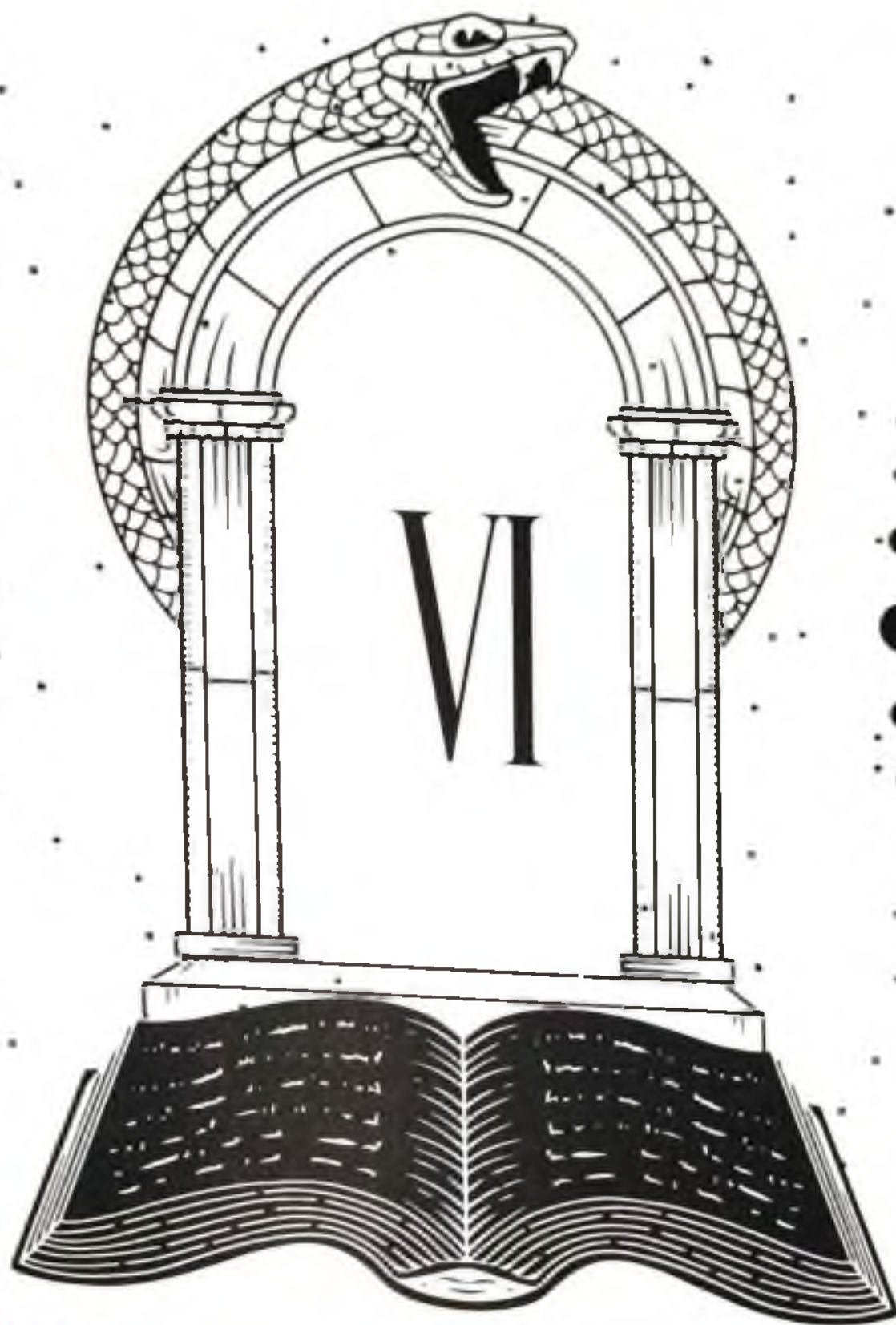
“Ağlamak için çok erken,” diye mırıldandım. “Ben güçlü bir kadını. Parmakları, kalemi sihirli bir yazarım.”

“Siz yazarlar...” derken gözleri bugün bilmem kaçınıcı kez doldu. “Geçmiş, şimdiyi ve geleceği aynı anda yaşayan tek varlıklarsınız.”

"Daha sonra tekrar buluşsak olur mu? Bu kadarını bile henüz kaldıracabilmemiş değilim."

"Bugün Behçet'in doğum günü." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bundan nasıl olur da haberim olmazdı? Gerçi defterin hiçbir yerinde doğum tarihi yazmıyordu. Yarım kaldığı tarihin öldüğü tarih olduğunu düşünmeden edemiyordum. Yaşlı kadının güzelce paketlediği plakları alıp hızlıca ayrıldım evden.

Kendimi siteden dışarı attığımda bile ağlamadım. Sımsıkı yumruklarım, nefes kabul etmeyen ciğerlerim ve derin bir uyku isteyen zihnimle aklıma ne geliyorsa yapmak istedim onun için. Kadının anlattıkları aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyor, elim ayağıma dolanıyordu. Bugün doğum günüydü.

“Hazırlıklar tamam, değil mi?” dedim evin içinde bir o yana bir bu yana koşuştururken. Kırğındım, tüm kırğınlığım içimde parlamaya hazır beklerken dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yapıyordum. İki görevli, en az otuz çeşit yemek ve mezenin süslediğı uzun masanın ucuna ellerindeki pastaları düzgünce yerleştirdi. Meyveli, çikolatalı, frambuazlı...

Şık süslemeler büyük salonumu baştan aşağı değıştirmişti. Süslemelerden sorumlu iki kadın görevlinin işlerini seri bir şekilde halletmesini sabırsızlıkla izledim. Topu topu yarım saati-miz kalmıştı.

“Elbette, hanımefendi. Yemekler özel bir mutfaktan alındı, pastalar da söylediğiniz yerden. İsteddiğiniz kokteyller ise mutfa-ğınızda hazırlanıyor. Birazdan onları da servis ederiz,” dediğin-de bile etrafa bakınıyordum. Ne kadar yaparsam yapayım bir şeyler eksik, yetmiyor gibiydi.

“Derin bir nefes alın, İnci Hanım,” diye mırıldandı orga-nizasyondan sorumlu kadın. “Yerleştirdiğimiz taze çiçeklerin kokusunu çekin içinize. Sakinleşmenize yardımcı olacaktır. Bu kadar gerilmenize sebep olacak kadar büyük bir etkinlik mi?” Haklıydı. Salonun tümüne yayılan çiçek kokusu, yemeklerin kokusunu bastıracak kadar yoğundu.

“Evet, üç kişiyiz.” Gümüş bordo süslemelere göz attığım her an daha fazlasını yapmak, ona her şeyin en iyisini sunmak istiyordum. Kadın bana ve salondaki en az on beş kişilik organizasyona garip bakışlar attı. Anlamadığımı biliyordum, ben de aynı durumdaydım.

Elimdeki telefon titrediğinde gelen mesaja baktım. Hediyem de tamamdı. Sadece Behçet ve Mete eve döndükten sonra gelmesini istediğim için görevliye benden haber beklemesini kibarca ilettim.

“Burası size emanet,” dedim salonun içinde dört dönen çalışanlara. “Giyinip hemen geleceğim.” Tam bir panik havasında odama girdiğimde boş bir sessizlik sardı etrafımı. Gün içinde olup bitenler öyle yorucuydu ki yatağıma kıvrılıp uzun süre kimseyle konuşmak istemiyordum. Fakat şimdilik sadece oturmakla yetindim.

Oturdum, düzenli odamın daha önce gördüğüm her tarafını incelemeye başladım. Daha doğrusu nereye baktığım da önemli değildi. Baktığım her yerde duyduklarım canlanıyor, öğrendiklerimle yaşamının ağırlığı her saniye daha da yoruyordu. “Bugün güzel bir gün, İnci. Ağlamak yok.” Ayaklanıp dolabımın karşısına geçtim ve ne giyebilirim diye bakındım. Uzun zamandır giymediğim bej elbisem gözüme çarptığında tereddüt etmeden uzanmıştım bile. Dolabımın gerilerinde kalsa da kendinden parıltılı, askılı elbise şu an için en doğru karardı. Üstelik hafif dökümlü yapısı şıklığına gölge düşürmeden rahatlık sağlıyordu.

Sabahtan saçımı ve makyajımı tam yaptığım için elbiseyi ve altına elbiseyle aynı renk ayakkabılarımı giyip rujumu tazeledim. Beklediğim ikilinin gelmek üzere olduğunu bildiğimden daha fazla zaman kaybetmeden aşağı indim.

Hazırlıklar tam anlamıyla bitmiş, bütün görevliler girişte beni bekliyordu. Son kontrolleri kısaca yaptım fakat ona bile gerek yoktu. Tüm hazırlık ve detaylar harika görünüyordu. "Hepinizin emeğine sağlık. Bu kadar kısa zamanda harika iş çıkardınız." Çalışanları kalan son enerjimle yolcu ettikten sonra hazır ama bomboş salonumda bir başıma kaldım.

Babamdan kalan antika gramofonun yanına koyduğum plaklardan en üstte olanında parmaklarımı gezdirdim. Behçet'in zamanında severek dinlediği şarkının en sevdiğim şarkılardan biri olması kalbimi sıcacık edebilirdi belki ama şu an karmakarışık duygular içindeydim.

Dionne Warwick - Anyone Who Had A Heart, 1964.

Elli yedi yaşında bir şarkı, doğduğu andan itibaren iki farklı zamandaki iki farklı insanın hayatından geçmişti. Bir sonsuzluk varsa şayet şarkılara gizlenmeliydi.

Plağı dikkatlice yerleştirdikten sonraki saniyeler içinde aşına olduğum ses kulaklarıma dolarken gözlerimi kapattım. Kapının açıldığını omuzlarıma değen soğuk hava, salonun ortasına ilerleyene kadar anlamadım. Gözlerimi aralayıp beklediğim iki-lye baktığımda soğukkanlılığımı daha ne kadar koruyabileceğimi bilmiyordum.

Eli kapının kolunda kalmış Behçet, etrafta onca şey yokmuşçasına bana bakarken şarkıyı dinlediğinden adım kadar emindim. Hemen arkasından da Mete belirdi.

"Sürpriz," dedim sakince onlara doğru dönerken. Daha neşeli ya da daha enerjik olmam gerekiyordu belki ama şu an için imkânsızdı. "İyi ki doğdun, Behçet," diye ekledim ardından. Bugün senin doğum günündü."

Sessizce birbirimize baktığımız saniyeler içinde Mete ve Behçet salonun ortasına doğru ilerlediler. Şarkıyı durdurup et-

rafa bakmaya başlayan adamları izledim. İkisi de birbirinden şaşkın görünüyoru.

“Doğum günüm mü?”

Öğrendiklerimin etkisi henüz geçmemişken ona nasıl baka-
cağımı bilmiyordum. Behçet’e baktığım her an Nagihan Ha-
nım’ın anlattıkları gözümde canlanıyordu.

“Bilmiyordun, değil mi? Ben de yeni öğrendim. Çok zama-
nım yoktu ama yine de bir şeyler yapmaya çalıştım. Beğendin
mi?”

“Bütün bunlar benim için mi?” Konuşmak istedim ama tek
yapabildiğim başımı aşağı yukarı sallamaktı. Boğazım düğüm
düğüm olmuş, ellerim hafifçe titriyordu. “Elbette senin için,”
diyebildim sonunda.

“Bütün hepsi senin, üstelik bu kadar da değil.” İleri atılıp
Behçet’i kolundan tuttuğum gibi yemek masasına yönelttim.
“Hangisini sevdiğini bilmediğim için hepsinden aldım. İsted-
ğini seçebilirsin.”

“Burada bize bir ay yetecek kadar yemek var.”

Terleyen ellerimi krem rengi elbiseme silmemek için kendi-
mi zor tutuyordum. Mete’nin keskin bakışlarından bendeki ga-
ripliği anlamış olduğunu görebiliyordum. Behçet yemeklerden
ziyade plaklara yönelirken Mete yanıma geldi. Daha doğrusu
arkama geçip Behçet’in görüşünü engellerken kulağıma eğildi.

“İyi görünmüyorsun,” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Nagihan Hanım’la konuştum,” dediğimde gariptir ki kolu-
ma uzanan eli havada kaldı. “Detaylarıyla olmasa da Behçet’e
neler olduğunu öğrendim.”

“Ne öğrendin?” diye sorsa da anlatacak durumda değildim.
Bir kere anlatmaya başlarsam kontrolümü kaybedeceğimden
emindim.

"Sonra."

"Mete, bir gelsene." Behçet'in seslenişiyle kısa konuşmamız son buldu ve ikisi anlamadığım bir nedenden dolayı odalarına dağıldığında kendimi resmen koltuğa bıraktım.

Başım çatlıyordu. İlk giydiğimde rahat hissetsem de şimdi rahatsızlık veren elbiseden kurtulup yorganımın altına girmek istiyordum. Onun yerine telefonumu aldım. Hediyem için aramaya fırsat bulamadan telefonum çaldığında tam zamanı olduğunu düşündüm. "Kapıya getirebilirsiniz, beş dakika içinde hazır olacağız," dediğimde telefonun diğer ucundaki beyefendi saygıyla onaylayıp kapattı.

"Behçet! Mete!" diye bağırdım odalarına doğru. "Neredesiniz?"

Nasıl olduysa ikisi de yan yana olan odalarından aynı anda çıktılar. Bir anda gözüm kamaştı, nefes almak saniyeler içinde zorlaştı. "Vay canına." Oturduğum yere daha da sinerek gözlerimin, gördüklerinin keyfini çıkarmasına izin verdim. "Tekrar vay canına!"

"Neden takım elbise giydiniz?" diye sorduğumda ise Behçet her zamanki tatlılığıyla etrafında döndü. Salon görünmez parıltılarla aydınlandı desem yalan olmazdı. Mete ise bir eli cebinde, yaslandığı kapıda öylece dururken ne kadar etkileyici olduğundan bihaberdi.

"Bu kadar hazırlık yapmışsın... Üstelik... Harika görünüyorsun."

Hayatı boyunca bu kadar kibar olduğunu düşündükçe içim daha çok sızlıyordu. "*Bunu sana nasıl yapabildiler?*" diye haykırmak istesem de ona güzel güzel bakmakla yetindim sadece. "İkiniz de harika görünüyorsunuz."

"Beni o zorladı." Elimi uzattığımda huysuzlansa da gelip ayaklanmama yardım etti Mete. Çok yorgun hissettiğim bir

gerçekti belki ama Mete'nin elinden güç alıp kalkmayı başardığımda her şey daha iyi gibiydi. Bir an için elini bırakasım gelmedi fakat o çoktan geri çekilmişti bile.

"Şimdi..." diye mırıldandım. "Sana hediyeni vermemeliyim."

"Neden zahmet ettin? Zaten bir sürü hazırlık yapmışsın."

"Görünce böyle düşünmeyeceksin."

Bu sefer acele etmeden girdim koluna. Kapıya doğru yürümeye başladığımızda, "Dışarıda mı?" diye sordu Behçet.

Herhangi bir cevap vermedim ama öyle güzel zamanlamıştık ki kapıyı açar açmaz sokak lambasının altında parıl parıl parlayan siyah cip hepimizi duraksattı.

Arabalara özel bir ilgisi olmayan beni bile etkilemişti. Behçet bir arabaya bir bana baktığında arabaya gitmesine izin vermek istedim ama kolumu bırakmadığı gibi elimi tuttu.

Sokağa uzanan taş yolu koşarak geçtiğinde onunla birlikte koşmak zorunda kaldım. Keyifliydi, gülüşlerimiz sokağa yayılırken Behçet'in neşesi bana da bulaştı. Hatta biraz arkamızda kalan Mete bile hafifçe gülümsüyordu.

"Bunu bana mı aldın? Hediye bu deme, düşüp bayılırım."

"Ne zamana kadar Mete'nin arabasına âşık olacaktın?"

"Doğru," dedi Mete yanımıza yaklaşırken. "Güle güle kullan. İşten sonra kullanmayı öğretirim sana."

Bir şeyler söylüyorduk ama Behçet'in söylediklerimizi tam olarak anlamadığından öyle emindim ki...

"Benim mi yani?" Tuttuğu elimi çekip arabadan inen beyefendiye doğru hafifçe ittim onu.

"Buyurun, beyefendi," derken genç adam arabanın anahtarını Behçet'in eline bıraktıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

“Benim gerçekten. İnanmıyorum, İnci... Sen böyle canın istediğinde araba alabiliyor musun sahiden?” Başımla onayladım fakat Behçet için yeterli bir cevap değildi belli ki. Hâlâ sorarcasına bir bana bir arabasına bakıyordu.

“Sana söyledim ama bana inanmadın.”

“Böyle büyük bir hediye kabul ed-” derken sözünü kestim.

“Klişeye düşmeyelim, bin işte.” Ona da mantıklı gelmiş olacak ki ikiletmeden bindi. Kullanmayı henüz bilmiyordu ama delice istediği bir şeye sahip olmasının yüzüne yansıttığı saf mutluluk bile yeterdi benim için.

Çektiği zorluklar, yaşadığı dönemde de şimdi de sahip olma hissini alıp götürmüştü ondan. Babamdan kalan, hâlâ işleyen bir şirket ve kocaman bir servetle yaşadığım hayattan hiç kopmamıştım.

Amerika’da okuyup kişisel zevkleri olan birinin son anının derme çatma bir binanın rutubetli odasında olduğunu bilmek, yakın zamanda atlabileceğim bir bilgi değildi. Yavaşça gülüşlerim solsa da Behçet’e düşüşümü belli etmemek için sahte bir gülücük yerleştirdim dudaklarıma.

“Sen daha fazlasına layıksın...” diye mırıldandım kendi kendime. “Dünyanın senin gibi iyi ve kibar insanları soldurmasına hiçbir zaman katlanamadım.”

Sıcak bir el belime dokunduğunda gözlerimi hafifçe kapattım. Behçet gözü kimseyi görmez bir hâlde arabasıyla ilgilenirken arkaya doğru yaslanmak istedim. Soğuk esen akşam rüzgârına rağmen biliyordum ki Mete’ye yaslandığım her an sıcacık olacaktım.

“Bembeyaz oldun yine...” diyerek eğildi kulağıma. “Gel, içeri geçelim.”

“Ona bakmakta bile zorlanıyorum.”

“Bu kadar zorlanıyorsan bırak artık. Daha fazlasını öğrenmeye çalışma.”

Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım. Bir yandan da gözümü neredeyse arabanın üzerine yatacak olan Behçet'teydi. Dayanamayıp gülümsedim. “Yani bu şartlarda ne kadar üzgün kalabilirim ki zaten?” Gösterdiğim manzaraya baktığında Mete'nin de güldüğünü işittim.

Bu sefer kaçmasına izin vermeden belimdeki elini tutup daha çok kendime çektim. Şimdi tam olarak kollarındaydım, sırtım tamamen yaslanmıştı ona. “Havalar soğudu artık, üşüyorum,” diye mırıldandım.

“Tamam öyleyse,” derken biraz daha sıkılaştırdı kollarını. Yüzünü göremesem de gülümsediğinden emindim. “Bu arada...” dedikten sonra birkaç saniye duraksadı. “Nefes kesici görünüyorsun.”

Orada öylece sokağın ortasında arabasıyla yeni bir aşka yelken açan Behçet'i ne kadar izledik, bilmiyordum ama eve döndüğümüzde hiç üşümemiş olmak güzeldi.

Behçet'in ilk gördüğünde bize bir ay yeteceğini düşündüğü yemeklerin yarısını o akşam yediğimize inanamıyordum. Ertesi güne sadece bir pastanın yarısı kalmıştı ve sadece iki dilim yemiştim. Mete ve Behçet'in birer yemek makinesi olduğunu o akşam daha iyi anlamıştım.

Ertesi sabah Behçet ortalıkta olmayınca kaybolduğunu düşünüp nedenini sorgularken keyfimiz kaçsa da zaman yolcumuz bu sefer zamanda değil arabasında kaybolmuştu.

Onu erkenden hazırlanmış, arabasının içinde vakit geçirirken bulduğumuzda tokatlamak istemedim değil ama neyse ki Mete, arkadaşını sinirli hâlimden uzak tutmayı başarmıştı. Benim için ne kadar hüznü de olsa güzel bir akşam ve ardından keyifli bir sabah geçirmiştik.

Üzerinden geçen bir haftanın ardından bahçemde, yağmurlu bir günün tam ortasında birki çayımı yudumlarken gözlerimi kapattım. Hayatın bazı günler daha çekilir bir hâl aldığı gerçektir. Sakinleştirici yağmur seremonisi ve avucumu ısıttığı kadar içimi de ısıtan bitki çayıyla burada yaşayabilirdim. Derin bir nefes alıp çiğ toprak kokusunu içime çektim. “Birinci kitap bitti, hava güzel, sesler güzel, çay güzel...”

“Behçet güzel...” Gözlerimi açıp evin bahçeye açılan kapısına yaslanmış, öylece beni izleyen Behçet’i gördüm. Gerçekten de güzeldi. Sade bir kot ve lacivert bir triko giymişti.

“Şu anki güzellik algıma uymuyorsun maalesef,” dedim düşündüğümün aksine. Onu kızdırmak bile öyle keyifliydi ki...

“Algına kalsa sürekli takım elbiseyle dolaşmamız lazım, Yazar Hanım. Güzellik algın biraz değişik.”

“Bırak şimdi beni...” diye mırıldandım sakince. “Ne oldu da arabayı bırakıp yanımıza gelebildin?”

“Şimşek hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?” derken gözleri büyüdü, söylediklerime şaşırmış gibi geri çekildi. Basitçe araba dememe takılmıştı. Behçet ve abartılı oyunculuğu...

“Milyon dolarlık arabaya Şimşek adını mı verdin?” Tam da ondan beklenecek bir hareket...

“Gel, gezdireyim seni.” Birkaç adımla yanıma gelmeye çalışırken ayakkabılarını giymediğini fark ettim. Yağmurdan kaçmak için acele etse de ayakları çoktan batmıştı. “O zaman anlarsın neden Şimşek koyduğumu.”

“Behçet, kullanmayı bilmediğini hatırlatmayayım diyorum ama... İzin vermiyorsun.”

“Kullanmamış olabilirim ama çok fazla video izledim. Şimşek gibi gidiyor valla.”

“Sen onu bırak da... O ayaklarla eve girebileceğini düşünüyorsan hiç düşünme. Artık burada yaşayacaksın.”

Başını eğip ayaklarına baktığında dudaklarında anlamsız bir gülümseme belirdi. Küçük bir çocuk gibi ayaklarını oynatırken onu çardaktan kovdum. Şimdi yağmurun altında, istediği kadar çamura batabilirdi.

Lacivert trikosu saniyeler içinde ıslanırken kötü biraz daha idare eder gibi görünse de paçaları çoktan çamur olmuştu. Bir an için çardaktan kovduğuma pişman olsam da başını kaldırdığında gözlerimiz birleşti ve zihnime dolan o ilk anı gülümsememe sebep oldu.

“Sana ilk geldiğimde de yağmur yağıyordu,” diye yükseltti sesini hızlanan yağmurda.

“Kapıyı açmamalıydım,” desem de aksini düşündüğümü hepimiz biliyorduk. “Ya da kafana daha sert vurmalıydım.”

“Ben de seni yeterince ıslatmamışım belli ki,” dediği anda yüzünde beliren ifade başımı sağa sola sallamama neden oldu. “Neyse ki hayatta her zaman ikinci bir şans oluyor.”

“Sakin...” derken elimdeki fincanı çardağın altındaki masaya bıraktım. Behçet’in yaklaşmaya başladığı an ise kaçabileceğim yerin azlığı canımı sıkıyordu. “Behçet, bunlar en sevdiğim eşofmanlarım.”

“Bir şey olmaz, yenisini alırsın.”

“Yenisini almak istemiyorum. Üstümdekini korumak istiyorum.”

Tekrar kaçmaya yeltenmiştim ki mükemmel bir zamanlamayla elimi yakalamayı başardı. Soğuk olmasını beklediğim elleri sıcacıktı. Üşüyüp üşümediğini merak ettim çünkü biliyordum ki Behçet, beni yağmurun altına çıkardıktan sonra hasta olmamam mümkün değildi. Yine de sesimi çıkarmadım.

Tuttuğu elimi nazikçe çekti, yanımdaydım ve saçlarım çoktan ıslanmaya başlamıştı. Yağmur damlaları sanki bu anı bekliyormuş gibi çoğaldılar. Gözlerimi kırıştıtarak beklenmedik soğukluğa alışmak için bekledim. Bekledikçe daha da kötüleşti çünkü ince kıyafetlerim ıslandığında soğuğu daha fazla hissetmeye başladım.

“Sana ne diyeyim ki!” diye bağırdım ayaklarımı yere vurup. Huysuzdum, evet.

“Mızızlanmak için yer arıyorsun, Yazar Hanım...” derken bu sefer iki elimi de tuttu. “Daha güzel yazmak için daha az konuşmak lazım.” Ellerimi bir yandan diğer yana sallamaya çalışırken hiç kimsenin duymadığı bir şarkıya ritim tutuyor gibi görünüyorduk.

“Tahmin etmeliydim,” dedim ona ayak uydururken. “Delirmiş zaman yolcusunun tekisin ve görevin bizi de delirtmek.”

Bir elini çekip çeneme uzandı ve başımı yukarı doğru ittiğinde istemsizce gözlerimi kapattım. “Az konuşsan ne olur sanki?” dediğinde sessizce bekledim. Ellerim ellerinde hafifçe sallanırken yüzümü ıslatan yağmur damlaları yenilenmem için fırsat sunuyor gibiydi.

Kendimi bırakıp rahatlamak istesem de omuzlarımda, uzun zamandır orada olan gerginlik hissedilmeyecek gibi değildi.

“Kendini ne kadar korursan o kadar parçalanırsın, Yazar Hanım. İçindeki İnci daha ne kadar koruyacak kendini?”

Tekrar ona baktığımda alaycı Behçet’ten ziyade endişesi gözlerinden okunan bir adam vardı karşımda. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim ellerimi çekmeye çalışırken.

“Senin odanda yatıp kalkıyorum. Fotoğraflar sürekli gözümün önünde. Anlamayacağımı mı sandın?” Kaşlarım istemsizce çatıldığında düşündüğü gibi olmadığını söylemek istedim.

Bunu bana herhangi biri söylemiş olsaydı vereceğim cevap belliydi. *"Seni ilgilendirmez, bunu söylemeye hakkın yok."* Ama karşında Behçet varken bunların hiçbirisi çıkmadı ağızımdan. Neden ona karşı savunma yapamadığımı bilmiyordum.

"Sizi salaklar," diye bir ses yayıldı bahçenin ortasına doğru. Evin girişine baktığımda yüzüme vuran damlalar arasından gördüm onu. Tam bir kış adamı gibi görünüyordu. Siyah, boğazlı kazağı ve koyu renk kotuyla kapıya yaslanmış, elindeki kumandayla bekliyordu.

Dikkatimizi çekmeyi başardığında ise elindeki kumandayı salona doğru uzatıp televizyonun sesini sonuna kadar açtı.

"Sayın izleyicilerimiz, İstanbul'da dün gece yağmurla birlikte çamur yağdı. Devam eden yağmurlara istinaden siz sevgili izleyicilerimize dikkatli olmanızı öneririz. Gerekecekçe evden çıkmayın. Meteorolojiden gelen bilgiye göre çamur yağmuru akşam saatlerinde ülkemizi terk edecek."

Şaşkınlıktan kocaman açılmış ağızımı kapatıp daha fazla suyun altında kalmamak için hemen eve kaçtım. Kapıda bekleyen Mete kendisine değmemem için geri kaçarken şakalaşmak istedim ama şimdiden hasta olmuş gibi hissediyordum.

Odama çıkıp üzerimi değiştireceğim sırada Behçet'in hâlâ bıraktığım yerde dikildiğini fark ettim. "Behçet!" diye bağırdığımda kendine geldi. "Haydi!"

Eve doğru sallana sallana yürüdüğünde başımı olumsuz anlamda salladım. "Zaman yolcususun diye hasta olmayacağını mı sanıyorsun?"

"Evet." Net ve umursamaz cevabı üzerine onu yumruklayabilirdim belki ama psikolojik olarak çoktan hasta olmuştum.

"Ne hâlin varsa gör, Behçet," dedikten sonra parmak uçlarımda merdivenleri çıkmaya başladım.

“Sana kış çayı yapacağım. Duş aldıktan sonra aşağı gel.” O an cevap vermedim ama hareketlerimi hızlandırdım. Mete'nin çayları enfes oluyordu.

Giyeceğim yeni kıyafetleri hazırladım, kısa ama etkili, sıcak bir duş aldım ve bu mevsimlerde daha çok kurumaya meyilli cildimi güzelce nemlendirdim. Saçlarımı kurutup kendi hâline bıraktıktan sonra tekrar aşağı inmek için hazırdım.

Abartmıyordum, hasta olduğumdan emindim. Akşam boğazım ağrımaya başlayacaktı ve Behçet'i geldiği yere geri gönderme çalışmalarına başlamam için yeterli sebeplere sahip olacaktım. Yağmura çıkmayı severdim ama soğuğa karşı zayıf bir bünyem vardı. Açlığa dayanabilir, kötü koşullara uyum sağlayabilirdim. Soğuk hariç... Çamur yağsın ya da yağmasın, hasta olacağımı zaten bilirken bir de alabildiğine çamur yutmuştum. “Midem bulandı,” diye mırıldandım yastığımı alıp odadan çıkarken.

“Biz yazarların ortak problemi bu hence. Her şeyi bu kadar içselleştirsek olacağı bu. Yağmursa yağmur, rüzgârsa rüzgâr... İlla su degecek yüzümüze, rüzgâr havalandıracak saçlarımızı... Al işte!”

“Ne söyleniyorsun yine?”

Yastığımı koltuğun birleşme noktasına koyup boylu boyunca uzandıktan hemen sonra Mete, elinde battaniyeyle odasından çıktı. “Söylenmiyorum. Yağmur diye çamurda dans etmemiz üzücüydü sadece.”

“Soğuklarda hep hastadır İnci, şimdi ikiniz de hasta olacaksınız. Size bakacağımı sanıyorsanız sanmayın.”

Getirdiği battaniyeyle yavaşça üzerimi örterken sevimlice gülümsedim. “Tamam, Behçet'e bakmazsın, olur biter.”

Uzaklaşmak üzereyken eli battaniyenin ucunda dondu sanki. Bir süre öylece baktı bana. Nedenini anlayamasam da bakışları sertleşti. Tepeden bakar gibi, cezalandırır gibi...

"Kendi kendine bakmayı öğrenmelisin artık."

"Bilmediğimi nereden çıkardın?" Elbette ki kendime bakabilir ve yetebilirdim fakat bu Mete'nin ilgisinden vazgeçmem için yeterli bir sebep değildi. En sonunda doğruldu ve bize garip bir ifadeyle bakan Behçet, gülüşünü zorlukla tutuyor gibi görünüyordu.

"Bu sahne çok komik olmuş..." derken sesi fazla çıkmasa da duymuştum.

"Ne sahnesi?" dedim Mete mutfığa doğru giderken.

"Sahne mi? Ne sahnesi?" derken üzerine aldığı yorgana biraz daha sıkı sarıldı.

"Ben de sana onu soruyorum, ne sahnesi?"

"Hasta olmak konusunda ciddiymişsin. Kafan gitti şimdiden," dediğinde battaniyeme sarılıp kumandaya uzandım.

"Aman Behçet, seninle uğraşmak için fazla çamur yedim." Televizyonu açtım fakat televizyonun yan kısmındaki tekli koltukta oturan zaman yolcusunun her yeri kaplayan yorganı görüşümün bir kısmını gölgeliyordu. "Madem üşümüyorsun, neden yorgana sarılıyorsun, Behçet? Göremiyorum."

"Şşş..." dedi mutfaktan gelen giden var mı diye boynunu uzatıp bakarken. Parıldayan gözleri fazla oyunbazdı. "Mete bana da çay yapacak, çaktırma."

"Arkadaşını kullanmaya utanmıyor musun?" dediğimde ciddiye alınmadım. Hasta olacakmış gibi davranmasına ne diyebilirdim ki... Behçet ve garip oyunculuk deneyimleri...

"Mete bunu anlamayacak mı sanıyorsun?"

“Anlayacak ama yine de bakacak bana.”

Görünürde olmamasına rağmen mutfağa doğru gülümseyerek baktım. “Evet,” dedim tüm içtenliğimle. “Hep böyleydi. Bazen tesadüf eseri değil de beni bilerek bulduğunu düşünüyorum.”

“Yirmi altı yıl insan; bilmem kaç yıl, bilmem nerelerde; altı ay da zaman yolcusu olarak yaşadım. Tesadüflere inanmıyorum.” Bakışlarım, cümlesi biter bitmez ona döndü.

“Böyle söylediğinde epey korkutucu oluyor.” Yüzümdeki sahte dehşet ifadesinden olsa gerek önce kaşları çatıldı, ardından yaslandığı minderi alıp bana atmaya hazırlandı. “Behçet hâlim yok. Atma bak, kötü olur.”

Dinlemedi. Geçen birkaç saniyenin ardından yüzüm yastıkla buluşacak sandım ama olmadı. Ben daha kollarımı battaniyeden çıkaramadan kurtarıcım yardımına koşmuştu. Mete, havada yakaladığı yastığa ve bir bana bir Behçet’e bakarken öyle tatlı görünüyordu ki... Bu hastalık meselesi çok keyifli geçecek gibi görünüyordu.

“Behçet, sana çay yok.”

Sonrasında sadece yattığım yerden onları izledim. Ne ara etrafım gülücüklerle dolmuş ne ara sıkı sıkıya tutunduğum yalnızlık hissini geride bırakmıştım, bilmiyordum ama keyfini çıkarmaya karar verdim.

Ne zaman gideceklerini düşünmedim ne zaman son bulacağından endişelenmedim... Sonrasında bu anları hatırlamaya çok ihtiyacım olacaktı.

Günler sonra burnumu çekip son bir defa daha kullanacağım peçeteyi sehpaye bırakırken düşmanca bakışlarım Behçet’in üzerindeydi. Suçunu bilen zaman yolcumuz, koltuğunda

masum bakışlarıyla otururken benimle göz teması kurmaktan özellikle kaçınıyordu.

“Böyle olacağı belliydi,” dedim hâlâ boğuk çıkan sesimle. Behçet sesimi duyduğunda kendini tutamayıp genişçe güldü ama gözlerimden çıkan alevleri görmüş olacak ki gülüşünü saklamayı bir kere daha başardı.

“Ben ne bileyim hemen hasta olacağını?” Diklenmeye çalışsa da Mete mutfaktan çıktığında tekrar köşesine sindi. “Ama işin iyi tarafından bakalım. Hasta olmadım.”

“Dur, bir iyileşeyim de... Defterde yazanları yapmayacağım ve bolca kaybolduğundan emin olacağım. Böyle böyle kitap biter zaten. Mete, Behçet’e hoşça kal de.” Ölümcül bakışlar atması sırası Behçet’teydi.

“Seninle tanışmak güzeldi, Behçet. İstifanı almış sayıyorum.” Mete oyunumu devam ettirirken bana göz kırpmayı ihmal etmedi. Fakat biraz hâlsiz olduğunu saniyeler içinde anladım.

“Arkadaşlar,” diye mırıldandı Behçet. “Hasta değilim ama hâlâ duygularım var.”

Mete, özel çayını sehpanın üzerine bırakıp doğrulmama yardımcı oldu. Sırtımı minderlerle destekleyip rahatça oturmamı sağladığında minnettardım. Henüz düzelmeyen sesim dışında iyi bile sayılırdım ama şimdilik bir şey söylemiyordum.

“Şaka yapıyorum,” dedim en sonunda. “Bırak hasta olmayı, yerimden kalkacak hâlîm olmasa bile gitmene izin vermem.”

“Ben veririm.” Mete her zamanki ciddiliğiyle ayakucumdaki boşluğa bıraktı kendini. Hasta olduğum ve muhtemelen bana baktığı için yorgundu. İşlerini erteleyip benimle ilgilendiği üçüncü gündeydik. Bu sabah itibariyle artık özel davranmasına gerek olmadığını söyleyebilirdim belki ama açıkçası tekrar taşınma konusunu açar diye ödüm kopuyordu.

"Hep böyle diyorsunuz, ertesı gün kaybolan ben oluyorum. Artık inanmıyorum ikınıza de."

Behçet sızlanmaya devam ederken bakışlarımı Mete'ye çevirdim. Kafasını koltuğa yaslamış, gözleri kapalı, öylece otuyordu.

"Mete?" diye seslendim. "Uyuyacaksan yerinde daha rahat edersin." Bir an ayaklanacağını düşünsem de battaniyemin altına girip başını koltuğa yaslamaya devam etti. Biraz kestirecekse bile burada kestirmeye kararlıydı anlaşılan.

"Bugün yazmamız lazım." Behçet oturduğu yerden kalkıp defterlerimizi getirmeye gittiğinde yanı başımdaki yok edilmez defteri aldım. Çoğu zaman gün içinde ne yapacağımızı hatırlamıyordum ama Behçet, hiçbir şeyi atlamadan hatırlamayı başarabiliyordu.

"Genç adam, kadının parlayan sarı saçlarını ensesinde toplamasını hayranlıkla izledi. Yazmak, birlikte yapmayı sevdikleri ve en çok zaman ayırdıkları etkinlikti. Defterlerini almadan önce kadının sevdiği çaydan ve kurabiyelerden hazırladı. Yazarken yapılan en keyifli şey içmek ve eğer dikkat dağıtmıyorsa bir şeyler atıştırmaktı. Behçet, kadının yazdığı her saniyeden keyif almasını istediği için kollarını sıvadı. Gerçi kendisi için de sayılırdı. Çayı sevmezdi ama kurabiyelere bayılıyordu."

Yazdığım paragrafa bakarken gülümsemeden edemedim. Hem Behçet'i sinir edebilecek hem de bu süreçten kârlı çıkan ben olacaktım. Kolları defter, kalemlik ve alıntı kâğıtlarıyla dolu bir şekilde salona giren Behçet'i gülen bir yüzle karşıladım. Elimdeki defteri zaferle kaldırmayı ihmal etmedim tabii ki. Eşyaları masaya bıraktıktan sonra bana döndü. "Bu gülüş hayra alamet değil."

"Aslında hayırlı, az önce bugün yapacağımız şeylere ve yazdığım paragrafa baktım. Sana ekstra güzel sahneler yazmışım."

Elimle gelmesini işaret edip yazdığım paragrafı okuttum. Anında kaşları çatıldı.

“En başından beri benim için yazmadığını biliyordum. Hangi zaman yolcusu kurabiye yapmak için hayata döner ki?”

“İşte, sen herkesten farklısın, Behçet Aral.” Ben de yazmak istiyordum ama biraz daha dinlenme zamanı kazandığım için mutluydum. Aynı zamanda yazarken yiyebileceğim güzel kurabiyelerim olacaktı.

Behçet söylene söylene mutfağa gittiğinde telefonumdan sakin bir şarkı açtı ve son dinlenme zamanımın keyfini çıkarmak için arkama yaslandım. Fakat olduğum yere yerleşirken ayağımı biraz kontrolsüzce oynattığımdan olsa gerek Mete'nin bacağına vurduğum ve yerinde korkuyla sıçramasına neden oldum. Gözleri birden açıldı ve etrafa şaşkınlıkla bakmaya başladı. Kısa bir zaman önce gözlerini kapatsa da yorgunluktan iyice dalmış olmalıydı.

“Özür dilerim,” derken ayaklarımı topladım. Bu sefer de ayaklarımı kendime çekerken Mete'nin üzerindeki tüm örtüyü çekmiş bulundum.

“Uyumamı istemiyorsan söylemen yeterli. Bir şey mi oldu?”

“Gerçekten yanlışlıkla yaptım.” Bir gözü açık, bir gözü kapalı sevimlice dururken ayaklandım. “Gel bakalım sen. Burada böyle iki büklüm yatamazsın.” Kolundan tutup hafifçe çektiğimde o da ayaklandı ve odasına doğru yönlendirmeme izin verdi.

“Salonda yatmak istiyordum.”

“Bu kadar yorgun görünüyorken iyice dinlenmelisin.”

Odasına geldiğimizde yavaşça yatağına yatırdım ve yattığında üzerini örttüm. Onu daha önce böyle görmediğim için huzursuzdum. Hasta olup olmadığından emin değildim. Hasta

olan taraf genellikle ben olurdum ve şöyle bir düşününce kötü hissettiği hiçbir zamanı bana yansıtmadığını fark ettim.

“Çok mu yorgunsun?” diye mırıldandım yanına otururken. Cevap vermedi. “Kaç gündür benimle ilgileniyorsun. Sen de hasta olmuş olabilir misin?”

“İyiyim ben,” dedi arkasını dönerken.

“İyi olup olmadığını birkaç saat içinde anlarız. Şimdi uyu.” Başını hafifçe okşayıp odasından çıkarken sessiz olmaya çalıştım. Mete’nin dinlenmeye çekilmesi ve Behçet’in kurabiyelerle uğraşması, bir an için yalnız kalmama neden olmuştu. Salondaki yerime geçmektense odama çıkmaya karar verdim.

Birkaç gündür yatağım salonda olduğu için ve burayı genellikle zaman yolcumuz kullandığı için odamı özlemiyor degildim. Sadece giyinmek ve ihtiyacım olan eşyaları almak için kullandığım odamı Behçet’le paylaşmaktan mutluydum. Burada olduğu sürece nerede uyuduğumun bir önemi yoktu.

Yatağıma oturup Behçet’in açık bıraktığı pencereden içeri dolan serin havanın keyfini çıkarmak istedim. Fakat o an, yalnız kaldığım saniyeler boyunca havanın keyfini çıkarmak bir yana dursun, içim bir anda hiç olmadığı kadar soğudu.

Onlar olmadan ne kadar da yalnızdım.

Okurlarım, hayatımın en sevdiğim köşesinde hep benimle olsalar da gerçek İnci, daha önce hissetmekten korkmadığı hislerle savaşıyordu artık.

Behçet’in mutfakta, Mete’nin ise odasında olduğunu biliyordum fakat ya olmasalardı? Mete sürekli gitmekten bahsederken, Behçet’in ne zaman gideceği belli değilken... Gün içinde sürekli sakin kalmaya çalışıyordum ama odamda bir başımda otururken beni içten içe tüketen şeyin bu olduğunu anladım.

Başka birine muhtaçlık ya da yalnız başına hayatta kalamamak değildi bu. Kimseye ihtiyaç duymayacak kadar paraya, kimseyle konuşmasam yıllarca yaşayabileceğimi kadar derin bir iç dünyaya sahiptim.

Hissettiğimi şey tam olarak kaybetme korkusuydu.

Ve bu hissettiğim kaybetme korkusu, kaybettiklerimin acısını tazelemeye ve belirli aralıklarla böyle olmama neden olmaya başlamıştı.

Dolabımın kapaklarını aralayıp üst raftaki kutuyu elimle yoklayarak bulmaya çalıştım. Bulamayınca sandalyeden yardım aldım ve tahmin ettiğimden daha gerilere sakladığım kutuyu oradan çıkardım. Eski ama bir o kadar değerli kutuyu yatağın üzerine bırakırken kalbimin en donmuş köşesi bile sızlıyordu.

“Bunu yapamazsın,” dedim kendi kendime. “Ne kadar acıdığını hatırlama. Ne kadar özlediğini hatırlayamazsın.” Yine de elimi üzerinde gezdirdiğim ahşap kutunun kapağını hafifçe araladım.

Bundan iki ay önceki İnci, aşağıda kendi hâlinde olan adamlar olmasa donmuş kalbinin bunları hatırlamasına asla izin vermezdi. Ama şimdi biliyordum ki eski İnci değildim. Tam olarak değişmiş olmasam da korkak tarafım, her şeyi bastırmaya çalışan tarafım her zamankinden daha da güçsüzdü.

Kutuyu açtığım an nefes almayı beceremediğimi düşündüm. Fotoğraflar, eşyalar, anılar...

Kayıplarla bezenmiş anıların yakıcılığı düzeltemeyeceğiniz hasarlar bırakır. İster beş yıl ister on yıl ister yirmi yıl... Bir anı acıtıyorsa, her zaman tekrar acıtmanın yolunu bulurdu.

“Bunu şu an yapamam,” diye sızlandım kutunun kapağını kapatıp aceleyle dolabın üst rafına neredeyse atarken. Kapaklarını kapatıp sırtımı yasladığım dolap, içinde yılların birikmişli-

ğini saklarken bir süre daha onları oraya hapsedeceğim için içim sızladı. Kalıcı huzursuzluklar yaşanmama neden oluyordu.

“İnci!” Behçet'in üst kata seslenme seansları başladığına göre işi bitmiş olmalıydı. Aynanın karşısına geçip yaşadığım ufak kontrolsüzlüğün yüzüme yansıyor yansımadığına baktım. Yanaklarım kızarmış, gözlerim yaşlarla hafifçe ışıldıyordu ama gülümsediğim sürece bir şey belli olmuyordu. Yani sanırım... Tabii ki tezim aşağı iner inmez Behçet tarafından çürütüldü. Yüzüme bir saniye ya bakmış ya bakmamıştı.

“Ağladın mı sen?” diye sordu ellerindeki köpükler yere damlamasın diye ellerini havada tutarken.

“Nereden çıkardın onu? Hastayım hâlâ. Burnumu biraz fazla sildim herhâlde. Kızarmış olmalı.”

Gözlerini kısıp merdivenin başında karşıma geçtiğinde elindeki köpüklerin bir kısmını yüzüme sürdü. “Ne yapıyorsun, Allah aşkına?”

“Sen anca Mete'yi kandır. Gerçi onun da kandığını sanmıyorum ama neyse... Artık iyi olduğunu biliyoruz, Yazar Hanım.”

Yalandan birkaç kere öksürüp konuşmaya başladım. Sesim şu an için kullanabileceğim tek kozumdu. “Ne alakası var canım şimdi? Gerçekten öyle hâlsizim ki şuracığa bayılabilirim. Bayılırım bak.”

Başını olumsuz anlamda sağa sola sallayan Behçet ellerini işaret etti. “Şu bulaşıkları bitireyim, öyle bayıl.” Mutfığa yönelip beni salonun girişinde bırakırken arkasını dönmeden ekledi: “Ağlayabilmene sevindim. Ağlayamayacak kadar hissizleşmiş olabileceğinden korkuyordum.”

Tam olarak ağlamış sayılmazdım ama son zamanlarda kendimi tutmasam ipin ucunu kaçıracağımı biliyordum. Masaya geçip defterleri, alıntıları ve kalemleri düzenledim. Yazacağımı

kısım ve anlatacaklarım belliydi. Burnumu çekip defterlerimi araladığımda kurabiyelerin kokusu burnuma doldu. "Ah, kahveye ihtiyacım var."

"Beklemen lazım, yirmi dakikaya pişecek. Anca başlarız biz de zaten." Karşımdaki sandalyeye geçip ne yazdığını bilmediğim defterini araladığında kalemini artistik hareketlerle elinde çevirip ilk kelimesini yazdı. Ona baktığımı fark ettiğinde ise gülümseyerek önümdeki defterimi işaret etti. Ben ise yazmaktan yine uzaklaşmış, farklı düşünceler içerisindeydim.

"Ne kadar garip, değil mi?" diye sorduğumda elindeki kalemi bırakıp arkasına yaslandı.

"Bugün iyi görünmüyorsun. Söyle bakalım, yine neyi bu kadar garip buldun?"

"Üst katta hissettiğim yalnızlığın zerresini bile hissetmiyorum şu an. Sen... Mete... Bana iyi mi geliyorsunuz yoksa bu sakıncalı bir durum mu, çözemiyorum. Çok garip."

Bakışları anlamadığını belirtircesine donuklaştı ve yine kafasını sağa sola sallayıp öne doğru eğildi. "Yıllar sonra yalnızlığının artık canını yakması garip olduğun değil, insan olduğun anlamına gelir, Yazar Hanım." Ses tonunda hafif bir sıcaklık varsa da bakışları oldukça ciddiye.

"Elbette ki garip olduğum anlamına gelir. Hatta belki delirdiğim bile düşünülebilir. Şimdi sokağa çıkıp çevirelim birini. 72'de ölmüş bir yazarla aynı masada roman yazdığımı söylesem kim inanır ki? İnsan olduğum mu düşünülür yoksa garip olduğum mu?"

"Neler oluyor, İnci?" diye sordu sakın bir tavırla. "Neden bu kadar gerginsin? Bir saat önce bu kadar gergin değildin."

"İyiyim," dedim net bir şekilde. Doğrusunu söylemem gerekirse öfkem kimeydi, niyeydi ve neden bir anda kendini göstermişti, bilmiyordum. "Sadece sohbet ediyoruz."

"Madem iyisin, seninle ölmüş olduğum gerçeğini yüzüme vurduğun bir sohbet gerçekleştirmek istemiyorum," dediğinde düşüncesizce sınırimi aştığımı anladım. Böyle biri değildim ben.

Hatırlamak, hissetmek ve bunlarla başa çıkmaya çalışmak beni böyle rezil birine dönüştürüyordu. Mete ve Behçet'e ihtiyacım olması onların sorunu değildi. Sınırimi neden Behçet'ten çıkarmaya çalışıyordum?

"Özür dilerim, Behçet."

"Bu kadar garip hissetmek seni böylesine yoruyorsa, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Yazdıklarını yapmazsak ölmüş bir yazarla aynı masada roman yazmak zorunda kalmazsın."

"Behçet, gerçekten özür dilerim," dedim ayaklanırken.

"Özür dilemesen de olur, İnci. Zaten birine bağlı yaşamak yeterince zor." Oturduğu sandalyenin arkasına geçip omuzlarını sardım ve başımı başına yasladım. Yüzünü göremiyor olmak endişelenmeme neden oluyordu ama yumuşamasını ve kırılmasını önlemek istiyordum.

"Kaybolursun diye ödüm kopuyor. İçimde çözemediğim meseleler var. Öyle demek istemedim," derken bir süre sessizce bekledi.

"Gitmem lazım," deyip kollarımdan ayrıldığında onu gerçekten kırmış olabileceğim gerçeği paniklememe neden oldu. Bana döndüğünde ise bağırıp çağıracağını düşünsem de yaklaşıp avucunun içiyle kibarca yanağımı okşadı. "Fırında kurabiyelerim var." Normale döndüğünü anladığımda derin bir nefes alsam da az önce beni bile isteye kandırdığını elbette ki fark etmiştim. Gözlerimi kısıp omzuna vurduğumda gülümsedi. "Şu kurabiyelerden bir ye, pamuk gibi olacaksın."

Başımı onaylarcasına sallayıp yerime geçtiğimde daha iyi hissetmiyordum belki ama içim biraz daha hafiflemiş sayılırdı. Belki gerçekten de iyi değildim ve dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Yazmaya başladığım sırada Behçet, kahve ve kurabiyelerle geri geldi. Tam olarak dediği gibi çikolatalı kurabiyeleri yedikten sonra pamuk gibi olmuştum. Az önce iyi hissetmesem de şimdi huysuzluğumu geri plana atmaya başarmıştım. Çikolata-
nın çözemeyeceği hiçbir sorun yoktu görüldüğü gibi.

Huysuzluğum ve huzursuzluğum iyiden iyiye benden uzaklaştığında kalemimin sayfaların üzerinde özgürce kaymasına izin verdim. Harfler benim kurtarıcımdı.

Yazmadan yaşayamazdım.

Anlatmasam kelimeler içimde birikir, bir şekilde dökülürdü parmaklarımdan. Ne yaşarsam yaşayayım, benimle kalacak tek parçam kelimelere hayat veren ellerimdi.

Değişmemi sağlayan tüm duygulara tutunup onlara kelimelerle birlikte yaşayabileceğimizi göstermek istiyordum. Fakat ufak bir aradan sonra...

Ne kadar yazdığımı bilmiyordum ama sayfalar birbirlerini kovalarken hava iyice kararmıştı. Behçet de ben de epey yorulmuştuk.

“Mete hâlâ uyuyor mu?” derken etrafa bakındım. “Yazarken gördün mü hiç, çıktı mı odasından?”

“Görmedim.” Behçet başıyla Mete’nin odasını işaret ettiğinde ikimiz de ayaklandık. Sabah saatlerindeki tahminim doğruysa şimdi çok da iyi bir durumda değildir Mete. Odasının kapısını aralayıp ışığını açtım. Hâlâ onu bıraktığım gibi yatıyordu.

“Mete?” diye seslendim.

"İyiim ben. Uyuyorum," dese de sesinin boğukluğu benimkine benzerdi. Aynı zamanda aksi bir ruh hâlinde olduğu o kadar belliydi ki...

"Şu özel çayları çıkar bakalım, Behçet," dedim omzumun üzerinden. "Sıra bizde."

"Tamamdır, komutanım." Behçet yine keyifli bir şekilde mutfğa giderken Mete'nin yanına yaklaştım. Birkaç gün daha hastalığım sürüyormuş gibi davranacaktım ama belli ki bakıcım da hastaydı ve bir yere gidecek durumda değildi. Genişçe gülümsedim, onunla ilgilenebilmek için güzel bir bahaneye sahiptim.

“Bunların hiçbirine gerek yok, iyiyim.”

Salondaki yerine şöyle bir bakıp koltuğunda doğrulmaya çalışsa da işaretimle harekete geçen Behçet, Mete’nin kalkmasını engelledi. Sesim henüz düzelmemiş olsa da genel olarak iyi olan taraf bendim. Belirli aralıklarla ateşi çıkan Mete, iyi olduğu konusunda ısrar ederken ikimiz de ona inanmıyorduk.

“Birkaç gün buradayız. İstedğin kadar kaçmaya çalış. Başyardımcım şu an senden daha güçlü,” derken işaret ettiğim Behçet, gerinerek kollarını göğsünde birleştirdi. Çoktan görevini benimsemiş gibi görünüyordu.

“Sen de daha iyileşmedin,” dedi Mete pes edip arkasına yaslanırken. İtiraz etmekten bile yorulmuştu anlaşılan.

“Orasını düşünme. Senden daha iyi durumdayım.” Çorba yapmaya gitmeden önce kumandaya uzanıp Netflix bağlantısını açtım. “Keyfine bak. Ben ve Behçet her şeyi hallediyor olacağız.”

Alışkın olmadığını biliyordum. Bu durumu garipsediği o kadar belliydi ki... Şimdiye kadar daha çok veren taraf hep Mete olmuştu. Koruyan, düşünen, emek harcayan ve bundan hiçbir şekilde karşılık beklemeyen taraf oydu.

Benim içinse benimle olması yeterliydi. Çoğu zaman bencil-
dim. Kendi işlerimle ve yüklerimle o kadar başa çıkamıyordum
ki benim için yaptığı her şeyi olması gereken bir şeymiş gibi dü-
zenime oturtmuştum. Son zamanlarda, özellikle Behçet'in ha-
yatımıza girişiyle birlikte onu uzaktan izleme fırsatına sahiptim.

Artık ben de onun için bu özveriyi göstermek istiyordum.
Mete için bir şeyler yapabiliyor olmam, hâlâ yanımda olduğu-
nu hissettiriyordu. "Seç, beğen, izle." Kumandayı yanına ko-
yup yastığını düzelttikten sonra yüzüne şöyle bir baktım. Ne
olduğunu anlayamayan, şaşkın ama bir o kadar da düz ifadesi
gülümsememe neden oldu. "Bir ihtiyacın olursa seslen."

Behçet'e benimle gelmesini işaret ettikten sonra mutfağa
yöneldim. Tarifim hazırды. Mete'ye salondaki yerini hazırlar-
ken bir yandan da birkaç tarifi incelemiş ve eksik malzemele-
rin siparişini vermiştim. Malzemelerin gelmek üzere olduğunu
tahmin ettiğim için öncesinde çözmemiz gereken daha büyük
sorunu aradan çıkarmak istiyordum.

"Evet, ne yapıyoruz şimdi?"

"Ne kadar kolay uyum sağlıyorsun," dedim tüm enerjisiyle
mutfakı dolduran zaman yolcumuza.

"Genelde uyum sağlamakta bir problem yaşamazdım
ama..." derken biraz daha yaklaştı. "Sana uyum sağlamak ay-
rıca bir zevk."

"Diyorsun ama bu sefer uyum sağlarsan yok olma ihtima-
lin var," dediğimde bakışları değişti ve kaşları yavaşça çatıldı.
Ne demek istediğimi anladığı, saniye saniye ifadesine yansıdı.
"Hâlâ zevkli buluyor musun?"

"Düşünmem lazım." Koluna hafifçe vurduğumda gülümse-
di fakat en korktuğu olayın, kaybolduğunda bir daha geri gel-
memek olduğunu biliyordum. "Sevgili yazarım, sen kaybolma-
mı uygun buluyorsan kaybolacağız, yapacak bir şey yok."

Başımı yavaşça eğip ciddi ifadesine samimiyetle gülümse-
dim. "Bana güveniyorsun."

"Yarınlarımı yazan kadınsın. Güven, hissettiklerimin sadece
bir tanesi."

"Ah Behçet," dedim hızlanan kalbimi duymamaya çalışarak.
"Seninle ne yapacağımı inan ki bilmiyorum." Soluduğum ne-
fes, içimi bir an için sıkıntıyla doldurdu.

"Önce çorba yapmamız lazım tabii." Kollarını göğsünde bir-
leştirip tezgâha yaslanırken dudakları yukarı kıvrıldı ve ifadesi-
ni güzel bir gülümsemeyle değiştirdi. "Ama bugünkü sayfada
böyle bir şey yok. Benimle konuşmak istediğin de buydu, değil
mi?"

Başımı onaylarcasına sallarken masaya yaslandım. Aklımı
kurcalayan en büyük sorun Behçet'le yapmamız gerekenlerin
Mete'nin rahatsızlığıyla aynı zamana gelmesiydi. "Öncelikle
beni dinle. Seçim yapmak zorunda değilsin, İnci. Mete'yle il-
gilenmek istiyorsun ve ilgilenmen gerekiyor. Bunu yapacaksın.
Beni düşünmene gerek yok."

"Öylece kaybolmana göz yumabileceğimi mi düşünüyor-
sun? Bunca zamandan sonra hem de!" Yaslandığı yerden yanı-
ma geldiğinde bana sarılmasına izin verdim. Çenemi omzuna
yaslayıp kollarında olmanın güvenini depolarken sakince bir
şeyler söylemesini bekliyordum.

"Bölünmene ve kendini yormana izin vermeyeceğim."

"Kaybolman kalbimi kırıyor, Behçet. Ne yapmamız lazım
bugün?" Az önce aklımda olduğuna yemin edebilirdim ama şu
an hiçbir şey hatırlamıyordum. Şu sıralar fazlasıyla unutkan-
dım.

"Mete bu hâldeyken, benimle yarım günden fazla sürecekle
bir İstanbul gezintisine çıkabilecek misin?"

"Bir şekilde üstesinden geliriz. Kaybolmalarının başlaması belirli bir zaman alıyor, yanılıyor muyum? Mete'nin biraz daha iyi olduğundan emin olduktan hemen sonra çıkarız. Mekân belirtmiş miyim? Neden hatırlayamıyorum?"

"Belirli bir mekân yok ama zaman atlamadan bir iki paragraf anlatmışsın. Camii, müze, saray... Bir de yemek yiyoruz."

Duraksama ve düşünme sırası bendeydi anlaşılan. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Behçet, omzunun üzerinden mutfağı izlerken ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemediğim bir anın içine düşmüştüm. Neyse ki suskunluğumu kapı zili bozdu ve kolları arasından sıyrıldım. "Malzemelerimiz geldi."

Salonu hızlıca geçip malzemeleri içeri aldığımda kuryeye teşekkür edip kapıyı kapattım. Tahmin ettiğimden daha fazla yiyecek aldığımı görünce kendime şaşırmadan edemedim. Alış-veriş konusunda omurgası olmayan insanlardan biriydim. Şunu da alayım, bunu da alayım derken yine poşetleri doldurmayı başarmıştım.

Malzemeleri içeri götürmeye gelen Behçet, bir poşetlere bir de bana baktı. Ardından poşetlerden birine uzanıp içinden rastgele bir malzeme çıkardı. "Bunun lazım olmadığına o kadar eminim ki... Nohut ununun varlığını bile birkaç saniye önce-sine kadar bilmiyordum. Nohut ununu ne yapacaksın acaba?"

"Bilmiyorum, tarifleri gezerken gözüme çarpmıştı. Belki lazım olur, Behçet. Hem sen bu işlerden anlamazsın." Niye aldığımı bilmediğim unu elinden aldım.

"İnci, bir saniye bakabilir misin?" Didişmemizi yattığı yerden dinleyen Mete seslendiğinde unu poşete geri koydum.

"Sen bunları götür, hemen geliyorum." Behçet malzemeleri götürmeye başladığında hızlıca yanına gidip Mete'nin nasıl olduğuna baktım. "Başını ağrıttık, değil mi?" Ağrı kesicilere

uzandığımda hafifçe doğrulup bileğimi yakaladı. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi, benim için açtığı boşlukta otururken buldum.

“Terör estiriyorsun evin içinde,” diye mırıldandı değişmeye başlayan sesiyle. “Bu hızla devam edersen akşama sen de şu köşede yatıyor olacaksın.”

“Daha hiçbir şey yapmadım, Mete. Yanından ayrılalı yarım saat oldu.”

“Acıktım,” dedi gözleri kapalı bir şekilde. Konuştukça yoruluyor, belli ki enerjisini toplamakta güçlük çekiyordu. Avucumun içini alınına yasladığımda sıcaklığı tam olarak anlayamadım. Elimin tersini de kullanmama rağmen bir türlü ateşinin olup olmadığına karar veremiyordum.

“Sanırım sıcaklıkölçer kullansak iyi olacak. Benim elim çalışmıyor.”

“Elin yazmak için tasarlanmış gibi.”

“Başka hiçbir işe yaramıyorum galiba,” dediğimde gözlerini açtı. Bakışlarından söylediklerimin hoşuna gitmediğini anlayabiliyordum.

“Yine kendine yükleniyorsun.”

“Sen ise hasta olmana rağmen çok fazla konuşuyorsun. Susmazsan çorbana uyku ilacı karıştıracağım,” derken ateşini ölçmeyi çoktan bitirmiştım. Ateşinin olmaması şu an için yeterliydi. Yükselirse ne yapmam gerektiğinden emin değildim. “Çorban hazır olana kadar uyumaya ne dersin? Güzelce dinlen, uyandırırım seni.” Başıyla onaylayıp izlediği programa dikkat kesilen Mete’nin üzerini hafifçe örtüp mutfığa gittim.

Behçet, malzemelerin çoğunu yerleştirmiş, tavuğu çoktan haşlamaya başlamıştı. “Gördüğüm en işlevsel zaman yolcususun.”

"Sanki bir sürü zaman yolcusu görmüşsün gibi her seferinde böyle söylüyorsun. Üstelik bizim durumumuz bundan farklı." Behçet'i mutlu etmek neredeyse imkânsızdı. Söylenmeye devam ederken sessiz kalmayı tercih ettim. Nasıl olsa çorbanın yanında yapacağım yemeği gördüğünde kendiliğinden susacaktı. Tavuklu pilav en sevdiği yemektir ve hazır aynı yöntemle hazırlanan bir yemek yapıyorken Behçet'e de yemek yapabiliydik.

Aldığımı gerekli gereksiz ne varsa yerine yerleştiren Behçet, mutfağı benden daha iyi biliyordu artık. Yardımcımız Gülizar Hanım iki haftadır rahatsızlığı yüzünden gelemiyordu. Temizlik ve yemek işlerimizi kendimiz hallediyorduk ve benim sıramın olduğu günlerde elbette dışarıdan destek alıyordum.

Yazmak sandığınızdan daha çok zaman alan bir eylem ve aynı zamanda fazlasıyla yorucu. İster defter kullanın ister bilgisayar... Kelimeler parmaklarınızdan akmak istediğinde ne yapmanız gerektiğine, yorgun olup olmadığınıza bakmaz. Bir şekilde onlara yol göstermek zorundasınız. Aktif olarak yazdığım bu dönemde kelimelere yol göstermek bütün zamanımı alıyordu.

Yaklaşık iki saat süren bir mutfak macerasından sağ çıkmayı başardım ama Mete'nin açlıktan öldüğünden emindim. Her şeyin düşündüğümünden daha çok zaman alması tam olarak kimin suçuydu, bilmiyordum. Üstelik yardımcım da vardı ama bir çorba, pilav ve soslu tavuk yemeği yapmak iki saatimizi almıştı.

"Mete'nin neden bizi istemediğini şimdi anlıyorum," diye mırıldandı Behçet yorgunlukla sandalyeye çökerken. Çorba terbiyesi yaparken yanlışlıkla savurduğum undan dolayı üstü başı bembeyazdı. Tezgâha yaslanmaktan ıslanmış göbeğini ve tavuk ayıklamaktan kızarmış ellerini saymazsak iyi görünüyordu. İkimizde de belli bir dağılımlık vardı ama elbette ben daha iyi görünen taraftım.

Derin bir nefes alıp yorgunluğumu geri plana atmak için birkaç saniye bekledikten sonra Behçet'e döndüm. "Mete'ye yemeğini yedirelim ve senin için bir ayarlama yapalım. Çok fazla zamanımız yok, ben yemekle ilgilenirken hazırlanabilir misin?"

Buharı tüten tencereye yaklaşıp çorba tabağına iki büyük kepçe çorba doldurdum. Yanına bir dilim tahıllı ekmek koyup limon almak için arkamı döndüğümde Behçet'i göremedim. Çoktan hazırlanmaya gitmiş gibi görünüyordu.

Yapması uzun sürse de büyük başarımız olarak adlandırdığım çorba tepsiyle salona girdiğimde Mete, bu anı bekliyormuş gibi doğruldu. Daha doğrusu kraker paketini saklamaya çalıştığını görebiliyordum. "Saklamana gerek yok, hayatta kalabilmene çok sevindim."

"İnan, çok bekledim," dediğinde tepsiyi bacağına bırakıp bana baktığı zamanlarda yaptığı gibi ayak ucundaki boşluğa oturdum. Belim öyle ağrıyordu ki... Oturduğum gibi üzerime çöken yorgunluk uykumu getirmişti.

"Nasıl olmuş?" diye sordum tekrar ayaklanmadan önce. Sesim tekrar kötüleşmiş, boğazımda ve başımda kendini belli eden bir ağrı vardı ama belli etmemeye çalıştım.

"Ellerine sağlık. Beklediğimden daha lezzetli," dediğinde genişçe gülümsedim. Bir yanda da gözüm merdivende, Behçet'in hazırlanıp hazırlanmadığını merak ediyordum. Sadece iki dakika, hazırlanana kadar iki dakika gözümü kapatsam yeterdi.

Behçet'in kaybolmamasını sağlamak ve Mete'ye bakabilmek için enerjiye ihtiyacım vardı. Günün ortasında enerjim bitmişken ve hâlâ tam olarak iyileşmediğim hesaba katıldığında iki dakika dinlenmemin kimseye zararı dokunmazdı. Mete yavaşça çorbasını kaşıklarken gözlerimi içimdeki huzursuzlukla birlikte daha fazla açık tutamayarak kapattım. Yaslandığım yer rahat, içim bir o kadar rahatsızdı.

"İnci... İnci! Telefonun çalıyor."

Kolumu dürten Mete'nin seslenmeleriyle gözlerimi zorlukla açıp neler olduğunu algılamaya çalıştım. Daha ne olduğunu anlamadan telefonumu elime tutuşturdu Mete'ye ardından telefona bakıp aramayı cevapladım. Uyanık mıydım yoksa hâlâ uyuyor muydum, emin değildim.

Yeliz ablanın sesi kulaklarıma dolduğunda kısa bir hâl hatır faslından sonra elbette ki en çok istediği şeyi, kitabın hazır olup olamayacağını sordu.

"Kitabı ikiye bölmeye karar verdim, Yeliz abla," dediğimde daha da heyecanlandı. Kitabı ikiye bölmem, ilk kitabın daha erken teslim edilmesi demekti ama bu kararı sadece okurlarımı düşünerek almıştım. Bir yandan gözlerimi ovuşturuyor bir yandan da telefonu tutmaya çalışıyordum. "Hepsini tek seferde basacak olursak 450 sayfadan fazla olacak. Kâğıt fiyatları aldı başını gitti. Kitabımın pahalı olmasını istemiyorum. Özellikle bu kitap diğerlerinden farklı, daha çok okunmasını istiyorum. Fakat Yeliz abla... Yeni uyandım, bu konuyla ilgili sana sonra dönüş yapsam olur mu?"

Telefonu kapatıp kenara attığım gibi genişçe gerindim ve etrafa bakındım. Yeni yeni kendime gelmem bir yana ışıklar yanıyordu, yani çoktan akşam olmuştu.

Korkuyla ayaklanmam ve koşarcasına üst kata çıkmam uzun sürmedi. Algılarım artık tamamen açıktı, paniklemişim ve olan her neyse ufak bir kestirmenin neden olmuş olması daha şimdiden canımı sıkıyordu.

"İnci! Sakin ol." Mete de ayaklanmış arkamdan gelirken odamda Behçet'i bulamadım. Aynı hızla tekrar aşağı inip aşağıdaki odalara bakmaya çalışırken Mete kolumdan yakaladı ve durmama neden oldu.

"Beni neden uyandırmadın?" dedim gözlerim dolarken.

"Behçet gitti."

"Biliyorum," diye mırıldandım kolumu kurtarmaya çalışırken ama izin vermedi.

"Kaybolmasından bahsetmiyorum. Evden gitti."

"Nasıl yani?" Az önce bir hışımla kalktığım koltuğa tekrar oturmama yardımcı oldu Mete.

"Yanında ufak bir çantayla gitti ve defterini de aldı. Seni uyandıracaktım ama uyandırmama izin vermedi. Tekrar geleceğini söyledi sadece."

Başımı sağa sola sallayıp duyduklarımı kabul etmek istemediğimi belli ettim. "Mete, gitmesine nasıl izin verirsin? Biz olmadan nasıl yapar, nereye gider?" Telefonu attığım yerden alıp hızlıca Behçet'i aradım ama telefonu kapalıydı.

"Ben de öyle söyledim, İnci ama bir yolunu bulduğunu söyledi."

"Neden bunu yaptığını anlamıyorum."

"Gel buraya." Kollarını açıp yanıma gelen Mete'yi yarı yolda karşılayıp sıkıca sarıldım. Hâlâ tam olarak ne olup bittiğini anlayamıyordum. Zaman çok mu hızlı geçiyordu yoksa biz mi çok hızlı yaşıyorduk? İpin ucunu kaçırdığımı hissediyordum. Bulanık ve derin duygularla her saniye daha çok çevrelenirken bir kayıp daha sarstı iç dünyamı. "Geleceğini söyledi," dedi Mete beni sıkıca sararken. "Endişelenme, Behçet akıllı bir adam. Ve biliyorsun ki yaşamayı senden, benden çok seven bir zaman yolcusu o. Kendini tehlikeye atacağını sanmıyorum."

"Haklısın ama yine de... Onca zaman sonra böylece gitmesinin hiçbir açıklaması yok."

"Şimdiye kadar olanların hangi birinin açıklaması vardı ki?"

Hayat sürprizlerle dolu diye boşuna demiyorlardı. Mete'nin sıcak tesellisi tarafından sarılmış, yeni uyanmış zihnime fazla gelen tüm detayları sindirmeye çalışırken yorgun hissediyordum. Gelişinin olduğu kadar gidişi de muammaydı.

Neden böyle yapıyordu, neyi öğrenmeye ve nereye varmaya çalışıyordu, bilmiyordum. En ufak bir tahminim bile yoktu. Aklımı kurcalayan o kadar çok soru vardı ki hangi birinin üzerinde düşünsem karar veremiyordum. Birkaç gün içinde döneceği düşüncesine sarılarak kendimi bırakmamaya çalıştım.

Bir kayıp daha istemediğim bir dönemde, özellikle bu hisle yeni yeni yaşamayı öğrenmeye başlarken bunu nasıl kaldırabilirdim?

İstemediğimiz zaman sayfaları çevirip diğer güne geçebileceğimiz bir kitap değildi hayat belki ama sayfa değişene kadar neler yapabileceğimiz bizim elimizdeydi. Ve henüz onu kaybetmişim sayfada değildim.

Geçmeyeceğini düşündüğünüz tüm zorlukların geçtiği gibi geçeceğini düşündüğünüz anlar ise yapışkan misali tam karşınızda dururdu. İşte, şu an böyle bir durumda kalemimi elimde dikkatsizce sallarken diğer elimi başıma yaslamış, dışarıda yılın son güneşli zamanlarının keyfini çıkaran insanları seyrediyordum.

Odaklanmam gerekiyordu. Birinci kitabımı nihayet teslim etmiş olabilirdim ama ikinciye de çok geçmeden bitirip bu hikâyeyi tamamlamayı gerçekten çok istiyordum. Son zamanlarda yaşadıklarım yine dalıp gitmeme, düşüncelerimde gördüğüm yansımanın tüm zihnimde dolanmasına neden oluyordu.

Defterime yazdığım cümleler ise tamamlanmayı bekliyordu. Çoktan soğumuş kahvemi yenilemeli, tekrara aldığım şarkıyı değiştirmeli ve aklımı toparlamalıydım. Harekete geçmemi gerektiren her şey havada asılı kalmıştı, düşüncelerim bile yavaştı.

Behçet'in gidişinin ardından bir hafta geçmişti. Aramalarıma cevap vermiyor, mesajlarımı görmüyor ve en önemlisi de geri dönmüyordu.

Mete de ben de iyileşmiş, eskisi gibi sağlıklıydık. Sürekli bir yerlere gidip gelen Mete kafede bile zor dururken nereye gittiğini merak ediyordum. Açılan kapının oynattığı, dikkat dağıtan zil sesi yerimden sıçramama neden oldu. Gelen yine Behçet değildi.

Sahi, neden gelmiyordu? Burada çalışıyordu sonuçta. Ne yazdığımı hatırlardım genelde ama deftere yazdıklarımı hatırlamakta zorlanıyorum. Yüzüme gelen saçlarımı geriye iterek sakın kalmaya çalıştım. Gerçekten iyi miydi? Tüm bunlar yaşanmış mıydı? Behçet gerçekten gelmiş miydi?

Hayatımdan aniden çıkışı ve yaşadığımız iletişimsizlik akıl sağlığımı kontrol etmem konusundaki endişelerimi büyütüyordu. Henüz delirmediğimi biliyordum ama o zaman tüm bunlar niyeydi?

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. Yazma yorgunluğu bir yana yazamama yorgunluğu nedir, bilir misiniz? Saatlerinizi harcamanız cabası, geçen saatler sonunda sayfanızda ke-limeler dans etmiyorsa geriye kalan tek şey derin bir yorgunluk ve boşa geçen saatlerdi.

Defterimi sertçe kapatıp kalemimi hafifçe iteledim. Ayaklanacağım sırada kapı yeniden açıldı ve bu sefer içeri giren kişi tanıdıkı.

Simsiyah takım elbisesiyle içeri giren Mete'ye bakakalmamak neredeyse imkânsızdı. Rahat bir ifadesi vardı. Bir eli cebinde, diğer eliyle çalışanlarına yeni gelen müşteriyi işaret ederken ona kahvesini getiren çalışanı yarı yolda karşıladı. Nereden geliyordu ya da neden böyle görünüyordu, bilmiyordum ama nefes kesici görüldüğü bir gerçektir. Ona hiç saklanmadan bakarken

üzerindeki bakışlarımı hissetmiş olacak ki gülümseyen bir ifadeyle çevirdi başını.

Bir an için afallasam da başımın döndüğünü belli etmemek adına ifademi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Mutfak şefine bir şeyler daha söyleyip adamın omzuna hafifçe vurduktan sonra elinde kahvesiyle masama doğru yürümeye başladı.

Birkaç saniye sonra kahvesini masama koyup ceketinin düğmesini açarak rahat bir tavırla kuruldu karşıma. "Vay canına."

"Şu takım elbise sevginle ne yapacağız?" diye sorduğunda utangaç bir tavırla elimi koluna uzattım. Koluna dokunduğumda özel dikim olduğu iki sokak öteden belli olan ceketin kumaşı parmaklarımı okşadı.

"Neredeydin?" dedim elimi çekip az önce kolunu okşamışım gibi bir rahatlıkla. Hâlbuki takım elbise zevkimden ziyade onu bu şekilde gördüğüm için bakakalmıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu tabii ki. Ayrıca bu takım elbisenin fiyatının buranın aylık kirasından daha fazla olduğuna yemin edebilirdim. Mete, sonunda harcamaya mı başlamıştı?

"Bir randevum vardı." Dikkatim bir anda dağıldı. Duyduklarımdan sonra artık takım elbisesi ilgi alanımın dışındaydı.

"Toplantı gibi miydi?" Merakım gitgide artarken ilgilenmiyormuş gibi yapmak zordu. Daha doğrusu bana göre değildi ama şu anda neden böyle davrandığımı bile bilmiyordum.

"Bilmem. Öyle de denebilir." Bakışlarımı defterimden Mete'nin yüzüne çevirdiğimde bana baktığını fark ettim. Tekrar dışarıyı izlemeye başlayıp bakışlarını görmezden gelmeye çalışsam da ona döndüğümde hâlâ bana bakıyordu.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordum kalemimi elime alıp çevirmeye başlarken.

"Anlamaya çalışıyorum. Bugün biraz daha iyisin."

Gerçekten de öyleydim. Gülmüyor ya da hiçbir şeyden keyif almıyor olsam da daha iyi hissediyordum. "Evet ama Behçet'ten hâlâ haber yok."

"Nerede olduğunu öğrendim," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. "Kaybolmadığından eminiz artık. Bile isteye gitmiş." Kalemim yavaşça ellerimden kayarken nefesimi tuttuğumu, Mete sözlerine devam ederken anladım. "Nagihan'ın yanında. Denemek istediği şey buymuş ve kaybolmadığına göre başarılı olmuş gibi görünüyor. Defterde bahsedilen ilk kadın Nagihan. İkisi de senin yazdıklarını yapabiliyorlar."

"Demek Nagihan'ın yanında..." derken gözlerimin dolmasına engel olamadım. En başından beri yazdıklarımı rahatça yaşayabilsin diye birini bulmak isterken şimdi yerime başkası geçtiği için garip hissediyordum.

"Kaybolmadığına göre gerçekten işe yarıyor."

"Ama bizimle değil." Derin bir nefes alıp durumu sindirmeye çalıştım. "Bir haftadır nerede, nasıl olduğunu düşünürken Behçet, eski sevgilisiyle yazdıklarımı yaşıyordu demek."

"Bu bizi ilgilendirmez." Mete duruşunu dikleştirip öne doğru eğildi. "Ona biraz zaman vermeliyiz."

"Bilmediğin şeyler var, Mete. Nagihan onun için sağlıklı bir karar değil. Behçet nasıl öldüğünü bilmiyor ama ben biliyorum. Onu orada bırakamayız." Telefonumu ve çantamı alıp ayaklandım. "Defterlerime kimse dokunmasın. Geri geleceğim." Bir yandan daha önce gittiğim adresi hatırlamaya çalışırken diğer yandan taksi çağırmak için uygulamayı açıyordum.

"İnci!" Mete'nin seslenişini duyduğumda çoktan kafeden çıkmıştım. "İnci, beni dinle." Bana yetişip kolumu tutana kadar taksiyi çağırdım. Yakın mesafedeki taksi yaklaşık iki dakika içinde burada olacak gibi görünüyordu.

"Behçet geldiğinden beri delirdiğimize kadar her türlü şeyi düşünüp sınırlarımızı zorladık, Mete." diye yükseldim yanıma geldiğinde. Beni durdurmaya geldiğini biliyordum. "Her günümüz o kaybolmasın diye uğraşarak geçti. Sırf bir daha unutulmasın, defter bittiğinde huzurla gidebilsin diye kan çanağına dönmüş gözlerle dolaşıyorum ortalıkta. Parmaklarımın uçlarına bak, ellerim bile acıyor. Neden? Behçet istediği zaman gitsin, istediği zaman gelsin diye mi? Bu iş bizimle başladı, bizimle bitecek."

"Sakin ol." Tuttuğu kolumdan hafifçe çekip kollarının arasında aldı beni. "Yine de şimdi değil." Kollarının arasından kurtulmaya çalıştım, böyle olacak gibi değildi. Taksi geldiğinde kapının koluna uzandığım sırada tekrar durdurdu beni.

"Şimdiye kadar her kararında yanında oldum. Senden tek istediğim birkaç gün. Gel, seninle birkaç gün uzaklaşalım buradan. Hiçbir şey düşünmeden, çalışmadan, yazmadan... Benimle ol. Döndüğümüzde her şey yine istediğin gibi olsun."

Elim bir süre kapı kolunda kaldı. Ya taksiye binip Behçet'in peşine düşecek ya da Mete'nin dediğini yapıp birkaç gün her şeyden uzaklaşacaktım. Gerçekten ihtiyacım olan hangisiydi?

"İnci..." diye seslendi henüz kararımı verememişken. Kolumu ellerinden kurtarıp bir süre yüzüne baktım. İçime derin düşünceler düşüren yüz ifadesi ellerimin titremesine neden oluyordu. Çantamdan bir miktar para çıkarıp taksinin camına tıkladım. Kibarca parayı uzatıp gülümsemeye çalıştığım sırada şoför bir bana bir de uzattığım paraya baktı.

"Planımızda değişiklikler oldu. Netleşmeden sizi çağırdığımız için üzgünüm. Bunu kabul edin lütfen." Başta kabul etmese de en nihayetinde uzattığım parayı alan taksi şoförü yoluna devam ettiğinde Mete'ye döndüm. Böylesine isterken onu nasıl geri çevirebilirdim ki?

“Güzel bir planın olsa iyi olur,” dediğimde dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Öyle güzel görünüyordu ki... Bir yanımda bu olayla ilgilenmek istiyordu belki ama ara vermem gerektiğini biliyordum.

Zamanı aşan romanlarım ve canlanan paragraflarım vardı. Bütün bunların arasında nefes almakta güçlük çekiyor. Mete'nin uzattığı eli tutmak istiyordum.

Nasıl olsa Behçet kaybolmamıştı. Bu bir haftada kaybolmadıysa üç gün daha kaybolmazdı. Ben dönene kadar nasıl öldüğünü öğrenmemesini diliyordum. Üstelik döndüğümüzde kendini sıkı bir kavganın içinde bulacağı için ona biraz zaman vermek en iyisi olacaktı.

“Sen defterlerini topla, ben de içeridekilerle konuşup arabayı getireyim. Eve uğradıktan sonra çıkarız.” Elimi bırakmadan kafenin içine yönlendirdi beni. İçeri girdiğimizde çalışanların ve tanıdıklarımızın bakışları direkt ellerimize odaklansa da elimi o bırakana kadar çekmedim.

Defterlerimi toplamam için beni masamda bırakıp bir yandan telefonunu eline alırken bir yandan da çalışanlarla konuşmaya başlamıştı bile.

Mete ile baş başa üç gün...

Şimdiden heyecan verici ve beklenti dolu bir sürecin başındaymışız gibi hissediyordum. Çantamı tam olarak toparlamayı başarabildiğimde Mete yanıma gelip işleri hallettiğini söyledi. Başımla onaylayıp eve gitmek için peşinden arabaya doğru yürürken hem gergin hem de heyecanlıydım.

Planlı programlı giden hayatımda anlık gelişen durumlara o kadar alışkın değildim ki şaşırmamak elde değildi. Arabaya bindiğimizde Mete'nin direksiyonu tutan ellerinin sıklığı ve ne yapacağını bilemeyen bazı tavırlarını görmek çok zor olmadı.

"Garip, değil mi?" dedim yola çıktığımızda.

"Garip olması daha garip. Böyle şeyleri daha çok yaparsak bundan sonrası için garip olmaz."

"Şimdiye kadar seninle eğlenmemiş olmamız tamamen benim suçum," diye itiraf ettim açık camdan akıp giden görüntüyü izlerken. "Yanında sürekli depresif, somurtkan ve donuk birinin olması senin için çok sıkıcı olmuştur. Özellikle tanıştığımız zamanlarda çekilmez biriydim, kabul ediyorum."

Sessizce ensesini ovalarken kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştığını görebiliyordum. Ara sıra kaşları çatılıyor ve sonra tekrar eski hâline geliyordu. "Sıkıcı değildi, zordu," diye başladı sözlerine. "İletişime geçmek, konuşmak, anlaştık... Kapalı bir kutu gibiydin. Eve güneş girmiyor, güneş ışığı sana hiç değmiyor gibi düşünürdüm. Gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordum," dedikten sonra bir süre bekledi. "Tabii, senin anlattığın kadarıyla... Acın büyüktü. Zamanla geçmesini bekledim."

"Ve henüz geçmemişti ki bir de üzerine Behçet eklendi."

"Ne demiştik, düşünmeyeceksin. Şu andan itibaren başladı."

Genişçe gülümseyip dışarıyı izlemeye devam ettim. Henüz olduğumuz bölgeden bile uzaklaşmamıştık belki ama şimdiden bir yanımda buruk olsa da keyfim yerine geliyor gibi hissediyordum.

Eve geldiğimizde küçük bir çanta hazırlayıp kapıda buluşmak üzere sözleştik. Koşar adım odama çıkarken içimdeki heyecan gittikçe büyüyordu. Öğrendiğime göre Ağva'da Mete'nin bir arkadaşının işletmesine gidiyorduk. Sezonun tam sonunda nasıl oda bulacaktık, bilmiyordum ama ona ayak uydurmak, şu an için en keyifli etkinlikti. Beni yönlendirdiği yer ve gideceğimiz butik işletme önemli değildi.

Onu daha yakından tanımak için sahip olduğum ilk fırsattı bu ve bu fırsatı gönlümce değerlendirmeye kararlıyım. Küçük boy bavulumu yatağın üzerine iki taraflı açıp dolabımın karşısına geçtim. Yakın zamanda alışverişe çıkmamıştım. Dolabımda hâlâ üzerinde etiketi bulunan kıyafetler olmasına rağmen yanına almak için güzel bir parça bulamıyordum.

Bir süre daha sadece bu mesele üzerinde düşününce kendimi durdurdum. Üç tane spor elbise, birkaç tane tişört, bir tane şort, tayt, pantolon, iç çamaşır, bikini ve pijama takımıyla alacaklarımı tamamladım. Dolabın kapağını kapatırken gözümün çarpan elbise bir süre düşünmeme neden oldu. Aklımda beliren birkaç olasılık ve planla birlikte elbiseyi de aldıklarımın eklemeye karar verdim. Birkaç kişisel malzemeyi de bavula yerleştirdikten sonra tamamdım.

Üzerimi değiştirdikten sonra son olarak defterlerime ve defterlerimin asla sığmayacağı bel çantama baktım.

“Aklından bile geçirme.” Duyduğum sesle kapıya döndüğümde Mete’yi hazırlanmış, elindeki araba anahtarıyla kapıda beklerken gördüm. Benim gibi rahat bir kot ve mevsimlik bir üst giyen Mete fazlasıyla genç görünüyordu.

“Defterlerimi almayacaktım,” diye mırıldandım niyetimin tam aksine.

“Kesin öyledir. Dayanamayıp yanına alacağını bildiğim için geldim. Endişelenmeyin, üç dört gün yazmazsanız üstün yeteneklerinizi kaybetmeyeceksiniz, Yazar Hanım.” Yaklaşıp yatağının kenarına bıraktığım bavulumu aldı ve bana döndü.

“Haydi, gidelim.”

Başımın onaylayıp odamdan ayrıldığımızda evde yapılacakları, kapatılması gereken elektrikli aletleri kontrol ettik. Mete, Gülizar Hanım’ı arayıp yapılması gereken ne varsa iletmişti.

Evin kapısını kilitleyip bavullarla birlikte arabaya ilerlerken heyecanım gittikçe artıyordu. Bavulları bagaja yerleştirip kendimi hemen ön koltuğa attım. İşin garipliği buraya kadardı. Fikre alıştıktan sonra uygulamaya başlaması daha kolay geliyor, şimdiden neler olup biteceğinin merakıyla sadece geçireceğimiz günleri düşünüyordum.

Şoför koltuğuna yerleşen Mete keyiflice kemerini bağladı. "İlk önce benzinliğe uğrayalım."

"O zaman kahve ve çikolata da alalım."

"Hazır mısın?" diye sorduğunda yola çıkmak için ne kadar heyecanlı olduğumu bilse sormaya gerek duymazdı.

"Asıl sen hazır mısın?" dedim gözlerine bakarak. Bunu sorması gereken asıl bendim.

Mete'nin neden beni uzaklaştırdığını ve neyi anlamamı istediğini çok iyi biliyordum. Bütün bunlara açık hatta çok daha fazlasının beklentisiyle duruyordum yanında. Bu bizim ilk gezimizdi. Üç yıldan sonra ilk, özel ve unutulmaz olanı... Belki de en net kararları vereceğim zamandı.

"Burası harika görünüyor."

Arabadan inerken gözümü etraftan almam imkânsızdı. Çok uzun bir yolculuk değildi ama yine de bacaklarımı esnetme ihtiyacıyla olduğum yerde hafifçe salladım. Ağaçlardan yerlere kadar her yerin sade ama güçlü ışıklarla kaplandığı, nehir kenarında, serin ve canlandırıcı bir yere gelmiştik. Nehir kenarındaki masalardan birkaçı doluydu. Çoğu genç olan misafirlerin eğlenceli kahkahaları bulunduğumuz yere kadar geliyordu. Şimdiden enerjim yükselmişti.

"Bir de gündüz gör."

"Tahmin edebiliyorum," dedim etrafa hakmayı bırakıp Mete'ye dönerek. Işıl ışıl görünüyordu. Önümüzdeki birkaç günü burada geçirecek olmanın düşüncesi bile omuzlarımın hafiflemesine neden oluyordu. Plansız hareket ettiğimiz nadir anlar vardı. Eğer her plansız hareketimiz bu kadar güzel sonuçlanacaksa bundan sonra daha fazla plansız hareket edebilirdim.

Küçük bavullarımızı arabadan indirip etrafa bakarak ağır adımlarla otelden içeri girdiğimizde daha da keyiflendim. Geleneksel ve modern çizginin buluştuğu bu yapıda yapmak istediklerim aklımda yavaşça sıralanıyordu.

"Vay, Mete hoş geldin," diye seslenen adam beni gördüğünde şaşırdı ve dudakları şaşkınlıktan küçük bir o harfine benzese de cümlesini "Hoş geldiniz," diyerek bitirdi. Adamın keyifli hâlinin bir anda sönmesinin nedenini merak ederken resepsiyona yönlendirildik. Çalışan ve patron arasındaki gergin bakışmalara ve bilgisayar kontrolüne bakılırsa konuşmaya iyi başlamayacakları belliydi.

"Hoş buldum, Metin. İşletmenin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Beni daha önce çağırmalıydın, bir kere gelmiş olsaydım arada buraya kaçırdım." Mete'ye dönüp önümüzdeki gerginliği anlayıp anlamadığına baktım. Ona baktığım gibi başı bana döndü, bakışlarımızın birleştiği o saniye göz kırpıp önüne döndü. Bir süre bakışlarım olduğu yerde, yan profilinde kaldı. Gerginliğin farkında olduğunu anlamıştım ama takıldığım nokta, rahatken nasıl yakışıklı olduğuydu. Önümüzdeki birkaç gün karşı karşıya kalacağım Mete hakkında hiçbir öngörüye sahip olamadım o an. Sürprizlerle doluydu.

"Arkadaşım, ne zaman istersen gel, dedim her konuşmamızda. İnci Hanım, sizi aramızda görmek çok büyük bir onur. Kitaplarınızı okudum, hayranınızım," dediğinde adama kibarca gülümsedim. "Fakat geleceğinizden haberim yoktu," dedi kız-

gın bakışlarla Mete'ye bakarken. "Mete'nin başka biriyle geleceğini düşünmüştüm, başka bir hanımefendiyle yani."

"Sadede gel, Metin," dedi Mete. Olan biten neyse anlamış, düz bir ifadesi vardı.

"Sen geliyoruz deyince son süit odamızı da senin için ayırdım. İnci Hanım'la geleceğini söyleseydin tek odamız kaldığıyla ilgili bilgilendirirdim seni."

"İkimiz için tek oda mı ayarlandı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gerçekten üzgünüm bu karışıklık için." Adam mahcup bir tavırla hem Mete'ye hem de bana bakarken bir an için ne yapacağımı bilemedim. Yavaşça enseme ovaladım ve ne yapabileceğimizi düşünürken plansız hareket etmek için düşündüklerimin üzerini çizmeyi de ihmal etmedim.

Bütün keyfim yerle bir olmak üzereydi. Dönmek istemiyordum. En başından iyi olup olmayacağı hakkında endişe ettiğim bu kaçamak için fazla hevesliydim. Mete'nin kolunu tutup bana dönmesini sağladım. "Gelsene biraz." Başını onaylarcasına salladıktan sonra arkadaşına dönüp bize birkaç dakika vermesini rica etti.

Geldiğimiz kapıdan dışarı çıkıp serin havayla buluşunca daha iyi hissetmeye başladım. Mete ise hevesli hâlden gerginliğe çoktan geçiş yapmış, bana bakmamak için elinden geleni yapıyordu. "Benim hatam. Seninle geleceğimi söylemedim. Geliyoruz deyip kapattım. Olacak iş değil, günün yorgunluğu bir yana o kadar da yol geldik," dediğinde genişçe gülümsedim.

"Bir şey olmaz," diye mırıldandım.

"Sen bu gece odada kal. Ben Metin'le vakit geçiririm sen dinlenirken. Sonra da döneriz. Yakın çevreyi kolağan edeyim diyeceğim ama sezon sonu yer bulmak zor olacak."

"Mete..." diye seslendim tekrar. "Bir şey olmaz diyorum."

"Nasıl yani?"

"Buraya gelirken neyle karşı karşıya kalacağımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama şimdi dönemeyiz. Burada vakit geçirmek ikimize de çok iyi gelecek."

"O zaman yarın sabah çıkış yapacak müşteri var mı, soralım."

"Cumartesi günü insanlar niye çıkış yapsın, saçmalama," dedim keyfim tekrar yerine gelirken. Mete'nin karmaşık yüz ifadesinden kafasının da en az ifadesi kadar karışık olduğunu görebiliyordum.

"Nasıl yani?" dedi yine. Alışkanlık yapabilecek kadar tatlı bir mahcubiyeti vardı karşımda.

"Biz üç yıldır aynı evde yaşayan insanlarız, Mete. Bir odada üç gün geçirmek zor olmayacaktır," dediğimde kaşları çatıldı. "Hem şöyle düşün, gün boyu dışarıda olacağımız için odayı sadece uyumak için kullanırız."

"Bu işkence," derken tam olarak ne dediğini ve ne söylemek istediğini anlamadım. "Dediğin gibi olsun, geri dönemeyecek kadar yorgunum."

"O zaman anlaştık."

Tekrar resepsiyona döndüğümüzde iki gergin insanın bizi beklediğini biliyordum. İlk görüşte bile söyleyebilirdim ki etrafımızdaki herkes işlerini iyi yapan insanlardı. Temizlik ve kalitenin sıkı çalışmadan beslendiğini düşünürsek ortamın genel disiplinini hissetmek zor değildi. Tavırlarından anladığım kadarıyla bu, onların da sıklıkla karşılaştığı bir durum değildi.

"Metin Bey, oda hazırsa giriş kartını alabilir miyiz?" diye sordum sakın bir tavırla. Mete'ye dönen adam Mete'nin başıyla onayladığını gördükten sonra kartı bana uzattı ve yanındaki çalışana bavullarımızı işaret etti. "Gerek yok, bavullarımız taşıyabileceğimiz kadar ufaklar."

Ortamın havasını biraz olsun dağıtmak için gülümsedim ve gitmeden önce Metin Bey'e döndüm. "Eğer kitaplarınız ulaşabileceğiniz bir yerdeyse sizin için seve seve imzalarım, Metin Bey."

Gözleri ışıldayan adamın okurum olduğuna o an inandım. "Bu fırsatı kaçırmayacağımdan emin olabilirsiniz," dedikten sonra odanın yerini tarif etti. "Şimdi dinlenin, yarın sabah çok güzel bir kahvaltı hazırlatacağımı size. Bu birkaç günde yaşanan karışıklığı telafi edeceğimden emin olabilirsiniz." Teşekkür edip odamıza doğru ilerlerken heyecanlıydım. Etrafımdaki her şey mutluluğumu artıracak kadar güzel ve yoğundu.

Enlemesine uzun binanın en sonuna gidip nehir kenarındaki odaya girdiğimde biraz garip olduğunu kabul edebilirdim. Oda çok büyüktü. Kaliteli gri zemin üzerine kurulmuş odaya, bahçede olduğu gibi başarılı bir aydınlatmayla bambaşka bir hava verilmişti. Duvar tarafındaki kocaman yatak ile odanın diğer ucunda yüksek basamağın üzerine kurulmuş jakuzi arasında bile rahatça gezebileceğimiz bir boşluk vardı. Odanın duvar kısmı da güzelce süslenmişti fakat odayla alakalı en çok sevdiğim şey nehre bakan tarafın tamamen camla kaplanmış olmasıydı. Işıklar kapalı olduğunda içeri giren ay ışığını seyretmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

"Şimdiden anlaşılm," dedim hemen ardından odaya giren Mete'ye. Onun da beğendiğini görebiliyordum. "Yatağın cama bakan tarafı benim." Gülerken bavulunu kenara bıraktı.

"O kadar istiyorsan..." dedi ve eliyle odayı işaret etti. "İstedğin gibi yerleş. Seni rahatsız etmemeye çalışacağım." Sadece benim için burada değildik, dolayısıyla böyle bir şeyi kabul etmem de mümkün değildi.

"Hayır, sen de istediğini alacaksın," dediğimde garip bir şekilde bakışları değişti ve yutkunduğunu göz ucuyla yakaladım.

"Buraya birlikte geldik. Rahat olmamı istiyorsan sen de benim gibi rahat olacaksın. Hatta sen ne kadar rahat olursan ben de o kadar rahat olacağım."

Eliyle saçlarını hafifçe karıştırıp odanın ortasına doğru ilerledi. Yatağa oturup keyiflice arkasına yaslanırken gülümsememi gizlemedim. "Rahat görünüyor muyum?"

"Üzerini değiştirirsen daha da rahat olacaksın. Neredeyse üç saat araba kullandın. Bir duş al da rahatça dinlen." Nedenini anlayamadığım bir şekilde yine derin bir iç çekti. Bavulunu ona doğru itip açmasını işaret ettim. "Sen banyoda üzerini değiştirirken ben de odayı inceleyeceğim."

Hızlıca bavulundan giyeceklerini alıp banyona giderken bana sataşmayı da ihmal etmedi. Banyoya girip kapıyı arkasından kapattığı gibi odanın ortasında öylece kalakaldım. "Mete olmadığında oda daha büyük görünüyor," diye mırıldandım kendi kendime.

Birincisi, bu gerçekten yaşanıyor muydu?

İkincisi, yaşanıyorsa bu şekilde mi yaşanması gerekiyordu?

Üçüncüsü, bu da neydi böyle?

Mete'nin az önce banyoya gittiğine yemin edebilirdim, ben de odanın ortasıdaydım. Fakat şimdi, yatağın üzerinde üzerim değişmiş ve saçlarım ıslak bir şekilde oturuyordum. Mete ise üzerindeki siyah atlet ve aynı renk şortuyla klimayı ayarlamaya çalışıyordu.

"Mete?" diye seslendiğimde bana döndü.

"Evet?"

"Ben ne ara üzerimi değiştirdim?" Klimayı ayarladıktan sonra yatakta kendi tarafına geçen Mete bir yandan da gülümsüyordu.

“O kadar mı yoruldu? Uyu artık istersen, uzun bir gün oldu.”

“Hayır, gerçekten...” derken kendimi durdurdum. Daha önce de böyle anlar yaşadığımı düşündüğümde Mete haklı olabilirdi. Tahmin ettiğimden daha çok yorulduysam ve bunun farkında değilsem... Yine de bu normal miydi? Başımı sağa sola salladım. Uyumam iyi olacaktı. İyice uyku hâline büründüğümde Mete kumandayla ışığı kapattı. “Henüz uyumayacaksan tam kapatma. Uyumadan önce birkaç sayfa okumayı sevdiğini biliyorum.”

Işığın ayarını biraz artırıp ortalığı loş bir ışığın sarmasına izin verdi. Harika... Mete, iyi geceler dileyip kitabını eline alırken ona dönük yattığım pozisyonda, gözlerim yarı açık yarı kapalı birkaç saniye onu izleyip tekrar kapanıyordu.

“Etrafımızda anlayamadığımız bir sürü şey oluyor, Mete,” dedim fısıldarcasına. Uykuya dalabilecek kadar rahat bir anda ve yataktaydım fakat zihnim henüz o kadar rahat değildi. Kitabını hafifçe kapatıp bana döndü. Bana döndüğünde ise gözlerimi bir saniye bile kırpmadım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Her hikâyenin arkasında düşündüğümüzden çok daha farklı cümleler yok mu sence de? Okumaya devam et. Sen okuduğun, ben de yazdığım sürece her şey daha güzel olacak.”

“Haydi, uyu artık. Buradayım.”

Gözlerim yavaşça kapandı ve uykuya dalabilmenin tatlı zafiriyle birlikte dinlenebiliyor olmanın keyfini çıkardım. Asıl keyif ise gözlerimi açtığımda geldi. Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerimi açtığımda Mete henüz uyuyordu. Uyandığımda böylesine izlenilesi sahneler görmeye alışkın değildim. Koskoca adam yatağın en uç noktasında uyumaya çalışmıştı belli ki. Başı kapiya dö-

nük olsa da gür saçları hafifçe karışmış, atleti biçimli gövdesinin bir kısmını açık bırakmıştı.

"Uyuyan bir insanı izni olmadan izlemek senin gibi bir yazara yakışıyor mu?" diyen iç sesime karşı gözlerim kısıldıkça kısıldı.

"En çok bana yakışıyor. Hayal gücüm beslenmesin mi?"

Bir süre oturduğum yerden izledim onu. Sessiz sakın yattığında bambaşka biri gibi görünüyordu. Aynı evde yaşıyor ve aynı koltukta uyuyor olsak bile bu farklıydı. Bu, onu tanımaya çıktığım bir yolculuktu. Elimini omzuna götürüp hafifçe dürttüm. "Mete?" Tabii ki uyanmadı.

"Haydi, kahvaltı edelim." Bir kere daha dürttüğümde başını nihayet benden tarafa çevirdi. Vay canına! Elimini omzunda kaldığını fark etmeden ona baktığım sırada gözlerini araladı.

"Günaydın."

"Günaydın." Elimini çekip ayaklandım. Bir yandan odanın içine doğru yürürken bir yandan da bavulumu bulmaya çalışıyordum.

"Acıktın mı?"

"Üç aç insanı yan yana koy. Hepsinin açlığından daha fazla açım," dediğimde gerinirken gülümsediğini göz ucuyla gördüm.

"Dün yol, yerleşme derken akşam öğününü atladık. Hemen hazırlanıp çıkalım."

Getirdiğim ince askılı elbiselerden birini alıp beyaz spor ayakkabılarımı çıkardım. Bavulumu karıştırırken gördüğüm şeylerden hiçbiri bu sıcaklığı kaldırabilecek gibi değildi. Planlı bir tatil olsaydı daha ince ve buraya uygun kıyafetler alabilirdim.

"Yanındaki bavuldan açık mavi, ince gömleği ve hemen altındaki şortu atabilir misin bana?" dediğinde eğildiğim bavulundan başımı kaldırıp ona baktım.

"Bana mı dedin?" Dünyanın en saçma cevaplarından birini verdikten sonra bavulumun hemen yanındaki bavulu dikkatlice açtım. İsteddiği iki parça da en üstteydi fakat onları kaldırdığımda görmemem gereken ne varsa gördüm. "Al," diye fırlattım benden istediklerini. Mete ise gülüyordu.

Birlikte geçirdiğimiz ilk günün sabahı, düşündüğümünden çok daha güzel geçiyordu. Kocaman bir şemsiyenin altında, nehir kenarındaki masa kahvaltılıklarla yavaşça dolarken sabırsızlıkla yemeye başlayacağımız anı bekliyordum.

"Uzun zamandır bu kadar acıktığını görmemiştim," dedi Mete güneş gözlüklerini çıkarıp masaya bırakırken. Temiz havadan mıdır, bilmem çok daha güzel görünüyordu. Böylece yüzüne baksam her hareketi aklımda yer edecekmiş gibi hissediyordum.

"Ne kadar iyi uyursam sabah o kadar aç uyanıyorum."

"O zaman her şeyden uzak geçirdiğimiz ilk gecedен mutlak bir başarı yakaladığımızı söyleyebilir miyiz?"

"Söyleyebiliriz," derken seslice güldüm. "Unutma, Mete; en güzel şeyler hep gece gerçekleşir."

"Başlıyoruz yine."

İki genç garson kahvaltılıkları tamamlaya geldiğinde sohbetimiz bölündü fakat ikimiz de gülüyorduk. Uzun zamandır saçma sapan muhabbetler döndürüp bir de bunlardan keyif aldığım çok az an vardı. Aslında ihtiyacım olan desteğin bu olduğunu bilmek bile kolayca alışmama neden oluyordu.

Tabağıma domates ve salatalık koymaya başlayan Mete, bulduğumuz ana odaklanmamı sağladı ve şimdi tek istediğim şey keyifli bir yemektir. Otelin serpme kahvaltı hizmeti o kadar başarılıydı ki az porsiyon, çok çeşit mantığıyla ürünlerin ziyan olması engelleniyordu. Biraz ondan biraz bundan derken masayı sıfırladığımıza inanamıyordum.

Mete ve ben yemeyi çok seven insanlardık. Onun yanında yemekten çekinmediğim için verimli bir kahvaltı süreci geçirmiş olmaktan mutluluk duyuyordum. Güzel bir uykunun ardından verimli bir kahvaltı... Şahane.

"Buna da bir başarı diyebiliriz," dedim masayı işaret ederken. "Çok yedik galiba."

"Evet, bu da bir başarı." Mete çayının son yudumunu içip bardağı masaya bıraktığı sırada arkadaşı yanımıza gelmeseydi onunla alay etmek üzereydim.

"Ne haber, Metin?" diye seslendi Mete adam tam olarak yanımıza geldiğinde.

"Harikayım arkadaşım, size güzel bir haberle geldim." Mete'yle bir an birbirimize bakıp adama döndük. "Özel bir sebepten dolayı bazı misafirlerim bugün otelden ayrılıyor. Aslında benden haber bekleyen insanlar var fakat çünkü karışıklık yüzünden önceliği size vermek istedim. İsterseniz size bir oda daha ayarlayabilirim."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Dün akşam ikimiz de yerleşmiştik odamıza. Rahatının bozulmasını ya da Mete'nin ek bir işle uğraşmasını istemiyordum. Dönüp birbirimize bir daha baktık. Zorunluluk durumunu kullanmak elverişliydi. Kalmayı kabul eden ilk taraf, zorunluluğu kenarda bırakan taraf olacaktı. İki güzel başarının ardından ufak bir yol ayrımıyla karşılaşmıştık.

Güzel bir uyku, verimli bir kahvaltı ve sevimsiz bir haber...

"Ne diyorsunuz? Odayı hanginiz için tahsis edelim?" Metin Bey'in ısrarları devam ederken masadaki gözler benim üzerimdeydi. Mete çatalını kenara bırakıp eliyle adamı işaret ederken kararı bana bıraktı, geri çekilmek için doğru bir zaman değildi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bizim için problem yok, Metin Bey. Odamız zaten çok büyük ve dün eşyalarımızın ço-

gunu yerleştirdik. Nezaketiniz için çok teşekkür ederim ama söz verdiğiniz misafirlerinize sormanız daha etik olacak.”

Mete suyundan keyifli bir yudum daha alırken söylediklerine şaşırmaması hoşuma gitmişti. Bu cevabı vereceğimi biliyor olmalıydı. Metin Bey teşekkürlerini sunarak yanımızdan ayrıldıktan sonra havaya baktım, nehri seyrettim ve etraftaki insanları inceledim. Mete öylece oturmuş bana bakarken aramızda garip bir sessizlik vardı.

“Yerleştiğimizi hatırlayamadım,” dedi Mete keyifle.

“Saçmalama, bavullarımız odanın iki tarafında açık duruyorlar. Daha ne kadar yerleşebiliriz?” Masada kalan yiyeceklerden küçük birkaç parça daha yedim. “Hem burası çok güzel, yeni insanlar görmesin mi? Metin Bey para kazanmasın mı?”

“Kesinlikle haklısın,” derken bile dudaklarındaki hafif gülümseme kalbimi ısıracak kadar sıcaktı.

“Bu konu kapandı,” dedim kesin bir tavırla. “Kahvaltımızı bitirdiğimize göre şimdi ne yapıyoruz?”

“Neyse ki sıcak bir haftaya denk geldik. Havuz kenarındaki özel alanlardan birini ayırdım senin için. Hazırlanalım da asıl dinlenme sürecini başlatalım.” O çektiğim güzel uykudan sonra zaten dinlenmiş hissettiğimi söylemedim. Ne yapabiliyorsam yapmak, sadece ona uyum sağlamak istiyordum.

Masadan kalkıp görevlilere teşekkür ettikten sonra sallana sallana odamıza doğru yürümeye başladık. Her yer alabildiğine yeşil ve maviyle süslenmişti. Hayatımın sonuna kadar burada yaşayabilirdim. Kış mevsiminde de ayrı bir güzel olurdu burası.

“Birkaç ay sonra da gelelim buraya. Kış mevsiminde ayrı güzel olur burası.” Mete ilerlemeye devam ederken durup öylece izledim onu. Aklımı mı okuyordu? Aynı şeyleri düşünebilecek kadar benziyor muyduk onunla? Yanındaki eksikliğimi fark et-

miş olacak ki durup arkasına baktığında bakışlarımız kesişti. "Gelsene," dedi beni harekete geçirircesine. Heyecanlandığımı belli etmemek için tekrar adımlarımı hızlandırdım ve yanına ulaştım.

"Geliriz."

Ondan önce odaya varıp bavulumun başında güneşten kızarmış olduğunu düşündüğüm yanaklarımı avuçladım. Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde sıcak bastığından kendimi havuza atma isteğiyle dolup taştım. Bir an önce havuza girmemiz gerekiyordu.

Yanıma aldığım siyah bikinimi bavulumun derinliklerinden çıkardım ve incecik, varlığıyla yokluğu belli olmayan askılı pareomu da aldım. Götürülecek diğer şeyleri, üzerimi değiştirdikten sonra hazırlamaya karar verdim. "Önce ben," dedim banyoya girerken. Mete ise oralı bile değildi.

Üzerimi değiştirip bikinimi ve pareomu giydiğimde banyonun aynasında şöyle bir baktım kendime. "Hâlâ fena görünüyorsun, İnci," dedim aynadaki aksime. Uzun zamandır kendimle ilgilenmeye, spora ya da vücut şekillendirmeye zaman bulamasam da aynadaki görüntüme tam puan verdim. Saçlarımı salıp şeklini koruyan dalgalarını şöyle bir havalandırdıktan sonra tamamdım. Kapıyı aralayıp Mete'ye üzerini değiştirebileceğini söyleyecektim ki Mete'yi görmemle birlikte elimde ne varsa düşürmem bir oldu. Tam bir rezalet... Nasıl bir yazar kendini sürekli gülünç duruma düşürürdü?

Siyah şortunu çoktan giymiş olan Mete kıyafetlerini kenara koymuş, genişçe gerinirken görmüştüm onu. *"Haydi, ben bir şey yapmaya zaman bulamadım. Mete ne ara böyle oldu? Ya da hep böyle miydi?"*

"Bir türlü elimde durmuyorlar," diye mırıldandım yere düşürdüğüm eşyaları toplarken. "Banyoda da birkaç kere düşürdüm."

"İyi misin? Tansiyonun mu düştü acaba?" derken yarım kol-
lu tişörtünü giyişini gözlerimi kaçırmadan izledim.

"Bilmem ki, öyle oldu galiba."

"Tansiyonunu ölçtürmek ister misin? Sonra da yüzeriz," der-
ken telefonunu almak üzereydi ki yaklaşıp almasını engelledim.

"İyiyim, sadece bir an önce dinlenmek istiyorum."

Başını aşağı yukarı sallayıp Metin'i aramaktan vazgeçen
Mete, hazırladığı çantayı yatağın üzerinden aldı. Telefonum,
kulaklığım, kitabım, havlular ve güneş kremi derken her şeyi
hazırlamıştı. Ne kadar yavaş hareket ettiğimi o zaman anladım.
Hazırladığı çantasını alırken bile her yere bakıyor, benimle ko-
nuşurken bana bakmaktan kaçınıyordu. Bunu fark ettiğimde
gözlerim hafifçe kısıldı.

"Haydi, gidelim."

Yönlendirmesine izin verip otelin hemen arka tarafındaki
havuza ulaşmamız yalnızca birkaç dakikamızı aldı. Misafirlerin
bahsettikleri kadar vardı, o kadar büyük bir havuz alanı ku-
rulmuştu ki herkesin burada olduğuna emindim ama kurulan
özel mini çardaklar sayesinde herkes rahat bir şekilde eğlenebi-
liyordu. Huzursuz hissedeceğimi düşünmüştüm. Tamamen ya-
nıldığımı havuzun etrafında dolaşıp minderler ve tüllerle kaplı
alanımıza geldiğimizde anladım.

Dört ahşap direğin üzerine kurulmuş bu alan, bolca uçuşan
beyaz kumaş ve rüfle bezenmiş, bir mahremiyet ortamı oluşturu-
lmuştu. Üstünün açık ve aynı zamanda kapanabilir olduğu
bilgisini veren çalışan, Mete'nin içecek ve meyve siparişlerini
aldıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Terliklerimi kenarda bırakıp kendimi kocaman minderlerin
üzerine bıraktım. "Ah, harika hissettiriyor." Havuza girmek bir
yana biraz serinledikten sonra burada uyumak harika olacaktı.

Gözlüklerimi çıkarıp Mete'ye döndüm, o da bir kenara oturmuştu ama huzursuz görüldüğünü söyleyebilirdim.

"Çıkar şu üzerindeki," diye seslendim yattığım yerden. "Bu, benim olduğu kadar senin de tatilin. Beni düşünmek ya da dikkat etmek zorunda değilsin diyorum sana. Sen böyle yaparsan ben de kendimi huzursuz hissederim."

Bana bakmamasının da diğer herkes gibi güneşin keyfini çıkarmamasının da nedenini biliyordum. Onu azıcık bile tanıdıysam beni huzursuz etmemek için dikkatli olduğuna yemin edebilirdim. Bir yanımda rahat olmasını, bana karşı çok rahat olduğu zamanlardaki tavırlarını görmeyi istiyordu. Şu an için dikkatli davranması keyfimi bozabilecek tek şeydi.

"O zaman haydi, yüzelim biraz." Tişörtünü tek hareketle başından çıkardığında gözlüklerimi çıkarmış olduğuma çok sevinmiştim. Bu manzarayı kesilmiş ışıkla görmektense bu şekilde izlemek günümü güzelleştirmişti. Bir günde nasıl bir insan olmuşum böyle?

Ayaklanıp pareomu çıkardığımda bu defa gözlerini kaçırmadığını görmek düşündüğümün aksine utanmama neden oldu. Daha önce birlikte tatile gitmediğimiz için böylesi bir an bizim için garipsenebilir bir durumdu. Derince aldığı nefesiyle şişen göğsü yavaşça indiğinde genişçe gülümsedi. "Ne yaptığını bilmiyorsun."

Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden birkaç adımda uzaklaşıp havuza balıklama atladı. Birkaç saniye sonra büyük havuzun ortasından çıktığını gülerek izledim. Ben de aynı şekilde olmasa da merdivenleri kullanarak yavaş adımlarla girdim suya. Vay canına! Güneşin nasıl yakıcı olduğunu fark etmemiş olsam da suya girdiğimde hissettiğim serinlik, gün içinde defalarca arayacağım kadar yenileyiciydi. Yüzüp ona doğru gitmek için Mete'nin nerede olduğuna bakındım ama hiçbir

verde görünmüyordu. Dalıp nerede olduğuna bakacağım sırada önümde belirip hafifçe yükseldi.

"Takımı elbiselerin bu kadar yakışmasına şaşırmayacağım artık," diye fısıldadım kendi kendime. Evimden uzaklaştığım andan beri gerçekten görebiliyordum onu. Tüm o kasvetin içinde bile parlarken kendi evinde yaşadığımız andaki gibi gerçek parıltısını görebiliyor, ona doğru çekiliyordum.

"Gel, şurada oturalım biraz," dediğinde yüzerek takip ettim onu. Nereden bahsettiğini gördüğümde daha çok sevindim çünkü havuz merdivenlerini çok severdim. Derinlik azaldıkça azaldı ve açık mavi seramiklerle bezenmiş, geniş merdivenlerin omuzlarımıza gelen basamağında oturup etrafı seyretmeye başladık.

"Bütün gün burada oturabilirim."

"Ben de," dedi bir yandan elleriyle suyu dalgalandırırken.

"Mete," diye başladım söze derin bir nefes alırken. "Sanırım bu olay beni düşündüğümde daha çok etkiliyor. Şu an aynı senin evindeki gibi hissediyorum. Defter benden uzaktaysa her şeyi etraflıca düşünebiliyorum. Ne istediğime karar verebiliyorum."

"Behçet'i mi düşünüyorsun?" Başımı geriye atıp saçlarımın geriye doğru salınmasına izin verdim. Güneşin yüzümü sıcakla buluşturduğu o zevkli anın tadını çıkarmaya çalıştım.

"Behçet'e bu kadar takılmamın sebebinin ne olduğunu biliyorum artık," dedim uyusuk bir sesle. "Behçet benim, Mete. Sence de onunla çok benzemiyor muyuz? Bütün hassasiyetim bundan." Başımı kaldırıp bana bakmakta olan adama baktım. "En başından beri yanımda kim var, biliyorum. Kim gerçek, onu da biliyorum. Sadece çok yorgunum. Görüyorsun ya, iki dakika yüzmeye bile enerjim yok," dedim başımı serin omzuna

yaşlarken. "Kimin omzunda nefes almam gerektiğini de biliyorum."

"Bunları konuşacağız, şimdi sadece her şeyin keyfini çıkarmaya bak," dediğinde başımı sağa sola salladım.

"Şimdi sadece uyumak istiyorum."

Sırtımı destekleyen eli geriye doğru yaslanmama neden olduğunda diğer eli dizlerimin altından kavradı, saniyeler sonra sudan çıkmış bir hâlde buldum kendimi. Kucağında çardağımıza doğru giderken gözlerimi açık tutmaya bile enerjim yoktu.

Bu kadar tükendiğimden, dinlenmeye ihtiyacım olduğundan o kadar habersizdim ki...

Sırtım yumuşak minderlerle buluştu. Mete'nin ince bir havluya üzerimi örtüp çardağın üzerini kapatışı, uykuya dalmadan önce gördüğüm son şeylerdi. Serin, doğal ve en sıcak uykularımdan birine daldım.

Tanıdık bir kafenin önündeydim. Başımı kaldırıp etrafa baktım, sonbaharda mıydık? Hafifçe çiseleyen yağmur damlalarını göremesem de tenimdeki etkisini hissedebiliyordum.

Bir gariplik vardı.

Daha önce bulunduğum bir yerde olduğuma emindim ama içim huzursuz, yaşantıma yabancı olduğumu hissediyordum. İçeriden gelen sesleri duyduğumda kapıyı aralayıp içeri girdim. Her şey aynı görünüyordu ama aynı olmadığına adım kadar emindim.

Her zamanki köşeme çevirdim başımı.

Benden başka kimsenin oturamadığı, bana özel olan yazar köşemde tanıdık bir yüz oturuyordu. Önündeki defterler, kalemler, etrafa saçılmış not kâğıtları... Benim alanım da hep böyle görünürdü. Etrafa bakıp Mete'nin nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Yanlış bir şeyler vardı ve Mete'yle birlikte kolaylıkla çözebilirdik.

Ama yoktu.

Belinde beyaz önlüğü ve savurduğu sarı saçlarıyla insanlarla ilgilenen kadının bakışları benimkilerle buluştu. Nedendir, bilmem; içime dolan soğuk his, o an orada bulunmaması gereken kişinin ben olduğumu söylüyordu.

Yavaşça yürüyüp Behçet'in tam karşısındaki sandalyeye, olmam gereken yerin tam karşısına oturdum.

"Benim yerimde oturuyorsun," desem de beni görmezden gelip yazmaya devam etti. Şaşkınlıktan kelimelerimi kaybetmiş gibi bir süre izledim onu. Devamını getirdiğim günden daha farklı, daha soluk görünen deftere uzandığımda elimi durdurdu.

"Senin olmayan eşyalara dokunamazsın," diye mırıldandı soğuk bir tavırla. Aylardır tanıdığım, yaşaması için elimden geleni yaptığım Behçet Aral, ilk tanıştığımız andaki kadar bile yakın değildi bana.

"Neler oluyor, Behçet? Neden böyle yapıyorsun?"

"Seni gerçekten seviyorum," dedi aniden. Duyduklarıma olmasa da bunu böylece söylemesine bir an için şaşırdım. Sözlerinin başlangıcında yumuşayan ifadesi söyleyeceklerinden dolayı ifade-sizleşti. "Fakat yaşamayı daha çok seviyorum."

"Bu ne demek oluyor?" demeye kalmadan yanımıza gelen kadın Behçet'in yanına sevdiğim kahveyi bırakıp omzunu sıvazladı. Aynı Mete'nin bana yaptığı gibi...

Başımı kaldırıp kadına baktığımda sarı, uzun, dalgalı saçları ve yüzündeki tanıdık ifadeyle bir an onu nereden tanıdığımı düşündüm.

Tabii ya... Elime geçen fotoğrafı hatırladığım sırada Behçet, omzundaki elin üzerine koydu elini. Bense oturduğum yerde öylece durmuş, onları izliyordum.

"Teşekkür ederim, Nagihan. Havuçlu kekinden varsa ondan da getirebilir misin?"

"En sevdiğim tatlı," diye geçti içimden. Derin bir nefes alarak gerginleşen ortamın içinde nefes almaya çalıştım. Boğazım ağrıyor, elimi boğazıma götürdüğümde bile nefes almama yardımcı olacak bir şey yapamıyordum.

"Ben de yaşamayı seviyorum," dedim Behçet'in benden ayırmadığı bakışlarına karşılık.

"Senin olan yarınlardan vazgeçmeye hazırdın." Acımasız ses tonu gözlerimin dolmasına neden olurken nefessizlikten öksürmeye başladım.

"Yanıltıyorsun," dedim güç bela. "Sahip olduğum yarınlarım kayıplarım ile sarılıydı. Onların yokluğuna dayanamıyordum sadece. Sen de her şeyini kaybettin, ben de." Gözlerimden yaşlar oluk oluk akarken daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Nefessizlik ciğerlerimin her zerresini yakıp kavururken hayata tutunmak için yapabileceğim şeyler sınırlıydı.

"Yarınların hâlâ sendeydi. Her şeyi kaybeden bendim."

Yoğun bir korkuyla araladım gözlerimi. Nefes almakta zorlanıyor, aldığım her nefes içimi yakarcasına doldururken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Omzumda bir el, karşımda ise endişeyle bakan bir adam vardı. Hâlâ içinde bulunduğum ana tam olarak odaklanabilmiş değildim.

Mete'nin eli yanaklarıma yükseldiğinde ıslaklıkların göz yaşları olduğunu fark ettim. "Ölüyordum," dedim daha fazla nefes almaya çalışırken. Üzerimdeki havluyu atıp kollarının arasına aldı beni.

"Geçti, yaşıyorsun bak, buradayım."

"Beni öldürüyordu," derken bile oradaydım sanki. O kadar gerçek, o kadar netti ki her şey... Şu an hangi anın gerçek olduğunu bile bilmiyordum.

"Bana bak," dedi çenemi tutup gözlerine bakmamı sağla-
ken. "Buradayız, beni görebiliyor musun?"

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. "Bir rüya gör-
düm. Oradaydım, sen yoktun." Bölük pörçük tüm görüşleri
birleştirmeye çalışırken durdurdu beni.

"Şimdi anlatma. Kendini daha iyi hissettiğinde dinleyece-
ğim seni, merak etme."

Kollarının arasında geçirdiğim her dakikanın ardından daha
da sakinleşmiş, mantıklı olmasa da en azından düşünebilmeye
başlamıştım. Elim farkında olmadan göğsünde sakince gezinir-
ken gözlerimi tekrar kapattım ama uyumaya çok uzaktım.

Bunun öylesine bir rüya olduğuna inanmak istiyordum ama
içimdeki bir yanımda öylesine görülmediğinden emindi. Şimdiye
kadar yaşadıklarımız normallikten bu kadar uzakken bu yaşan-
mamış gibi davranmak saçmalık olurdu.

Behçet nerede ve tam olarak neler yapıyordu, bilmiyordum
ama içimden bir ses onda da bir şeylerin değiştiğini söylüyordu.
Ne olursa olsun şu anki hâlini bilmem, neler yaptığını çözmem
gerekirdi. Şu ana kadar onu defterle yalnız bırakmak ne kadar
akıllıcaydı?

"Hâlâ çok düşünüyorsun." Mete'nin sesi düşüncelerimden
biraz olsun sıyrılmama neden olurken gözlerimi hafifçe arala-
dım. Başımı kaldırıp şefkatli bakışlarıyla buluştuğum an aklım
yine garip rüyamın detaylarıyla doldu. Mete'nin yerine Nagi-
han mı geçmişti? "Şu anda da düşünüyorsun," derken hiç bek-
lemediğim bir anda eğilip öptü beni.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğim an bocalasam da de-
vam etmek istediğim sırada kendisini geri çekti. Kara bulutlar
anında dağıldı belki ama güneş ellerimden hemen kayıp gitmiş
gibi hissediyordum. Huysuzlanmamak için kendimi çok zor tu-
tuyordum.

"Anlaşılan düşünmemeni sağlamanın bir yolunu buldum," dedi bakışlarım dudaklarındayken. Gözlerimi birkaç defa kırıp açtım. Uzaklara baktım, derin bir iç çektim ve gözlerimi kapattım.

Ondan herhangi bir hareket gelmeyince gözlerimi tekrar yavaşça araladım. "Sanırım hâlâ düşünüyorum."

"Şu an gayet iyisin bence." Yüzündeki o memnun ama aynı zamanda edepsiz ifadeyle birlikte bir süre baktım ona. Artık ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyordum.

Ilık esinti, tülleri havalandırıp yüzümü okşarken olduğum yerden bir milimetre bile kıpırdamayı düşünmüyordum. Yazın son zamanları olsa da yakıcılığını koruyan güneş tenimi şimdi den sıcak yapmıştı. Sonsuza kadar sürmesini istediğiniz anlar vardır ya, ben de dinlenmenin verdiği iyileşmeyi içimde beslemek istiyordum.

Sahi, ne kadar olmuştu sadece kendimi dinleyeli? Gözlerimi kapattığım anlar beraberinde sıkıntıları getirir, açtığımda da sonuç farklı olmazdı. Artık gerçekten sancılarımı geride bırakmayı öğreniyor olabilir miydim? Bunun bir kısmını Behçet'e, bir kısmını ise gözlerim kapalı olsa da yanımdaki varlığını kolaylıkla hissettiğim Mete'ye borçluydum. Belki de en çok oydu, bunca zamandan sonra belki de en çok ona borçlu hissetmeliydim.

"Gülümsüyorsun," diye mırıldandı. Gözlerimi yavaşça aralayıp gün ışığında parlayan gözlerine baktım.

"Güzelce dinlenmek insanı gülümsetiyor," dedim uzandığım yerden doğrulmaya çalışırken. Mete çabamı gördüğünde sırtımdan destekledi ve etrafa dağıttığım minderlerden birkaçını yaslanmam için düzenledi.

Arkama yaslanıp parıl parıl parlayan havuza şöyle bir baktım. Etrafı çevreleyen selviler, süs ağaçları, büyüklü küçüklü

çardaklardan uçuşan bembeyaz tüller... "Burası nefes gibi bir yer," derken ona döndüm. "Yaptığın en iyi şey beni buraya getirmektir, Mete. Teşekkür ederim."

"Keyfini çıkarın, Yazar Hanım," dedi hafifçe gülümserken. Hâlâ üstsüz bir şekilde kitabını okumaya devam ediyordu. Keyif alan tek kişi olmamam mutluluk vericiydi.

"Yazarlar, kitap okuyan insanları gördüğünde mutlu olurlar," dedim okuduğu kitabı işaret ederek. "Umut verici. İnsanların cümlelerdeki gizli kapıları keşfetmesi kadar güzel bir an yok. Dünyadan bir an olsun koparabiliyorsa bir kitap, benim için başarılıdır."

"Kelimelerle aran nasıl bu kadar iyi?" Elindeki kitabı yanındaki minderlerin üzerine bırakıp az önce ona döndüğüm gibi bana döndü.

"Önceden böyle değildi," diye başladım söze. "Ailede yazmayı en geç öğrenen bendim. Daha da küçükken konuşamayacağımdan korkacakları kadar uzun bir süre konuşmamışım." Gülmeden edemedim. Hayalimdeki küçük İnci'nin yaşantısı, buruk da olsa bir tebessüm bıraktı dudaklarıma. "Kalbim ve aklım her zaman benden daha çok yaşadı. Ailemi kaybetmeden önce de kelimelerim vardı ama sonrasında beni saran sadece onlar kaldı. Yazarken de okurken de birinin sana sarıldığını hayal edebilirsin. Bunların beni beslediği gibi insanları da beslemesini istedim. Bunlar çok uzak da değil, seninle tanıştığım zamanlara denk geliyor."

"Sana ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Ne düşündüğünü anlamak için kitaplarını okuduğumu hatırlıyorum." İşin garip tarafı Mete'yi kitaplarımı okurken gördüğümü hatırlamıyordum. Bunu duymak, güneşin ısıttığından daha çok ısıttı içimi.

"Seni kitaplarımı okurken hiç görmedim."

“Uyumadan önce okurdum, hepsi rafımda.”

“O zaman özel bir imza gününü hak ettiniz, Mete Bey.” Başını kabul edercesine aşağı yukarı sallarken gülüyordu.

“Buna asla hayır demem,” dedikten sonra ekledi: “Yazdığın masayı da imzala. Yıllarca saklansın. Bundan yüz yıl sonra kitapların kalplere dokunmaya devam ederse okurların için güzel bir anı olur. Seni görmeye gelir gibi eserlerini ortaya çıkardığın yere gelmek isterler.”

“Harika bir fikir.” Hiç bu kadar büyük hedeflerim olmamıştı ama neden olmasın? Yazarların en büyük tutkularından biri iz bırakmak değil midir?

Birkaç konudan daha öylesine konuşup keyifle geçirdiğimiz zamanların ardından iyice sııcakladığımı fark ettim. Tam ağzımı açıp Mete’ye dondurma yemeye gidebileceğimizi söyleyecektim ki kendimi bir anda kaldığımız odanın içinde ayakta dikilirken buldum. Göz açıp kapayana kadar gerçekleşmişti, ne olduğunu anlayamamıştım bile.

Üzerimde salaş, krem rengi bir gömlek ve kahverengi bir şort vardı. Odanın loş ışığında etrafa bakınmaya çalıştım. Geçen gece olduğu gibi her şey değişmişti. Birkaç saniye önce saçlarım havuzdan çıktığım için hafif nemli ve klordan dolayı sertleşmişti. Şimdi ise yıkanmış ve yapılmış olan yumuşacık saçlarım parmaklarımdan kayıp gidiyordu.

Mayolarımızı kuruması için bıraktığımız askılığa ilerledim. Bikinim ve Mete’nin şortu kurumuştu bile. Birkaç saatten daha fazla zaman geçmiş olmalıydı.

“Kaç saat geçti, Allah aşkına? Neler oluyor?” Mete’yi görmek için bakındığımda onu yatakta eşofmanlarıyla uyurken gördüm. Ne ara uyumuştum? Zaman neden bu kadar hızlı akıyordu ve neden hiçbir şey hatırlamıyordum? İçimde büyüyen korkuya

kapılmamak için derin bir nefes aldım. Mantıklı düşünmem gerekiyordu fakat mantıklı düşünmekten öyle uzaktım ki... "Haydi, dünkü yorgunluktandı..." diye mırıldandım odanın içinde volta atarken. "Artık yorgun da değilim." Komodinin üzerindeki telefonumu aldığım gibi Metc'yi uyandırmamak için odadan çıktım.

Koridor boyunca yürüyüp gördüğüm ilk kapıdan parlak ışıkların sardığı ılık geceye adımımı, bahçeye çıkararak attım. Çok garipti. Birkaç dakika önce yakıcı güneşin altında Metc'yle sohbet ettiğime o kadar emindim ki... Sıcaklığı kontrol etmek için yanaklarıma dokundum. Hissettiğim kadar sıcak değillerdi.

Her ne kadar tatilimiz bitene kadar iletişime geçmeyeceğime söz versem de içimden bir ses Behçet'le konuşmam gerektiğini söylüyordu. Gerçi aramalarımı en son ne zaman cevaplamıştı, o bile belli değildi. Son aramalardan kolaylıkla bulduğum Behçet'i aradım. Telefon kulağımda, engelleyemediğim bir beklentiyle sesini duymayı istiyordum. Bir çevir sesi diğerini kovaladı, açacağından umudu kestiğim sırada duydum sesini.

"Alo, İnci?" Bir an nefesimi tuttum, sadece bir an için kendi derdine düşmüş birinden ziyade günlerdir görmediği biriyle ilk kez görüşen bir insana dönüştüm. Haber bile alamadığım adam, telefonun diğer ucundaydı.

"Behçet? Ah," Aklımdaki her şey kısa bir süreliğine de olsa silinmiş gibiydi. Zaten dağınık olan zihnim ikinci bir şok yaşarken toparlanmaya çalıştım. Titreyen ellerimi kontrol altına almalıydım. "Behçet, nerelerdesin?" diye yükseldim sertçe.

"Üzgünüm," derken sevimlice güldüğüne yemin edebilirdim. "Seni endişelendirmiş olmalıyım."

"Endişelendirmek mi? Giderken bana haber bile vermedin. Beni bu kadar önemsemediğine inanamıyorum." Arama ama-

cımdan uzaklaştığımı biliyordum fakat açacağını düşünmemiştim, benimkisi öylesine bir girişimdi sadece. İçimde biriken çok şey vardı.

“Seni önemsemediğimi düşünme. Zamana başkaldıran hayatımda en çok seni önemsedim.”

“O zaman neden gittin? Mete ve ben seni çok merak ettik. Hemen geri dön,” dedikten sonraki saniyeler içinde evde olmadığımı hatırladım. “Hemen değil, iki gün sonra dön.”

Gülüşlerinin sesi kulağımı doldursa da garip bir şeyler olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Onca zaman geçmişti, neden böyle bir şey yaşadıktan sonra cevaplamıştı aramamı?

“Neden hemen dönemiyorum?”

“Son zamanlarda çok çabuk yoruluyorum. Biliyor olman lazım, gittiğin gün bile tam iyileşmiş sayılmazdım. Mete, biraz olsun kendime gelebilmem için beni her şeyden uzaklaştırdı.”

“İyi misin peki?” diye sorduğunda istemsizce yutkundum. Soruş tarzı her zamanki Behçet gibi değildi sanki.

“Aslında garip şeyler oluyor, Behçet. Sen nasılsın, her şey yolunda mı? Kayboluyor musun?”

“Hayır,” dedi sadece. Devam etmesini beklesem de telefonun diğer ucunda bir süre sessizliğini korudu. “Kaybolmamak için elimden geleni yapıyorum.”

“Seni çok özledim, Behçet.”

Yine cevap vermedi. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. Günlerdir yaşadığımız anların gerçek olup olmadığını sorgularken, yine gerçek olup olmadığından hiçbir zaman emin olamadığım nefeslerle avundum.

“Dönünce haber vermelisin. Döndüğünde...” bir süre bekledikten sonra ekledi: “Görüşelim.” Ve kapattı.

Yaşadıklarımın garipliği, günlerdir uzak kaldığım Behçet'in sesi ve tekrar hissetmeye başladığım yorgunluğumla dolan gözlerimdeki yaşlar yanaklarımı ıslatmaya başladı. Henüz adlandıramasam da kesinlikle bir şeyler değişmişti. İçimden bir ses tehlikede olduğumu söylüyordu ve artık tesadüf diyemeyeceğim gariplikler zincirinin içindeydim.

Emin olduğum bir diğer nokta ise Behçet'in de değiştiği idi. Tatlı, yakışıklı, zamanın girdabından çekip hayata döndürdüğüm adam bana eskisi kadar minnettar değildi. *"Zamana başkaldıran hayatımda en çok seni önemsedim,"* demişti bana. Yetişkinliğinin ortasında iki yazardık biz. Bana söyleyeceği cümlelerden ne anlamlar çıkaracağımı gayet iyi biliyordu. Aylar önce ilk geldiğinde beni önemsemiş olduğu bir gerçektir. Peki, neden şimdi o günler geride kalmış gibi konuşuyordu? Üstelik kayıpları sevmediğimi bildiği hâlde öylece çekip gitmesi çok incitmişti beni.

Yine de sezgilerimi bir kenara bırakıp kesin karar vermeden önce onunla görüşmeyi beklemeye karar verdim. Ağladığım belli olmasın ve gözlerimdeki kızarıklık azalsın diye ellerimle gözlerimi yelpazeledim hafifçe. Odaya geri döndüğümde Mete uyanmış olursa ona böyle yakalanmak istemiyordum.

Kendimi biraz olsun toparladığımda otele dönüp koridorun sonundaki odamıza doğru yavaş adımlarla ilerledim. Sessizce odaya girdiğimde neyse ki Mete hâlâ uyuyordu. Bir elini başının altına koymuş, sakince dinlenirken yanına kıvrılmak istedim. Bir yorgun bir dinlenmiş hissetsem de gün içinde çok uyuduğum bir gerçektir. Daha fazla uyumak istemiyordum.

Hemen yanındaki boşluğa oturup cam duvardan yansıyan ay ışığının yüzünde parlamasını sessizce izledim. Hatta o kadar uzun bir süre izledim ki nefes almasının verdiği huzura kadar birçok şeyi dakikalar içinde fark ettim. Yavaşça uzanıp parmak-

larımın tersiyle pürüzsüz yanağını onu uyandırmamaya dikkat ederek okşadım. “Benim için hep buradaydın,” derken sesim fısıltıdan farksızdı.

“Üç yıl beklemek zor olmuş olmalı.” Yanağını geride bırakan parmaklarım saçlarına ulaştı. Yumuşak saçlarını şefkatle okşadım. “Bütün hikâyemi biliyorsun. Geçmişimi sardığın yetmiyormuş gibi geleceğimi de süslemek istiyorsun. Kitabındaki ana karakter hep bendim. Bense seni henüz yazmaya başlamamıştım bile.” Tekrar dolmaya başlayan gözlerim görüşümü bulanıklaştırmaya başlamıştı. “Ama merak etme. En güzel sayfalarım hâlâ boş duruyor. En güzel kelimelerimi senin için sıralayacağım.”

Uyurken daha fazla rahatsız olmaması için elimi çektim ve ayaklandım. Cam duvarın önüne gidip kollarımı göğsümde birleştirdiğimde biraz daha sakinleşmiş gibiydim. Işıkların süslediği bahçenin nehir manzarasını izleyebildiğim kadar izledim. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Aslında biraz acıkmıştım. “Mete,” diye seslendim ona dönüp. Az önce rahatsız etmemeye karar vermiştim ama ben hâlâ açsam bu, henüz akşam yemeği yemediğimiz anlamına gelirdi. Açken uyumasını istemezdim. İsterse bir şeyler yedikten sonra uyumaya devam edebilirdi. “Çok açım. Uyan haydi, bir şeyler yiyelim.”

Ona seslenmemin ardından kollarını iki yana açıp genişce gerindi. “Yemek mi?” derken gözlerini birkaç kez kırpıştırıp uyanmaya çalışması fazlasıyla tatlı görünüyordu. “Yemek yedik ya,” dese de saniyeler sonra kendine geldi. “Elbette tekrar acıkmış olabilirsin. Bir şeyler söyleyelim sana.”

“O zaman dondurma yiyelim.” Sağlıksız olsa da bir öğünü dondurmaya geçirebilirdim. Mete hiç beklemediğim bir şekilde kaşlarını çatıp başını kaşıdı.

“Öğleden sonra dondurmayı çok kaçırdığın için en az iki gün yiyemeyeceğini söylemiştin.”

“Demek öyle söyledim. Şu sıra çok çabuk acıkıyor olmalıyım.” Yediğime dair hiçbir şey hatırlamadığım gibi tokluk hissiyatını da yoktu.

“Dur bakalım. Metin’le konuşayım. Mutfak açıksa bir şeyler yaptırayım sana.”

Mete uyku sersemi olmasına rağmen ayaklandı ve iyice gerinip kapıya yöneldi. “Peki, sen neden uyudun? Daha çok erken?”

“İnci, iyi misin? Birkaç dakikadır sormak istiyordum ama anlamaya çalışıyorum.”

“Kötü mü görünüyorum?” diye sorsam da aslında neden sorduğunu biliyordum.

“Yorgun göründüğüm için uyumamı bana sen söylemiştin. Uyanınca da ilk önce yürüyüşe çıkar, sonra da film odasına ineriz diye konuşmuştuk.”

Bozuntuya vermemek için genişçe gülümsedim. “Planımızı hatırlıyor musun diye seni test ettim, geçtin!” İçinden çıkamadığım bir boşluğun içine düşmüştüm sanki. Hayat devam etmiş gibi görünüyor hatta yaptığımı hatırlamadığım şeyleri yaptığımı anlatılıyordu. “Paragraftan paragrafa atlamak gibi mi yani?”

“Efendim?” derken Mete’nin beni anlamak için resmen can çektiğini gördüm. Aklı karışmış ve muhtemelen delirdiğimi düşünüyordu.

“Acele edebilir misin? Çok açım da.” Neler olduğunu anlamasa bile odadan ayrıldığında sıkıntıyla iç çektim. Benim bile anlam veremediğim olayları ona nasıl anlatabilirdim. Behçet olayında ortada gözle görülebilen bir adam vardı. Yaşadığım bu zaman kaymalarını bir mantık çerçevesinde anlatmamın hiçbir yolu yok gibiydi.

Dakikalar sonra Mete, elinde aperitif yiyeceklerin olduğu bir tepsiyle içeri girdiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Tüm

duygu değişimleri bir yana, açlık hepsini unutturuyordu bana. Tepsiyi yatağın üzerine bıraktıktan sonra kenara çekildi ve film araştırmaya başladı.

Behçet'le konuştuğumu söylemek istesem de vazgeçtim, dönünce anlatmak daha mantıklıydı. Sonuçta bu, benim olduğu kadar onun da koşuşturmalarından uzaklaştığı bir zaman dili-miydi. Bencilce davranıp zamanını bunlarla geçirmesini istemi-yordum. Yine de içimdeki kötü hisle tek başıma başa çıkmaya çalışmak her zamankinden daha güçlü.

Dalgınca yediğim yemeğin ardından planladığımız gibi yürüyüşe çıktık. Mevsimin güzelliğinden gecenin ne kadar parlak, esintinin ne kadar ılık olduğuna kadar görüp görmediğimiz her şey hakkına dakikalarca konuştuk.

Mete'yle olmak iyiydi. Mete'yle olmak iyileştiriciydi.

Her zaman olduğu gibi iyileştirici gücü olan bu adamın bana karşı bir sınırı yoktu. O da yalnızdı, ben de. Annesi ve babasının olmadığını biliyordum fakat ayrıntılara henüz hâkim değildim.

“Üç yıl öncesini anlatsana bana,” dedim ince toprak yolda sakince yürürken.

“Anlatacak pek bir şey yok. Ben de ailemi kaybettim. Ailem diyebileceğim insanları da kaybettim. Çalıştım, seninle tanıştım, zamanımın çoğu seninle geçti. Öncesinde de kendi hâlimde biriydim.”

“Hiç arkadaşın yok muydu? Ya da sevdiğin biri?” Aklımda böyle bir soru yoktu fakat bir kere merak edince cevabını almadan geri çekilmek istemedim.

Elleri arkasında havalı havalı yürürken sorum üzerine durup bir süre düşündü. Ben de onunla birlikte durdum. “Küçükken arkadaşlarım yok değildi. Babamın iş yerindeki çoğu arkadaşı-nın çocuğunu tanırdım. İyi de anlaşırdık.”

“Benim de babamın iş yerinde çocuklarla keyifli vakit geçirmek için özel günler olurdu. Bir kere gittim, bir daha hiç gitmedim. Çok fazla çocuk vardı ve küçükken bile benlik değildi.”

“Biliyorum,” derken keyiflice gülümsedi ve yüzündeki geçmişle şimdiki zaman yansımasında bir süreliğine huzurlu olduğunu gördüm. Sonrasında o hava çabucak dağıldı. “Yani senlik olmadığını bugün bile söyleyebilirim,” dedikten sonra yüzü daha da düştü. Bir anda ruh hâlinin değişmesine neyin neden olduğunu anlamaya çalışsam da bugün bütün bunlar için fazlasıyla yorgundum.

“Bana söylemen gerekenler olduğunu biliyorum,” dedim çok fazla düşünmeden.

“Nereden çıkardın?”

“Birincisi, söylediğimi inkâr etmek yerine nereden anlamış olabileceğimi merak ettin,” derken yakaladığımı belirtircesine göz kırptım. “İkincisi, beni evine davet ettiğin gün bir oda hariç her yeri gezdirdin. Tahminimce o odanın kapısını kilitli tutuyorsundur. Yanlışım varsa düzeltin, Mete Bey.” Sakin ama neşeli bir tonda şimdiye kadar gözüme çarpan ne var ne yoksa söylerken Mete, yüzünü belli bir ifadede tutmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Ah... Bir yazarla yaşadığımı çoğu zaman unutuyorum galiba,” derken şakaya vurmaya çalıştı.

“Son olarak, sen ve o muhteşem takım elbiselerin...” Yanına biraz daha yaklaşıp koluna girdiğimde kalbim on yedi yaşında bir genç kızmışım gibi kanatlandı. “Rahatlıkla detaylara girebilirim ama seni biraz diken üzerinde bırakmak keyifli olabilir.” İlk önce seslice güldü, ardından yüzünde görmeyi en çok sevdiğim ama çok nadir ortaya çıkan sinsi Mete ile karşılaştım. Mavi gözleri ıslıl ışıldı.

“Demek öyle,” dedi kolundaki elimi avuçlayıp havuza doğru koşmaya başlarken. “Keyifli olabilecek daha farklı şeyler yapabiliriz.”

Orta yükseklikteki çılgınlığım ve ardından gelen kahkahalarla havuza koşarken, tam atlayacağımız sırada değişti her şey. Bir anda her taraf aydınlık oldu. Kontrolsüz hızımla önümdeki arabanın kapısına tıpkı havuza atlar gibi kafamı gömdüm. Kafamı sertçe çarpmamla birlikte çimlerin üzerine şaşkınlıkla yığıldım. Camın parçalanıp parçalanmadığından emin değildim ama canım öyle yanıyordu ki gözlerim kendiliğinden kapandı.

Son hatırladığım şey, Mete’nin uzaktan adımı haykırmasıydı.

Nefessiz kalırcasına gözlerimi açıp doğrulduğum yerde etrafıma bakarken bir süre sadece nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Gözlerimin derinlerine kadar inen ve başımın tümünü saran bir ağrı tarafından sarıp sarmalanmış gibiydim. Elim başıma götürüp hafifçe ovaladığımda bile ağrı azalacak gibi değildi.

“Şevval Hanım, İnci uyandı!” diye bağırان Mete’nin sesi öyle bir yankılandı ki... Sesinin canımı acıtacağını bilse muhtemelen bu kadar bağırılmazdı. Ne kadar ağrıtırса ağrıtsın, onun sesini duyduğum için mutluydum.

Odamda olduğumu büyük bir hayal kırıklığıyla fark ettiğimde Mete, yatağıma yaklaşp ellerimi tuttu. “Sonunda uyan-dın?”

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum kendimden beklemediğim bir sakinlikle.

“Dört gündür uyanmanı bekliyoruz,” dediğinde doktorum Şevval Hanım içeri girdi. Görüşüm ve anılarım bulanık sayılırdı. Neden burada olduğum ve nasıl bu hâle geldiğim parça parça gözlerimin önüne geliyordu.

"Ah!" Mırıldanışım ikisinin de endişeli bakışlarını üzerimde toplarken yavaşça gözlerimi kapattım. "Başım çok ağrıyor. Ne oldu bana?"

"Asıl bunu benim sana sormam lazım, İnci," dedi Mete ciddi bir tavırla. "Beni ne kadar korkuttuğundan haberin var mı? Koşa koşa park hâlindeki bir arabanın yan camına kafa attın. Abartmıyorum, resmen cama kafanı geçirdiğini gözlerimle gördüm. Neden yaptın bunu?"

"Yavaş yavaş, Mete," dedim geriye yaslanırken. Ona birkaç gündür yaşadığım her şeyi anlatmak istiyordum ama Şevval Hanım'ın gitmesini beklemem gerekiyordu. "Bu anlattıklarına şahit olan var mı?"

"Hallettim, merak etme. Sabahın erken saatiydi, etrafta kimse yoktu. Kamera kayıtlarını aldım. Arabanın sahibiyle de anlaştım."

Şevval Hanım çıkarana kadar kolumdaki serumu ve damar yolunu fark etmemiştim bile. "Kontrolden çıktığını düşünüyorum, İnci. Şimdiye kadar bir şekilde idare ettiğini biliyordum ama artık destek alman gerekiyor. Ailenin geride bıraktığı boşlukla bu şekilde başa çıkamazsın."

Durumun bununla alakalı olmadığını ve zamanın dengesizliği haric iyi hissettiğimi söylemek istedim bir an için ama sert bir şekilde hatırlattığı boşluk, içimde kalan iyi hislerin üzerini hafifçe örttü. Haklı mıydı, bilmiyordum ama dediği gibi şimdiye kadar öyle ya da böyle idare etmiş sayılırdım. Neden elime yüzüme bulaştırdığımı düşünüyordu?

"Bandajlarını değiştirmeyi Mete'ye öğrettim, ilaçların da burada," derken çekmecelerin üzerini işaret etti doktorum. "Seninle sonra konuşacağım." Mete'ye dönüp telefonunun açık olacağını ve yakınlarda olduğunu söyledikten sonra bana kısa bir bakış atıp odadan ayrıldı. Şevval Hanım'ın beni sevdiğini ve

iyiliğimi istediğini biliyordum. Yine de istenen ve hayal edilen iyilik, karşı tarafa her zaman hayal edildiği gibi yansımiyordu.

“Şimdi de geçmişle başa çıkamayan kadın oldum.” *“Hep öyleydin,”* diyen iç sesime aldırmadan dinlenmeye çalıştım. Mete ise doktoru yolcu ettikten sonra tekrar yanıma geldi. İstedğim gibi dinlenemeyeceğimi biliyordum, birçok sorusu olmalıydı. Dengesiz davranışlarımın, unutkanlıklarımın, sürekli yorgunluklarımın açıklaması hem vardı hem de yoktu. “Daha iki günümüz vardı,” diye resmen sızlandım parmaklarımın altındaki bandajın nereden nereye gittiğini ölçmeye çalışırken. Alnımı kaplayan bandaj, kulağımın arkasından enseme kadar uzanıyordu.

“Dert ettiğin bu mu? Tatilimizin son iki günü mü?”

“O iki gün için çok güzel planlarım vardı,” derken gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Ulaşabileceğim en yakın, belki de en güzel yarınlarım elimden alındı. Oradan oraya savrulmaktan başka hiçbir şey yapamadım.”

Ciddi tavrı biraz olsun yumuşadığında yatağın boş olan tarafına oturdu. Uzun zaman geçmiş gibi bir hissiyatla inceledim onu. Epey yorgun görünüyordu. Alışkın olmadığım bir şekilde hafifçe sakal bırakmıştı, uykuya ihtiyacı olduğu her hâlden belliydi. Ben onu incelerken avuçlarıyla yüzümü okşarcasına kavrayıp yavaşça alnını alnıma yasladı. Gözlerim istemsizce kapandı. Tek istediğim bütün olanları unutmak ve en baştan başlamak. Tertemiz bir sayfa... Hayal kırıklıklarının grileştirmediği, acıların ve özlemlerin üzerinde hâkimiyeti olmadığı bembeyaz sayfalar...

“Buradayım.”

“Korkuyorum,” derken son birkaç gündür yaşadıklarım iyice netleşti. “Zaman, ne zaman değişecek, bilmiyorum. Ellerin sıcaklığı her an kaybolabilir, yarın gerçekten gelecek mi, emin bile değilim.”

“En başından anlat bana, İnci. Düzelteceğiz, söz veriyorum.” Gözlerimi açmadan saniyeler önce dudaklarını alnımda hissettim. Gözlerimi açıp günlerdir doğru dürüst göremediğim yüzüne bir kere daha baktım.

“Ne zaman başladı, bilmiyorum ama zaman elimden kayıyor, Mete. Sen hissetmiyorsun ve etrafımdakiler farkında değil. Koşarak arabanın camını kafamla kıracak kadar aptal değilim ya da delirmedim. Kafamı çarpmadan saniyeler önce seninle koşa koşa havuza atlıyorduk.” Gözleri bir an için kısılrsa da geçen birkaç saniyenin ardından kıstığı gözleri kocaman açıldı.

“Dediğin olay beş gün önce yaşandı.” Başımınla onayladım.

“Senin için yaşandı. Havuza atladığımız andan itibaren ben sonraki sabahıydım. Hayat devam etmiş belli ki, benim hatırlayamadığım ne varsa hatırlıyorsun. Benim içinse zaman ellerimden kaymış gibiydi.” Anlaması da çok zordu anlatması da... “Sadece bir tahmin ama bence artık Behçet için yazdıklarımı yaşamak yeterli değil. Ne yapıyor, inan ki bilmiyorum Mete; bu nasıl mümkün olabilir, bunu da bilmiyorum. Yine de içimden bir ses, bana olanların arkasında Behçet’in olabileceğini söylüyor.”

Ne söyleyeceğini bilemediği ve öylece geçen sessiz dakikaların ardından derince aldığı nefesi saniyesi saniyesine izledim. Mavi gözlerinden geçen parıltı ilk defa bu kadar ciddiydi. “Defteri geri almalıyız.”

“Öncesinde emin olmamız lazım. Ya yanılıyorsam?” Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu, anlıyordum ama konu Behçet’ti. “Behçet bizim arkadaşımız. Bunu unutamayız.”

“Yarın ilk işimiz Behçet’le görüşmek olacak. Neyi anlamam gerekiyorsa anla ve ne yapacağımıza bakalım. Fazla tahammül ve merhametin sonunu getirirse büyük aptallık olur. Sen de bunu unutma.” Sözlerini destekleyen kararlı bakışlarıyla oda-

dan ayrıldığında yalnızlığım la baş başa kaldım. Arkasından bir süre bakıp sözlerinin gerçekliğini hazmetmeye çalışsam da çok zordu.

Battaniyenin altında resmen kıvrılıp sağlıklı düşünmeye zorladım kendimi. Behçet söz konusu olduğunda yumuşayan tarafımı geride bırakmaya çalışıyordum. Geldiği akşamın hatıraları göz kapaklarımin arkasında dans edercesine hareketlenirken gözlerimin kenarlarından akan yaşlar yastığımı ıslatmaya başladı.

Gelişiy le kalbimi yumuşatan zaman yolcum Behçet Aral, hayatımın en büyük ızdırabına dönüşmek üzereydi. Hissediyordum. Emin olmak istemem, tamamen Mete'nin dediği tahammül ve ona beslediğim merhametten kaynaklanıyordu. Hissettiğimin aşk olmadığından emindim, kalbimin kimin için arttığını anlayacak günler geçirmişt im. Fakat emin olarak söyleyeceğim bir şey daha varsa o da Behçet'i sevdiğ imdi.

Hayatla başa çıkmayı onun gelişiy le öğrenmiş tim. Acılarımız ortak tı ve yaşadıklarımız her çarpış tığında kalkanımız daha da güç lenmişti. Onun da ailesi ölmüştü, benim de. O yazdıkları yarım kalmış bir yazardı, ben yazdıklarını tamamlamaya enerjisi kalmayan, tükenmiş bir kalemdim. Onun yarım kalmışlıklarını tamamlarken dolup taş mış tı sayfalarım. Yaşama sevinci ve zamana baş kaldıran tutumu yarınlarımin değerini göstermiş ti bana.

Şimdi ise değerini yeni anladığ ım yarınlarımi sahiplendiğini hissediyordum. Kalbimi sökercesine acıtan esas durum buydu. Yattığ ım yerde bir kere daha doğrulup telefonumu elime aldım. Geçen bunca zamana rağmen bir kere bile aramamış tı beni. Ek-randa Behçet'ten gelen hiçbir bildirim yoktu.

"Eve döndüm, yarın gel, Behçet. Konuşmamız gerekiyor."

Akşamın geç saati olmasına rağmen mesajımı hemen gördü ama birkaç dakika beklesem de ondan bir cevap alamadım. İşin doğrusu, geleceğini biliyordum ve bütün uykum yarını düşünmekten dolayı kaçmıştı.

Çalışma masamdaki gece lambasının aydınlattığı odamın içinde vücudumu esnetmek istercesine birkaç hareket yaptım. Her yerim kaskatıydı. Başım hâlâ ağrıyordu ama uzun zamandır yattığım için artık yatmak istemiyordum. Masamın başına geçip kararlı bir hissiyatla sandalyeme kuruldum. Parmaklarımı birbirine geçirerek ellerimi esnetebildiğim kadar esnettim. Ellerimde binlerce kelimenin ağırlığı vardı.

Çekmecemi açıp tamamlanmayı bekleyen dosyayı masanın üzerine yaydım. Kitabın adı yazan kâğıdı elime alıp bir süre derin düşüncelerle baktım. Ardından kalemimi alıp ilk iş olarak önceki ismin üzerine keskin bir çizik attım. İlk koyduğum isim "*Behçet Aral, 1972*" artık "*Yarın Etkisi, Behçet Aral 1972*" olarak değişmişti.

Bu, artık sadece unutulmaması için yazdığım bir kitap değildi. Koca bir hayatın etkisiydi. Benim, Mete'nin ve Behçet'in ruhlarını birleştiren, arkadaşlıktan hırsa dönüşen bir etkinin hikâyesiydi.

Bahçede kollarımı göğsümde birleştirmiş, Mete'nin başıma taktığı bereyi reddetmeye çalışırken bir yandan da önüme koyduğu çayın içimi kaldıran kokusundan uzaklaşmaya çalışıyordum. Henüz herhangi bir zaman kayması yaşamamıştım. Esintili bir öğleden sonrasıydı. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar yazmama rağmen sabahın ilk ışıklarında uyumuş ve öğleden önce dinç bir şekilde uyanmıştım.

Mete'nin dikkat dağınıklığından faydalanıp beremi çıkardığımda bir anda döndü bana. Genişçe gülümseyeme çalıştım. "Bu bere bana hiç yakışmıyor," diye mırıldandım saçlarımı düzeltirken.

"Yakışması değil derdimiz. Hem içeride oturmak istemiyorsun hem de başını açıkta bırakıyorsun. Dikişlerin bile iyileşmedi daha." Reddetmeme fırsat bırakmadan düzelttiğim saçlarımın üzerinden dikkatlice başıma geçirdi bereyi. İnat etmenin faydası yoktu. Takmıştı bir kere...

"Senin işin yok mu? Nerede o güzelim takım elbiseler, gizli işler? Binlerce liralık takım elbiselerle kafede takılmaya ne dersin?" Dudaklarına yayılan gülümseme keyfimi biraz olsun yerine getirdi. Şu sıralar çok az gülen ve her zaman ciddi olan Mete geri gelmiş gibiydi.

"Beni takım elbisemin içinde görmek için delirdiğini biliyorum, Yazar Hanım," dediğinde yan bir bakış atıp göz kırptım.

"Yakalandım," dedim çayımın büyük bir yudum aldıktan sonra. "Beni iyi tanıyorsun."

Behçet'in gelmesini beklerken Mete'yle beraber sessizce sonbahar renklerine bürünen bahçemizi izledik. Çardakta oturup rüzgârın tenime değip geçmesine izin verirken on yıl yaşlanmışım gibi yorgun hissediyordum. Yirmi altı yıllık hayatıma sığdırdıklarımı düşünmemeye çalıştım. Bazen konuşmak kadar sessizlik de iyi geliyordu insana. Gözlerimi kapatmış, anın tadını çıkarırken her zamankinden daha sert esen bir rüzgârla araladım gözlerimi.

Behçet bahçe kapısının önünde öylece dururken ayaklanmak için zor tuttum kendimi. Koşup ona sarılmak istesem de sakın olmam gerektiğini biliyordum. Üzerinde siyah bir gömlek ve aynı renk bir pantolon vardı. Gür saçları her zamanki gibi geriye taranmış, zaman ötesi yakışıklılığı ise hatırladığım gibiydi. Kendinden emin adımlarla yaklaştı çardağa. Mete ve Behçet'in iki yabancı gibi selamlaşmalarını içim ezilerek izledim. İkisinin birbirlerine ne kadar değer verdiğini bilecek kadar çok yaşamıştım onlarla.

Yanıma gelen Behçet kibarca elimden tuttuğunda sakince ayaklandım. İçim dolup taşsa da ne kadar karmaşık hissettiğimi belli etmemeye kararlıyım. Beni yavaşça kendine çekip sarılmasına izin verdim. Omuzlarının üstüne yetişmeyen başım göğsüne gömülürken gözlerimin dolmaması için düşünmemeye çalıştım. Onu ne kadar özlediğimi düşünmemeliydim. Bizi nasıl bırakıp gittiğini düşünmemeliydim.

Bedenimi sardığı kollarını gevşettiğinde geri çekilip yerime oturdum. Hâlâ tahminlerimde yanılacağımın umutlarını taşıyan tarafıma yaslanmadan edemiyordum ama ona içten bir

şekilde satılacaksam önce aklımdaki soru işaretlerini noktalamalıydım.

Karşıma oturduğunda gözleri heremin açıkta bıraktığı bandajlarımda gezindi. “Ne oldu sana?” diye sorduğunda kaşları çatılmıştı. Endişelendiğini görmek içimi biraz bile yumuşatmadı.

“Bir kaza geçirdim ama şu an konuşmamız gerekenler başka,” dedim üstüne basa basa. “Neden gittin, Behçet?”

“Nasıl bir kaza bu, İnci? Başının her yeri sargılı neredeyse,” dediğinde bile gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

“Neden gittin?” Derin bir nefes aldığında artık konuşmaya başlayacağımızı anladım. Ne olursa olsun yanılmak için deli bir istekle baş ediyordum her saniye.

“Gitmem gerekiyordu. Çok yorulmuştun, ne siz ne de ben artık birlikte yaşayamıyorduk. Hiçbir aksilik yoksa kaybolmam için gerekenleri yapıyorduk fakat şartlar uygun olmadığında kaybolmak kaçınılmaz oluyordu.” Başımı reddedercesine sağa sola salladım. Söyledikleri hiç de tatmin edici değildi.

“Gayet de güzel yaşıyorduk, Behçet. Mete'nin hasta olduğu gün ben de hastaydım, hazırlandığında çıkacağımızı söylemiştim. Uyuyakalmıştım sadece, dürtsen bile uyanırdım hemen.”

“Sana bağılıyım,” dedi daha fazla konuşmama izin vermeden. “Yazdıklarını yapamadığımızda ve kaybolduğumda tek düşündüğüm, gözlerimi bir daha açıp açamayacağım oluyor. Hayata gelmek için bir şansım daha oldu, bunu nasıl riske atabilirim, İnci?”

“Sıkı sıkıya tutunmaya çalıştığın hayat şansın benim, Behçet. Her ne yapıyorsan bana zarar veriyorsun.” Dudakları ince bir çizgi hâline geldiğinde bir bana bir de Mete'ye baktı. Dolan onun gözleri miydi yoksa benimkiler miydi, bilmiyordum.

“Yarınlarından çoktan vazgeçmiştin.” Yüzünde söyleyeceklerine inancının tam olduğunu gösteren bir ifade vardı. Geldiği ilk zamanlar böyle olsa da şimdi dediklerini anlamlandırmanın imkânı yoktu.

“Hayat böyledir. Bazen bir sonraki günden ümidini kesersin bazen bir sonraki yıldan... Kendine geldiğinde ise güçlenip daha sıkı sarılırsın yaşadığın ana.” Behçet gözlerini bizden kaçırırken Mete ise kollarını göğsünde birleştirmiş, konuşmalarımızı ciddiyle dinliyordu.

“Bir kere döndüysem bir şansım daha olabilir. Nagihan’la bunun üzerinde konuşuyoruz. Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi aceleci bir ifadeyle. “Ama ben de yaşamak istiyorum.”

“Geri kalan zamanımı sana vermeyeceğim.” Mete’nin ısrarla başıma taktığı ve bana yakışmadığını düşündüğüm bere, Behçet’le aldığım kırmızı paltonun takım beresiydi. Başımdan çıkarıp masanın kenarına koyduğum bereye bakakaldı. “Seni ne kadar sevsem de olmaz, Behçet.”

Bereyi aldığı gibi ayaklanan Behçet, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. İki yanında yumruk yaptığı elleri hafifçe titriyor, ben ise hayal kırıklığımın can bulmuş hâlini sakince izliyordum. Cebinden çıkardığı araba anahtarını sertçe masanın üzerine bıraktı. “Defter ve kelimelerim benimle. Başka bir şeye ihtiyacım yok.”

“Pişman olacaksın,” dedi Mete en sonunda. “Her zaman başka bir yol vardır ama sen kalemini bize karşı kullanmayı seçiyorsun.” Behçet’le göz göze geldiğimiz o birkaç saniye içinde ruhlarımızın bir defa daha çarpıştığını hissettim. Hızlı adımlarla bahçeden eve doğru yürürken “Nagihan’a söyle, kendini açık etmiş birine göre fazla pervasız davranıyor. O bencil olacaksa ben de öyle olacağım,” diye yükseldi.

Mete'nin son söylediklerini anlamasam da belli etmedim. Bu sefer düşündüklerini ve çaresizliğini belli eden taraf Behçet'ti. Küçük, mavi bir kuş süzülüp omzuna konduğunda irkilmedi bile. Mete'nin söylediklerini düşündüğünü görebiliyordum.

"Beni anlamanızı beklemiyorum," derken omzundaki kuşa şöyle bir baktı. "Merak ettiğimiz tüm soruların cevaplarını zaman gösterecek."

"Görmen gereken asıl noktayı kaçırıyorsun," derken Mete, eskisi gibi sakın ama daha keskindi. "Yaşlı bir kadının gençlik hayalleri mi olmak istiyorsun yoksa yarım kalan hikâyenin tamamlanmasını mı? Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini sen de biliyorsun," derken ilk defa Mete'nin benim bildiklerimden daha fazlasını bildiğini anladım.

İkimize de kısa bir bakış atan Behçet evden ayrıldığında iyiden iyiye ağrımaya başlayan başım dayanılmaz bir hâl aldı. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım ama olmuyordu. Tahminlerim doğruydı. Behçet bile isteye zamanımı alıyor, geleceğimi sahiplendiğini düşünüyordu. "Lütfen, bütün bunlar bir rüya olsun," derken ellerimle yüzümü kapatıp her şeyin geçmesini bekledim.

"Böyle olmayacak," dedi Mete yanıma otururken. Ellerimi tutup yüzümden çektiğinde kontrolümü kaybetmenin sınırlarında dolaşıyordum. "Sana göstermem gereken bir yer var."

"Nagihan'ı tehdit edecek kadar ne biliyorsun?"

"Önce bandajlarını değiştireceğim ki rahatça hazırlan," dediğinde beni eve doğru yönlendirmesine izin verdim. "Bana güven. Nasıl başlattıysan öyle bitireceksin."

Az önce Behçet'in bir hışımla çıktığı kapıdan geçtik ve Mete'nin beni koltuğa yönlendirmesine izin verdim. Dikkatli ve nazık hareketlerle bandajlarımı değiştirirken ifadesiz yüzünü

izledim sadece. Etrafımda olup bitenden habersizdim. Üstelik defterin de öylece elime geçtiğine inanmıyordum artık.

“Defteri nereden buldum demiştin?” diye mırıldandım ya-tıştırıcı parmakları başıma hafifçe dokunurken. Vereceği cevabı duymayı beklediğim her saniye kalp atışlarım daha da hızlandı. Aylar öncesinde tüm bu olanların başlangıcı, Mete’nin bana o eski defteri vermesiyle başlamıştı.

Sessizliği uzadıkça uzadı, en sonunda kapalı gözlerimin açıl-masına neden olan o cevabı verdi: “Kafenin arka odasındaki eski çekyatın altında bulduk.” Derince bir nefes alıp gözlerimin tekrar kapanmasına izin verdim. “*Mete’den yalan duymak böy-le kırıcıymış demek,*” diyen iç sesim haklıydı. “*Uzun zamandır çekmecede duruyordu,*” demişti defteri bana doğru uzatırken. Yine de kırıldığımı belli etmedim ve çok fazla merak etmeme rağmen neden benden gizlediğini sormadım. Önce beni nereye götüreceğini görmem gerekiyordu.

Bandajımı değiştirdikten sonra odama hazırlanmaya gider-ken “Siyah bir elbise giy,” dedi ifadesiz yüzü ve durgun sesiyle. “Ben de siyah bir takım giyeceğim.”

Dantelleri ellerimin üzerine inen uzun kollu, siyah elbisem-le oturduğum yerde dışarıyı izlerken Mete’nin gerginliğini his-sedebiliyordum. Yol boyunca uzanan yoğun ve kalabalık şehir manzarası dakikalar sonra yerini daha sakin, yeşil alanlara bır-aktı. Mete arabayı yolun kenarına park ettiğinde geldiğimizi düşündüm ama sadece birkaç saniye sürdü. Beklememi söy-leyip arabadan indikten dakikalar sonra kucağında büyük bir demet vardı.

“Biraz tutabilir misin?” Lavanta demetini kucağıma aldığım gibi burnuma götürdüm. Öyle güzel kokuyorlardı ki... Kuca-ğımda çiçeklerle birkaç dakika daha yol gittikten sonra üç se-nedir bir kere bile uğramadığım yerin kapısında durduk. Soran bakışlarla Mete’ye döndüm.

"Mete, bu da ne demek oluyor? Neden beni buraya getirdin?" Yutkunmakta zorluk çektiğim saniyeler içinde kırılgan tavrımı ona göstermeyi seçtim.

"Ailenle ilgili değil, yanında olacağım," dese de başımı çevirip büyük, demir kapıya ve ardındaki bir sürü büyüklü küçüklü beyaz taşa baktım.

"Onlar da burada."

"Biliyorum, İnci. Yine de benimle gelmen gerekiyor."

"Buraya üç senedir bir kere bile gelmediğimi biliyorsun." Aylar önceki İnci ne yapar ya da ne derdi, bilmiyordum ama şimdiki zamana ve yarınlarına tutunmaya çalışan İnci, bir kere daha gözünü karartmayı seçti. "Battık batacağımız kadar. Daha kötü ne olabilir?"

Arabadan indiğimde Mete de yanıma geldi, elini uzattığında geri çevirmedim. Simsiyah takım elbisesinin içine her zamanki gibi beyaz gömlek giymemişti bu sefer. Baştan aşağı siyahlar içinde olması bir yana, yüzünde de en az üzerindeki kadar yoğun bir kasvet birikmişti.

Mezarlığın büyük kapısından girdiğim an sandığımın aksine bastırduğım hislerimle yüzleşmedim. Aksine, *ben geldim*, demek geliyordu içimden. "Bu taraftan." Sayamadığım kadar çok mezarın ortasındaki boşluktan dikkatli adımlarla yürürken bir kolumda lavantalarla Mete'nin elini daha çok sıktım. Ne kadar yürüdük, bilmiyordum ama temiz ve bakımlı mezar taşları geride kalmıştı. Etrafın ne kadar değiştiğini incelerken birden durduk.

"Bana söz ver." Elimi bıraktığında iki eli omuzlarıma yükseldi ve mavi gözlerini gözlerime sabitledi. Endişeliydi bakışları, parıl parıl gözlerinde kendimi görebiliyordum. "Kalbin ve kalemin merhametinin gölgesinde kaldığında bu anı hatırla."

Tuttuğu omuzlarımdan beni nazikçe yönlendirdiğinde kendimi çok da iyi bakılmamış bir mezarın hemen önünde buldum.

Yabani otların çevrelediği mezarın düşmek üzere olan eğik taşını gördüğümde bakışlarım dondu. Başımı olumsuzca sağa sola salladım istemsizce. Gözlerim dolmaya başladıkça görüşüm bulanıklaştı, bir an için yer ayağımın altından kayıyor gibi hissettim. Günlerdir üzerimde taşıdığım yorgunluklarımın hepsi iyice ağırlaştığında daha fazla ayakta kalamayacağımı biliyordum. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüğümde bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

“Bizim Behçet olduğuna emin miyiz?” diye mırıldansam da grileşmiş mezar taşına bile işlenmişti. *Behçet Aral – 1972*

Başıyla onayladığında tekrar önüme döndüm. “Mete, bu benim başa çıkabileceğimden çok daha fazlası...” derken seslice yutkundum. Gözümde biriken yaşlar tane tane yanaklarımdan aşağı inerken kucığımdaki lavantaları yavaşça toprağın üzerine bıraktım.

“İçinde bir yer aynı Behçet gibi düşünüyordu, İnci. Onun hiç gitmeyeceğine inanmadığını söyleyemezsin.”

“Söyleyemem,” diye onayladım onu. “Bir tarafım onun gitmesini hiç istemedi ama belli ki o da gidememiş. Kim bilir, nasıl tutunmak istedi buraya? Ben sadece bir kapı aradım belki ama kim bilir, o kapının açılmasını ne kadar çok bekledi? Bu kadar mı seviyorsun hayatı Behçet?” Elimin tersiyle akan burnumu silerken kontrolümü iyice kaybettiğimin farkındaydım. Elimden bir şey gelmediğinin de öyle...

Derken Mete'nin de benim de yabancı olmadığımız tatlı mı tatlı mavi kuş Behçet'in mezar taşına sessizce kondu. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Sürekli yere yakın olmak isteyen zaman yolcumuz ve onun omzundaki kuşları...

“Defteri kendisiyle birlikte gömülüydü,” dedi Mete lavantaları buketinden çıkarıp etrafa saçarken. “İlk başta imkânsız gibiydi, İnci. İnan, senden önce ben delirdiğimi düşündüm. Defteri bir şekilde almıştım ama sana vermek gibi bir düşüncem yoktu. O gün kitaplığın önünde otururken öyle birkin görünüyordun ki... Omuzların düşmüştü, içten içe kendini tüketmeye başladığını biliyordum. Yazmak sana iyi gelecekti ama kelimelerle de aran çok iyi değildi. Defterdeki karakterin yazar olduğunu okuyunca belki tekrar yazmak istersin diye düşündüm.”

“Parmaklarımın arkasına sakladıklarımın hepsi onunla birlikte canlandı. Nihayet yolumu buluyor gibiydim. Elleri çok sıcaktı, gerçektir.”

“Behçet bir şekilde gerçek ama asıl gerçek olan sensin, İnci. Seni buraya kendini koruman gerektiğini hiç unutma diye getirdim. Bir kere sonu görmüş, tekrar görmek istemeyecektir.”

Gözlerimde parlayan yaşlarla başımı ona doğru çevirdim. Dudaklarımda ise gözlerimdeki acıyla tezat, hafif bir gülümseme vardı. “Ben de sonu gördüm, hem de kaç defa...” Elimle arkamızda kalan diğer mezarları işaret ettim. “Annem, babam, kardeşim... Oradalar Mete, bir ben kaldım. İnan ki benim için de son, defalarca geldi ama tüm hissettiklerime rağmen o sonları bu ellerle ittim.” Behçet’in toprağıyla tozlanmış ellerime değen kırılgan bakışlarım bulanıktı. “Tüm o sonları geri ittiğim gibi bu sonu da itebilirim. Telefonumu verebilir misin?”

Daha önceden kendisine verdiğim telefonu ceketinin iç cebinden çıkarıp verdiğinde toparlanma zahmetine bile girmeden aradım onu. Muhtemelen sesim tahmin ettiğimden daha boğuk, nefeslerim kesik kesik olsa da çevir sesleri son bulduğunda Behçet’in sesini dinledim.

“İnci?” diye açtı telefonu. Zamanı aşan sesi kulaklarımı doldurduğunda gözüm, adının yazılı olduğu taşa takıldı. Evrenin

insanlar için çizdiği tüm sınırların ötesinde, bir daha rastlayamayacağımız bir mucize gibiydi.

“Seni anlamamızı beklemediğini söylemiştin. Aksine, seni en çok ben anladım.”

“Neler yaşadığımı, nasıl acılarla hayata tutunmaya çalıştığımı bilmiyorsun,” derken bir an için bildiklerimi anlatmak istedim.

“İkimiz de aynı yaştan ruhuyuz, ailemizi kaybettik ve ikimiz de yazdıklarımızın arkasında yaşadık, tabii bir yere kadar... Yaşasaydın Behçet, farklı zamanlarda olsak da paralel hayatlarımız olacaktı. Kitabını tamamlayacaktın, o tek göz odadan kurtulacaktın, belki de Nagihan’la tüm engelleri aşıp saçların ağarana kadar yazacaktın...”

“Yine yapabilirim. Beraber yapabiliriz, İnci. Sadece ikimiz...” Titreyen sesi kulağımdan parmaklarımın uçlarına kadar yayıldı. Kararlıydı, *o an uyuyakalmasaydım da Behçet’le yazılanları yapsak ne olurdu*, diye düşünmemek elde değildi. Göz ucuyla beni göğsünde kavuşturduğu kollarıyla izleyen Mete’ye baktım. Sadece ikimiz olacaksak gidecek tek kişi vardı.

“Senin yerinde olsam kalan boş sayfaların değerini bilirdim.”

“Ne demek istiyorsun? Boş sayfaların değerini bilmiyor muyum sence?”

“*Kendini ne kadar korursan o kadar parçalanırsın*, demiştin bana, hatırlıyor musun? Beni hafife almış olmalısın,” derken yerden aldığım destekle tekrar ayağa kalktım. “Defterin son sayfalarını zamanımı çalarak kullansan bile bu, defter son bulduğunda kaybolmayacağın anlamına gelmiyor. Unutma ki seni buraya ben getirdim.”

“Defter, benim defterimdi.”

"Kelimelerin yeterince güçlü olsaydı dünyaya dönmek için onca sene beklemezdin. Senin gibi onlarca karakter yazdım, buna son verebilecek kişi olduğumu sen de biliyorsun. Bizimle yaşamakla ilgili bir sıkıntın yoktu. Ne kadar çok yorulduğumu gördüğünde bir an gelir de yaşadıklarımın bıkarsam defterin boş sayfalarını kullanacağımdan korktun."

"Hayatından öylece çıksam bile senin için hiçbir değişiklik olmayacağını düşündüm." Derin bir nefes alırken içimde yükselen duyguları tarif etmekte zorlanıyordum. Onunla bu durumda olmaktan nefret ediyordum. Güzel yüzü ve neşeli sesiyle o her zaman benim *zaman yolcumdu*. Zamanları aşıp bulmuştu beni ve kaçtığım her bir anımla yüzleşmemi sağlamıştı. Düşündükçe dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme yayıldı. Beni ailemin yanına bile bir şekilde getirmeyi başarmıştı.

"Yanılıyorsun, Behçet. Seninle canlanan kalemim olmasaydı kalbim çoktan kurumuştur."

"İnci, ben-" dese de konuşmasına izin vermedim. Daha fazla konuşacak ne vardı? İkimizin de niyeti belliyken ve kendimi korumaya karar vermişken üstelik...

"Bilincimle oynama, bitirmem gereken bir kitap var. Yapabiliyorsan başka yollar bul ve ne yaparsan yap, bunu sana ödeteceğimi bil. Hain zaman yolcusu seni." Son cümlele duyduğum küçük bir gülüş içimi soğutmadı belki ama ben de gülümsedim.

Yan yana olmak için yaratılmıştık, karşı karşıya kalmak bize her zaman birkaç beden büyük gelecekti.

Telefonu kapattıktan sonra beni aşağı çekmeye çalışan tüm kırıklıklarına rağmen Mete'ye döndüm. Hemen yanımdaki mezara bir kere daha bakmak istemiyordum. İçten içe bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu belki ama en azından artık ne yapmak istediğimden emindim.

“Başa çıkabileceğinden çok daha fazlası olduğunu söyledin ama bir an için korkmadım değil,” dedi Mete beni yavaşça çıkışa doğru yönlendirirken. “Delirmiş gibiydin.”

“Aksini iddia edemem,” derken bir yandan da yolu uzatmaya çalışıyordum. “O taraftan gidemeyiz. Onları bu hâldeyken ziyaret edemem.” Başıyla onaylayan Mete beni başka bir yoldan çıkışa doğru yönlendirirken başımın ağrısına rağmen söylediklerini hatırladım. Çıkışa kadar sessizliğimi korumakta kararlıydım.

Demir kapıyı arkamızda bırakırken bildiğimiz duaları okuduktan sonra arabaya doğru ilerledik. Kendi yerime geçmek yerine, yerime geçtiğimi düşünen Mete’nin arkasından ona doğru yaklaşıp o daha ne olduğunu anlamadan arabanın kapısına yasladım onu. Çevik bir hareketle önüne dönmeyi başarsa da hâlâ onu sıkıştırdığım yerdeydi. Kapıyı açmaya bile vakit bulamamıştı.

“Yaşam içgüdülerin artmış olabilir fakat burası ne yeri ne de zamanı,” derken mavi gözleri parlıyordu.

“Bir daha bana sakın yalan söyleme,” dedim onun parıltılarına karşı ciddi bir tavırla. Sıcacık göğsünden yayılan iyileştirici gücü sahiplenmek istesem de ciddiyetimi iyice anlasın istiyordum. “Sırların var, sadece kilitlediğin odandaki kadar da değil. Şimdiye kadar bir çıkış yolu bulamamış olabilirsin. Sana bir şans vereceğim, Mete. İster anlat ister göster. Sırlarından kurtulmadan seni kabul edemem.”

“Bana biraz zaman ver,” diye mırıldandı kollarımdan tutup beni kendine doğru çekerken. Bir anda kendimi kollarının arasında buldum.

“Kesin nazar değdi size. Biriniz yalancı oldunuz, biriniz hain. Kahve içmek için sahile gittiğimiz günden şüpheleniyorum.”

Olduğum yerden bir an önce uzaklaşmak istesem de kolları arasına daha çok sokuldum. Behçet'in bir süre sakın kalacağını biliyordum, hâlâ zamanı vardı. Ne yapacağımı tam olarak düşünmeden önce kendime ufak bir zaman verebilirdim.

Kâğıtlarımın arasında boğulmuş bir şekilde kafamı kaldırdığımda hızlı hareket etmiş olmalıydım ki bir süre baş dönmесinin geçmesini bekledim. Havalı yazar İnci Sözeri'den eser yoktu. Topuzumu tutan kalem hafifçe aşağı doğru sarkmış, elimdeki kalemin ise mürekkebi bitmek üzereydi.

Masanın üzerine serdiğim kâğıtlar, dışarıdan gören biri için dağınık olarak adlandırılabilirdi belki ama görüntüden memnundum. En son ne zaman bu kadar yoğun çalıştığımı ve kendimi kaptırdığımı hatırlamıyordum. Lavanta tütsüsünün kokusu hafif hafif burnuma çarparken kollarımı kaldırdım ve esneyebildiğim kadar esnemeye çalıştım. Ne kadar esnersem esneyeyim, bileklerimdeki ağrı saatte bir duraklamama neden oluyordu.

Evin rahatlığına kapıldığım için bir süredir kafeye uğrayamıyordum. Oradaki köşemi çok sevdiğim bir gerçek olsa da masam yeteri kadar büyük ve kullanışlı değildi. "Bu sefer belim gerçekten koptu..." diye söylendim. "Bir de bileğim."

Sandalyeden kalkıp koltuğa doğru birkaç kambur adım atım. Henüz belimi doğrultmaya hazır değildim. Başım ağrıdan patlıyor, omurgam iç içe geçmiş ve üzerimde yüzlerce kilo ağırlık var gibiydi. Koltuğa uzanmadan önce sarı saçlarımı topladığım kalemi çıkarıp saçlarımın serbest kalmasını sağladım. Tam uzanacakken aklıma imzalanması gereken şirket dosyaları geldiğinde kalkmak istesem de kendimde doğrulacak gücü bulamadım. Birkaç güne şirkete uğramam gerekiyordu. "Onlar da beklesin biraz."

Ayaklarımı uzattığımda bir an için nefes alamadığımı hissettim. Belimden gelen sesler hayra alamet değildi. Behçet'in mezarına gittiğimiz günün üzerinden neredeyse on gün geçmişti. Herhangi bir zaman kayması ya da bilinç kaybı yaşamadığımı için projelerimi hızlandırmış, bir yandan *Yarın Etkisi*, *Behçet Aral 1972*'yi bitirmeye çalışıyor bir yandan da Yeliz ablaya söz verdiğim kitabın son düzenlemelerini yapıyordum. Son üç gündür yedi saatten fazla uyumamış olmak zorlayıcı olsa da garip bir şekilde iyi hissediyordum.

Mete ise son ciddi konuşmamızdan sonra biraz daha değişmiş sayılırdı. Planları ve hazırlıkları olduğunu görebiliyordum. Sırlarından kurtulması için verdiğim süreyi çok uzun tutmaması için uyarmıştım ama o zamandan sonra konu bir daha açılmamıştı. Sabah erken saatlerde işi olduğunu söyleyip elinde koca dosyalarla eve döndüğünden beri düşünüyordum. Kafe işi için fazla resmî dosyalar gibi görünüyordlardı. Mete'nin özel dikim şahane takımları gibi...

"Mete!" diye bağırdım odasına doğru. "Müsait misin?"

Seslenmemin üzerinden kısa bir süre geçse de duyduğum kadarıyla odasının kapısı aralandı. O tarafa dönemeyecek kadar gergindi omuzlarım, kaskatı kesilmiştim. "Bir sorun mu var?"

"Omuzlarım, bileğim, sırtım... Kitap bitmiyor, beni bitiriyor."

Sessizliğinden odasına geri döndüğünü düşünsem de kucağında yastıkla yanıma geldiğinde hafifçe doğrulup doğrulamayacağımı sordu. Son gücümle doğrulduğumda ise açılan boşluğa hızlıca oturup kucağına koyduğu yastığa yaslanmamı işaret etti. Bu cezbedici teklif karşısında ne yapabilirdim ki?

Hain bir zaman hırsızına dönüşen zaman yolcusu peşimden koşmuyormuş gibi bir rahatlıkla yaslandım kucağına. Üzerimde biriken tüm yorgunluk iyiden iyiye kendini belli ederken

dünya biraz da benim için durdum istedim. Savaşığımız ne varsa bir kenarda dursun, zamanın değişeceğinden korkmadan gözlerimi kapatmak istedim.

“İyi idare ettiğini düşünüyordum. Meğer tek yaptığın kendini yormakmış.” Muhtemelen başımı daha fazla ağrıtmamak için kısıtığım sesi ve saçlarımda varla yok arası hissettiğim parmaklarıyla o an... Enfesti.

“Hâlâ iyi idare ediyorum,” diye mırıldandım. “Behçet ne yapıyor, bilmiyoruz ve her an kendimi başka bir anda bulabilirim. Bu olmuyorsa da başka bir yol bulup bulmadığını bilmiyoruz. Sayfaları bitirmesin diye söylediklerimi ne kadar ciddiye almış olabilir ki?”

“Gözlerini kapatmaktan korkma, güzel yazarım. Uyandığında farklı bir zamanda olsan bile yanında beni göreceksin.”

Kapalı göz kapaklarımdan ardında renkler canlanırken dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. “Sırlarından kurtulmuş olsaydın seni öpebilirdim. Tam da böyle bir andı. Bil diye söylüyorum.” Seslice güldüğünde gözlerimi araladım. Öyle güzel gülmüştü ki...

“Ah...” dedi içten bir sesle. “Benim için günün en üzücü anı.”

“İlk kitabı bitirmek için iki güne daha ihtiyacım olacak. İki gün sonra bu defter meselesini tamamen bitirmek için ilk adımı atacağım. Farklı zamanlarda değil, şimdi yanımda ol. Bildiğin ne varsa anlat bana.” Doğrulup yanına otururken yüzündeki ifadeyi anlamlandıramıyordum. Sıkıntılı mıydı yoksa daha çok endişeli mi, karar vermek zordu.

“Anlatacağım,” dedi yastığı kenara bırakırken. “Uzun zamandır üzerinde düşündüğüm bir konuydu, İnci. Aklım rahat sanma. Behçet’le ilgili bildiklerim dışında bizimle ilgili göster-

mem gerekenler de var. Bizim için bir yol ayrımı olacak. Bunu göze aldım.”

Uzun bir süre öylece birbirimize baktık. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Bir yanımda onu rahatlatmak istese de nedenlerinin arkasına saklananları görmeden altı boş adımlar atamazdım.

“Şimdi bütün bunları bir kenara bırak. Cümlelerin seni bekliyor. Önce kitabını bitir ve teslim et.”

“Haklısın.” Derin bir iç çektikten sonra ayaklandım ve boynumu esnetirken masaya ilerlemeye başladım. Önce bir kahve alsam iyi olacaktı. “Kahve içer misin?” Büyük boy, yoğun bir kahve ve hafif bir tatlı sipariş etmek istiyordum.

“Şimdi değil, şirkete geçeceğim,” dedikten birkaç saniye sonra kaşları yavaşça çatıldı. “Kafeye demek istedim, sen ne zaman dosyaları imzalayacaksın?”

“Kitabı bitirir bitirmez şirkete gideceğim. Bu arada artık bu işlerle her zamankinden daha çok ilgilenmeye karar verdim. Üç yıl önce kaldığım noktadan vazgeçmem gerekiyor. Yöneticiyle doğru dürüst tanışmadım bile.”

“Seni gördüklerine çok sevineceklerdir.”

“Benimle gelir misin?” diye sordum aniden. Tadını çıkaramadığımız kaçamağımızdan beri şüphelendiğim durumlar vardı elbette. Dudakları yavaşça düz bir çizgi hâlini aldı, derin bir nefes aldıktan sonra bakışları beni buldu.

“Gelirim,” dedi kararlı ve ciddi bir tonda. “Geleceğim.”

Telefonunu alıp odasına gittiğinde kahvem sipariş ettim ve yazmaya devam etmek için düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Yazdığım en iyi kitaplardan biri olacağına inandığım kitabım için kalbimin bir tarafı sürekli heyecanlıydı. Diğer tarafı ise beklentimi olabildiğince aşağı çekmeye çalışıyordu çün-

kü sizin yüzde yüz güvendiğiniz bir kurgu bile beklentinizin altında kalabiliyordu.

Ne yazarsanız yazın, yazdıklarınız okurlarınızın kalbine dokunabildiği sürece yaşardı. Karakterler de öyle... Behçet'in hikâyesi insanların kalbine kolayca dokunabilirdi fakat bu, Behçet le benim hikâyemdi. Kimsenin gerçek olduğuna inanmayacağı ama gerçekmiş gibi sahipleneceği, iki yazarın gelecek savaşıydı.

İki gün boyunca durmadan yazdım. Eklem ağrılarım dayanılmaz bir boyuta ulaştığında bile yazmayı bırakmadım. Tempomun düşmemesi için elimden geleni yapmanın verdiği huzur olsa da kitabın son noktasını koyduğum an gözyaşlarıma engel olamadım. Kalem elimden resmen tükenmişçesine düşerken dirseğimden parmak uçlarıma doğru yayılan keskin sızı, ağlamama neden olacak kadar şiddetliydi. Mete her akşam masaj yapıp bandajla desteklese de pek işe yaramamıştı belli ki.

Yazdığım kâğıtlara şöyle bir bakarken bir yandan da elimin tersiyle gözlerimi sildim. Ağrılarımın ya da hissettiğim bitkinliğin tarifi zordu. Bir kitap, özellikle mükemmeliyetçi biriyseniz asla istediğiniz gibi bitmez, içinize en çok sinen hâlini en doğrusu olarak kabul ederdiniz. Bu sefer üzerinde fazlaca düşünmeye gerek yoktu. Hikâyenin sonu, daha başından kalp kırma-ya yetiyordu.

"Bir sürü kitabın basıldı, dosyayı bitirdiğinde hâlâ çocuk gibi oturup ağlıyorsun." Vakit kaybetmeden bu dosyanın bitmiş hâlini benden çok önemseyen birini aramam gerekiyordu. Kendimi biraz olsun toparladığımda telefonumu aldım ve Yeliz ablayı aradım. Çevir sesi son bulup aramam cevaplandığında, "İlk kitabı bitirdim!" diye bağırdım. "İnanmıyorum, Yeliz abla. Bir daha yazamayacağımı düşünürken... Kelimelerim beni terk etti sanmıştım."

“Sanırım ağlayacağım,” diyen Yeliz ablanın derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. “Çok bekledik, İnci. Kalemimin tekrar parlaması için, bizi büyülemen için çok bekledik. Bu kitapla yeniden doğmuş gibi olacaksın, bak gör. Okurların için bir duyuru paylaşacağız hemen. Sen de dosyayı bir an önce ilet bana.”

“Yazdıklarımı bilgisayara geçirmedim henüz.” Başımı çevirip fena hâlde karışmış ortalığa bakarken görüşüm normale dönmüştü nihayet.

“Sen kâğıtları sayfa sayfa düzenle ve paketle. Yayınevinden birini göndereceğim sana, bize teslim edersen geri kalan işlerle senin yerine ilgileniriz.”

“El yazmalarını gönderemem.” Bu konuda epey hassas davrandığımı biliyordum ama bütün bu teknolojik devrin ortasında kâğıt ve kaleminden kopmamamın bir nedeni vardı. “Fotokopilerini hazır ederim sizin için.”

“İçin nasıl rahat edecekse öyle olsun, İnci,” dedikten sonra bir süre sessizce bekledi. “Tebrik ederim, Yazar Hanım. Aramıza tekrar hoş geldin.”

Konuşmamız sonlandığında telefonumu masaya bırakıp etrafa şöyle bir baktım. Her kitap bittiğinde geride kalan boşluk hissi birkaç gün etkisini gösterir, ne yapacağını bilemediğiniz anlar hediye ederdi.

Bu sefer farklı olarak bir tarafım kırgındı. Aylar önce başlayan maceramız birden boyut değiştirmiş ve içinden çıkamadığın bir noktaya gelmişken Behçet’i özlüyordum. Kafede sadece haftanın birkaç günü çalışır, geri kalan zamanlarda defterde yazdıklarımı yapmaktan büyük keyif alırdık. Kimi zaman beraber alışverişe gider, kimi zaman ise oturup beraber yazmanın keyfini doyasıya çıkarırdık.

Mete benim için bir insanın varlığından fazlasıydı, destek-ten fazlasıydı. Fakat Behçet, içine düştüğüm karanlık kuyudan çıkmam için bana uzatılan bir halat, baş ağrılarımı sonlandıran bir ilaç, geçmişle gelecek arasında sıkıştığımı bilinmezliği aydınlatan bir ruhtu.

Gün içinde onun aklına geliyor muyum, bilmiyordum ama çoğunlukla onu düşünmediğim bir saat bile olmuyordu. Mete'nin yapacaklarımdan henüz haberi yoktu. Nagihan'la konuşmaya karar vermiştim. Tahminimce Behçet'in bu değişiminde en büyük rol oynayan kişi oydu. Geçmiş hayalleri fazlasıyla canlıydı, olan biteni anlatırken gözlerinin ne kadar parladığını hatırlayabiliyordum.

Gerçek Behçet'i gördüğüm andan itibaren sonu görmüş biri için daha fazla yıpranmak istemiyordum. Onun için yapabileceklerim sınırlıydı, en başından beri de öyle olmalıydı. Hayatına ne kadar bağlandığını ve hayallerini ne kadar gerçekleştirmek istediğini görebiliyordum ama işin doğrusu benim de hayallerim olabileceğini unutmuştum. Sevdiğim bir işim, güzel bir evim, yanımda desteğini hiçbir şekilde esirgemeyen Mete vardı. Bütün bunlar arasında ne kadar şanslı olduğumu unutmuş, değerini bilememiş ve Behçet'in de dediği gibi yarınlarımdan çoktan vazgeçmiştim.

Kâğıtları düzenlemeyi sonraya bırakarak merdivenlerden yavaşça çıktım ve odama doğru ilerlemeye başladım. Behçet git- tiğinden beri odamı çok fazla kullanmamıştım. Onu hatırlatan çok fazla eşya barından odamda bir şey vardı ki uzun zamandır açmaya cesaret edemediğim ve açtığımda neyle karşılaşacağımı bilemediğim bir kutuydu. Daha önce zaman yolcumun da dediği gibi ne kadar çok korunursam o kadar çok parçalanacaktım.

Etrafını örüp kırılmaz kıldığım ne varsa önce ben parçalamaya karar verdim. Bu kadar hassas olmanın ne şu an ne de ilerleyen zaman için hiçbir faydası yoktu. Geçen gün mezarlı-

ğa gittiğimizde kalbimin bir tarafı yeniden canlanmış sayılırdı. Onların yanına gittiğimde ezilirim, bir daha kendimi toparlayamam ve hatta özlemimden ruhum cayır cayır yanar sanıyordum. Fakat işler tahmin ettiğim gibi ilerlememişti.

Dolabıma doğru ilerledim, gerilere doğru ittiğim ahşap kutuya uzanabildiğim kadar uzanıp almaya çalıştım fakat o kadar geriye gitmiştim ki bir türlü ulaşamıyordum.

Makyaj masamın önündeki koltuğu dolabın önüne doğru çekip uzandığımda bu sefer kutuya ulaşabilmiştim. Bir an için ellerimin titremesine engel olamadım, korkmuyor değilim ama artık yüzleşmem gerektiğini de biliyordum. Kutuyu yatağın üzerine bıraktıktan sonra camı araladım, sarı saçlarımı atkuyruğu topladım, camdan dışarı bakıp birkaç nefes aldıktan sonra yatağıma oturdum.

“Yapabilirsin, İnci,” diyerek yüreklendirmeye çalıştım kendimi. Kutuyu araladığımda ise istemsizce titreyen dudaklarım beraberinde gözlerimin dolmasına neden oldu, bir an için kutuyu tekrar kapatıp yerine koymak istesem de bu sefer hatıralarımı ziyaret etmeye kararlıyım. Daha doğrusu, yarınlarından emin olmayan biri için çok da fazla seçeneğim yoktu.

İlk olarak birkaç gümüş kol düğmesi, dağınık bir rulo hâline gelmiş lacivert bir kravat, üzerinde isim yazan pahalı bir dolma kalem çarptı gözüme. Ardından tamamlanıp yenisine geçilememiş bir günlük, güzelim saç tokaları ve sallantılı küpeleri gördüm. Bunların üzerinde yavaş yavaş gezinen bakışlarım son olarak değeri taşlarının değerinden de fazla yüzüklere, inci bir kolyeye ve zarif bir broşa takıldı.

Burnumun direği ince ince sızlarken kendimi tutmak için büyük bir efor sarf ediyordum. İçten içe kendimi bırakmam gerektiğini bilsem de elime almaya bile çekindiğim eşyalarla birlikte güçlü kalma hissim kendini sürekli taze tutmaya zorluyordu.

Babamdan, annemden ve kardeşimden geriye kalan ne varsa bu kutunun içindeydi. Bu kocaman evin içinde sıkışıp kalmış olsam da esas sıkışıp kaldığım yer bu eski kutunun içiydi.

Eşyaları parmaklarımın uçları ile aralayıp altta kalan fotoğrafları ortaya çıkardım. Belki de esas görmek istediklerim onlardı, çünkü esas anılarımı tazeleyecek olan tozlar fotoğrafların üzerinde birikmişti. İlk fotoğrafta kendimi gördüm, onları görmeyi beklesem de elime değen ilk fotoğraf, üç yıl önceki İnci Sözeri'nin ta kendisine aitti.

Işıl ışıl parlıyordu sarı saçlarım, itiraf etmem gerekirse üç yıl önceki kendime imrenmedim desem yalan olurdu. Gülen ifademın yanı sıra gözlerimin bile gülüşlerimi desteklemesine imrendim. Hatırladığım günün hatıralarıyla dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. Görüşüm yer yer bulanıklaşsa da bugünü net olarak hatırlıyordum. İlk imza günüm için hazırlanıyor, ailemin gelemeyeceğini bilsem de kendimi bir şekilde teselli etmenin yolunu buluyordum.

Babam çok sevecen ama çok yoğun bir iş adamıydı. Aynı zamanda annem de onunla birlikte çalışır, şirketi birlikte yönetirlerdi. Kardeşim ise henüz okulunu bitirmemişti; en genç, en dolu, en taze zamanlarındaydı. Onları kaybettiğimde ise aslında bana doğru geldiklerini çok sonradan öğrenmiştim. Belki de şimdiye kadar onların yanına gidemememin en büyük nedeni de buydu. İçimde büyüttüğüm yarım kalmışlık hissi, beni içten içe tüketirken ilk imza günümün hatıraları tekrar tekrar canlandı zihnimde.

Söylediklerine göre annem ve babamın çok önemli bir toplantısı vardı o gün. Neredeyse iki yıldır uğraştıkları bir projenin son günü olduğunu söylemişlerdi ve imza gününe katılamayacakları için üzgün hâlleri o kadar gerçekti ki şimdi ne kadar iyi rol yaptıklarını ancak anlayabiliyordum. Kardeşimin ise final

haftasıydı. dersten başını kaldıramıyor, projelerden projelere koşarken bir sonraki imza gününe gelmek için söz vermediği bir gün olmuyordu.

Bunların hepsi beyaz ve planlı yalanlardı. Onları araba kazasında kaybettiğim gün, imza gününe gelmek için yoldalardı. Benimle gurur duymak istemişlerdi, beni yalnız bırakmamak ve çıktığım bu yolda en büyük desteği sunmak istemiştir belki de. Fakat hayatın bambaşka bir yönüyle karşılaşmıştım.

Bir yazar olarak, belki de içimde adını dahi koyamadığım yerlerde, tarif edemeyeceğim hislerle ilk o zaman tanışmıştım. Bu yüzden bir yanım Behçet'e hak veriyordu. Üç kişinin yarım kalmışlığıyla savaşmaya çalışırken kendi hayatımın yarım kaldığını fark edememiştim bile. Yarınlarını kaybeden sevdiklerimin ruhumu paramparça eden acısı, neredeyse hayatımdan vazgeçmememe neden olacaktı. Hâlbuki, kaçırdığım en önemli nokta suydı; yarınlarını kaybeden sevdiklerim beş yüz kere daha kaybetmeler, yine de benim hayatıma düzgün bir şekilde devam etmemi isterlerdi.

Elime aldığım ikinci fotoğraf kardeşimin fotoğrafıydı. Bir üniversite festivalinde çekilmiş bu fotoğraf, gözlerimdeki yaşları daha da artırırken içimde yükselen neyse durdurmakta zorlanıyordum. Uzun zamandır hissediyordum ama elimde fotoğrafı olan kardeşimin güzel ve gülen yüzüne bakarken onu hiç olmadığı kadar özlediğimi fark ettim.

Acı, nefret, kin, hüznün, heyecan, umutsuzluk, öfke... Bunların hepsiyle bir şekilde başa çıkabilirdiniz fakat çaresizlikle çevrelenmiş özlemin yerine koyabileceğiniz hiçbir duygu yoktu. Ne o yerini bırakır ne de siz onu yerinden oynatabilirdiniz.

Elimdeki fotoğrafı dikkatlice kenara bıraktıktan sonra bir diğerine uzandı parmaklarım. Bu sefer ağlamaktan ziyade istemsizce burkuldu içim. Daha önce hissetmediğim ya da hisset-

sem de fark etmediğim aşk, tutku, bağlılık fotoğraftan resmen damla damla akıyordu. Annemle babamın romantik bir akşam yemeğinde dans ederken çekilmiş fotoğrafları, sebepsizce birini daha özlememe neden oldu.

Babam, elini sahiplenircesine annemin beline sarmış, annemin başı ise babamın omuzunda dururken gözleri kapanmış, dudaklarında onun kollarında olmanın mutluluğunun yansıdığı duru bir gülümseme vardı. “Böyle hissetmek için daha kaç yarına ihtiyacım var?”

Bir süre daha incelediğim fotoğrafları kutuya geri koyup kapağını sertçe kapattım. Bu kadarını bile yapabilmemin başarı sayılacağını bilsem de kalbim iyi değildi. İçimde biriken yoğun ağrı nereden çıkacağını bilemezken elimi kalbime götürüp sakinleşmeye çalıştım.

Yazarken azlığı ifade etmek için kullandığım yokluk, dünyanın en yakıcı hissi olabilirdi. Ailemin yokluğuna alışabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bu sefer dolaba kaldırmadım kutuyu, çekmecelerimin üzerindeki boşluğa bırakıp ellerimin tersiyle kızarmış gözlerimi sildim.

Dolabımın karşısına geçip en güzel elbiselerimden ve *stilet* talarımdan birini çıkarıp geniş çantamın içine düzgünce yerleştirdim. Makyaj çantamı ve işime yarayacak birkaç eşyayı daha koyup odadan hızlıca ayrıldım.

Zaman ve bilinç kopukluğu yaşadığım kaçamak günlerimizde hep yapmak istediğim bir şey vardı. Beni evinde yemeğe davet ettiği akşamı mahvettiğim anlardan dolayı pişmandım. Şimdiye kadar keyfini çıkarabileceğim anları elimin tersiyle ittiğim için de pişmandım. Özellikle şimdi, zamanım başka birinin elindeyken içimdeki panik havasına engel olamıyordum. Daha yaşamaya başlamamıştım bile...

Mete'nin evinden bahsettiği ilk zamanlar benimle paylaştığı anahtarı bulduktan sonra bir dakika bile beklemedim. İlk önce büyük bir markete gidip güzel bir alışveriş yaptım. Ne yazık ki yazmakta ne kadar yetenekliysem yemek yapmakta bir o kadar kötüydüm. Güzel bir akşam hazırlamak istiyorsam hazır seçeneklerden faydalanmam herkesin yararına olacaktı. Kaliteli bir şişe şarap, zarif bir şamdan, ince şekilli birkaç mumu da aldıktan sonra koşarcasına kasaya ilerledim. Saat öğleden sonrayı biraz geçiyordu, akşam olmadan hazırlıklarımı tamamlamak ve Mete'yi hiç olmadığı kadar şaşırtmak istiyordum.

İlk geldiğimde düşman bölge olarak adlandırdığım site, taksiyle hız sınırında ilerlerken pek bir güzel görünmüştü gözüme. Etrafta sadece birkaç kişi olsa da benim için hâlâ kalabalık sayılırdı. *Böyle bir yerde yaşamak nasıl olurdu* diye düşünmeden edemedim. Tutarsız düşüncelerim arasına bir yenisi daha eklendi. Yeni bir başlangıç için kendime sıfırdan bir mekân oluşturabilirdim.

Elimde poşetlerle Mete'nin henüz kullanmaya başlamadığı evine girdiğimde gariptir ki gündelik bir alışverişten dönüyormuşçasına normal hissediyordum. Anahtarımı portmantoya bırakıp ayakkabılarımı içeri aldım. Burası hem fazlasıyla tanıdık hem de hiç olmadığı kadar yabancıydı.

Aldıklarımı mutfığa bırakıp buzdolabının çalışıp çalışmadığına baktım. Mutfaktaki her alet çalışır vaziyetteydi. Dolabın üzerinde görevlinin bıraktığı notlar ve temizlik çizelgesi, Mete'nin her an buraya taşınmak üzere hazır beklediğinin bir göstergesi gibiydi. Bembeyaz mutfığın ortasındaki bar masasına yaslanıp kısa bir süre dinlendim. İhtiyacım olan eşyaları bulamayacağımdan endişelensem de artık kolaylıkla bulabileceğimden emindim. Bu ev düşündüğümünden daha canlıydı. Garip bir zaman yolcusunun ruhu da değmemişti henüz, masum bir evdi.

Saatin iyice ilerlemiş olmasından endişelenerek salondaki masayı hızlıca hazırladım. Doğrusunu söylemem gerekirse aldıklarımın hepsi hazır ürünlerdi ve tek yaptığım paketlerinden çıkarıp servise hazır hâle getirmektir. İşim neredeyse bitmek üzereyken birkaç adım geri çekilip çıkardığım işi kendimce yorumlamaya çalıştım. Daha iyi olabilirdi belki ama sade ve şık masama toz kondurmaya niyetim yoktu.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp Mete'yi aradım. Telefonu elindeymiş gibi birkaç saniye içinde yanıtladığında ise, "Ben bir şey yaptım!" diyerek başladım söze.

"Korkmalı mıyım?"

"Çok seveceksin, senden istediğim çabucak eve gelmen."

"Yoldayım zaten. Biraz trafik var ama on beş yirmi dakika içinde evde olurum," dediğinde hafifçe dudağımı ısırdım. Bir yanım ondan izin almadan evine girdiğim için mahcup sayılırdı.

"Kendi evine gel," dedikten hemen sonra aceleyle ekledim: "Lütfen, soru sorma. Hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmadım. Kilitli odana yaklaşmadım bile. Sırların güvende." Gerçekten de eve adım attığım andan beri o oda aklıma bile gelmemişti.

"Evimdesin..." derken sesindeki tını fazlasıyla hoşuma gitti. "Şimdiden hoşuma gitti. Bir şey lazım mı?" Gelişigüzel sorusu seslice gülümsememe neden oldu. Üç yıldan fazla süredir birlikte yaşamamıza rağmen böyle şeyler hâlâ garipti. Belki de sadece yeniden yaşamaya başlamıştık.

"Hayır, dikkatli ol." Telefonu masaya bırakıp çantamla birlikte banyoya girdim. Geniş banyoda rahatça hazırlıklarımı tamamlarken ellerim titriyordu. İyi olduğumu biliyordum ama neden böyle tepkiler verdiğimi anlamakta zorlanıyordum. İnce askılı, V yakalı, siyah elbisemin fermuarını çekip üzerimi hafif-

çe düzelttim. Derin yırtmaçlı bu elbiseyi çok severdim. Özellikle siyah, tek bantlı, topuklu ayakkabılarla çok zarif bir görüntü sunduğunu inkâr edemezdim. Dalgalı, sarı saçlarımı omuzlarımdan süzülüyor; varla yok arası makyajımı, öne çıkardığım gözlerimle dengeliyordum.

Dakikalar sonra kapı çaldığında çıkardığım kıyafetlerimi toplayıp çantamın içine tıkarcasına soktum. Hiçbir yeri dağıtmak istemiyordum. Her yer fazlasıyla temiz görünüyordu. Hızlı adımlarla resmen kapıya doğru koştum. "Anahtarın var, neden kapıyı çalıyorsun?"

"Uygun olup olmadığını bilemedim," dese de gözleri bir an için baştan aşağı gezdi üzerimde. Kollarında karışık bir kasımpatı buketi, dudaklarında görmeyi çok sevdiğim yarım gülüşü vardı. "Özel bir günü kaçırmış olmalıyım." Uzattığı elini tuttuğumda beni etrafımda bir tur döndürdükten sonra kendine çekip yanağımdan kibarca öptü. Uzun zamandır heyecanlanmadığım kadar heyecanlanmıştım şimdiden. Üzerinde en sevdiğim takımlarından biri vardı.

"Özel bir gün sayılır," dedim geri çekilirken. "Benim için her gün özel gibi... Yarın burada olmama ihtimalim bile yaşadığım şu anı özel kılmaz mı?" Çiçekleri kucığıma bırakıp sessiz kalmayı tercih etse de söylemek istedikleri olduğunu görebiliyordum. Benimle birlikte salona geldiğinde gözleri daha da büyüdü. Mavi gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görmek düşündüğümde daha çok mutlu etmişti beni.

"Ellerimi yıkayıp geliyorum," derken çantasını ve telefonunu koltuğun yanındaki boşluğa koydu. Mete ellerini yıkarken nerede vazo bulabileceğimi bilmediğim için çiçekleri şimdilik büyük mutfak masasının üzerine bıraktım. "İlk çekmecedен tirbuşonu getirebilir misin?"

Tirbuşonla birlikte salona döndüğümde yerime oturdum, Mete şarabı ne yaptığını bilen ellerle açarken arkama yaslanarak onu izledim. Sert çenesi işini fazlasıyla ciddiye aldığını gösterircesine gergin, yorgunluğunu gizleyen mavi gözleri mum ışığında parıl parıldı.

“Kitabı bitirdim,” dedim doldurduğu kadehi bana uzatırken.

“Ciddi misin? Bitti yani, emin miyiz?” Sevimli şaşkınlığını ve en az benim kadar mutlu olduğunu görmek içimi sıcacık yaptı.

“Eminiz, bitirdim ve Yeliz ablayı aradım. Kâğıtları düzenleyip kopyalarını alacağım. Bilgisayara geçirme işini bile yapacaklarını söylediler. Herkesi çok beklettim,” dedikten sonra şarabımdan büyük bir yudum aldım. “Böyle olacağını bilseydim vaktimi ziyan etmezdim.”

“Bilemezdin, İnci. Kendine yüklenme, bundan sonrası senin elinde,” dese de bir an için afalladığını gördüm. Benim elimde olmadığını o da biliyordu ama boşta bulunmuştu belli ki. “Yani olacak. Senin elinde olması için elimizden geleni yapacağız.”

Günlük konulardan konuşup yemeklerden atıştırırken daha önce gittiğimiz otelde olmayı her şeyden çok istedim. Öyle temiz bir havanın içinde olsam aklımı daha berrak tutabilirdim belki. Çatalımı tabağımın kenarına bırakıp peçeteyle dudaklarımı kısaca temizledim. Benim için yemeğin sonu gelmiş, sadece Mete’yle keyifli bir akşam geçirmek istiyordum. “Böyle bir yemek planlamak istemiştin,” dedim tekrar arkama yaslandığımda. “Ağva’da. Sana sürpriz yapacaktım. Hatta bu elbiseyi de yanıma almıştım. Beni buraya getirdiğin ilk akşamı hayallerindeki gibi yaşatamadığım için yeni hayaller oluşturmak istemiştin.”

“Sonra bir anda kendini arabanın camına kafa atarken bulundu.” Böyle söyleyince kulağa öyle komik geliyordu ki ikimiz de sesli bir şekilde güldük. Ondan daha erken soldu gülüşlerim. Gülmektense gülerken kısılan gözlerine baktığımı andan keyif aldığımı fark ettim. Kibarca ayaklanıp aynı zamanda hoparlör özelliği olan pikabına telefonumu bağladım. Açtığım şarkının ilk notaları salonu doldurmaya başlarken ona doğru emin adımlarla yürüdüm, o ise yarı yolda karşıladı beni.

Salonun ortasındaki boşlukta, mumlar gölgelerimizi duvarlara yansıtırken sardı belimi. Kaygısızca salındığımız saniyeler boyunca gözlerimi gözlerinden bir saniye bile ayırmadım. Gözlerim pürüzsüz yüzünde gezinirken içimde bir yer, çok derinde bir yer bugün elimdeki fotoğrafı yansıtıyordu zihnime. Aynı annemin babamın omzuna başını yasladığı gibi başımı yasladığımda Mete daha sıkı sardı beni. Gözlerim yavaşça dolmaya başlasa da dudaklarıma istemsizce yayılan gülümseme tanıdıktı.

“Demek böyle bir hismiş.”

Şarkı tekrarda dönüp dururken kaç dakika öylece dans ettiğimizi bilmiyordum. Geri çekilip yüzüne baktığımda ilk önce kaşları çatıldı, ardından uzanıp yanağımı ıslatan yaşlardan birini avucunun içiyle sildi.

“Seni böyle gördükçe o zaman yolcusu bozuntusunu bir güzel pataklayasım geliyor.”

“Bu gece bunları düşünmesek olmaz mı?” dedim yüzüne doğru yavaşça yaklaşırken. İlk başta geri çevirmedi ama dudakları dudaklarımı bulsa da tereddüt ettiğini anlayabiliyordum. Mete’yi kendimle birlikte birkaç adım arkamızdaki koltuğa yönlendirip oturmasını sağladım. Kucağında sıcacık öpüşüyle geceyi süslerken kendini daha çok bırakmasını, buraya ilk geldiğimizde bastırduğu tutkusuna hâkim olmakta zorlanan Mete’yi görmek istiyordum.

Belimdeki ellerinin beni kendine çekmekten vazgeçtiğini ve geri çekilmeye çalıştığını fark ettiğimde ensesindeki tutuşumu gevşetip geri çekilmesine izin verdim. Kucağından inip koltuğun diğer tarafına oturduğumda derin soluk seslerimiz eşliğinde sakinleşmeyi bekledik. O ise parmaklarını geçirdiği saçlarını birkaç kez karıştırdı.

“Neden durdurdun beni?” dedim çekinmeden. “Bu geceyi seninle geçirmek istiyorum. Her şeyi bir kenara bırakıp daha önce elimin tersiyle ittiğim ne varsa yaşamak istiyorum.”

“Bütün bu olanları kenara bırakabildiğinden emin misin?” diye sordu ayaklanırken. Ceketini çıkarıp sandalyenin kenarına astı. Elleri belinde bana dönerken göğsü hızlıca inip kalkıyordu.

“Metem, sorun ne?” Anlamıyordum ve neden böyle yaptığını anlamak da istemiyordum.

“Yanıp tutuşmaktan çok uzaksın. Daha önce kollarımda kendini sınırlarında bulan kadının aksine az önce, yarın yaşamayacağı anların korkusuyla hareket eden bir kadın vardı.”

“Bana bütün olanları unuttur, bunu yapabileceğini biliyorsun.”

“Bu şekilde değil,” dedi tok ve ciddi bir sesle. Bir an için öfkeme hâkim olamadım, onun gibi ayaklanıp karşısına dikildiğimde neyin savaşını verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

“Uzun zamandır beni sevdiğinden daha çok sevmek istiyorum seni. Şimdiye kadar sana defalarca sarılmalı, zamanım varken saçma sapan bahanelerle öpmeli, kollarının arasında kendimi kaybetmeliydim. Ne istediğimden çok ne istemeliyim düşüncesiyle savrulup duracağıma içten içe beni beklediğini bildiğim anları iyi değerlendirmeliydim. Böyle yaşayamıyorum, Mete,” dedim yüzüme düşen saçları geri çekerken. “On gündür doğru düzgün uyuyamıyorum ve düşüncelerim öyle kopuk

ki... Şu an bile aniden kendimi başka bir yerde bulabilirim. Kendimi bulamamaktan, gittiğim yerde seni görememekten korkuyorum."

Yüzündeki ifade gitgide yumuşadı ve birkaç adımda yaklaşp kocaman sarıldı bana. "Bana gelene kadar bir sürü farklı dünyadan geçtin. O dünyaları yazmadan bana şimdiki gibi gelemezdin. İnci. Güzel yazarım, bana bakar mısın?" dediğinde başımı kaldırıp baktım ona. "Beni istediğin gibi yazacak çok fazla vaktin olacak. Söz veriyorum. İstedığın kadar bahanen olacak ama muhtemelen bahane bulmana gerek kalmadan ben seni çoktan öpmüş olacağım." Sözlerini onaylarcasına başını hafifçe eğdi ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde mumları teker teker üflledi, ardından elimden tuttuğu gibi karanlık olmasına rağmen hızlı adımlarla odasına götürdü beni. "Uykusuz hanımefendiler için uyku vakti." Yatağa oturduğumda ayakkabılarımı nazikçe çıkarıp uzanmamaya yardım etti. Üzerime örttüğü ince pike, tam da ihtiyacım olan yumuşaklığı vermek ister gibi yumuşacıktı.

Gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp biraz daha rahatladıktan sonra yanıma uzandı. Elleri başının arkasında birleşmiş, öylece uzanırken dönüp sarılabildiğim kadar sarıldım ona. Günlerdir süren uykusuzluğum iyice yapıştı sanki bedenime. Uyuyamayacağımı düşünürken dakikalar içinde mayıştım ve gözlerim istemsizce kapandı.

"Buraya gelmemeliydin," diyen bir ses yankılandı zihnimde. Nereden geldiğini bilmediğim uğultular tarafından sarmalanmış gibiydim. Kokuyu duyumsayabiliyor olsam da görüşüm net değildi. Saniyeler içinde kendimi başı ve sonu belli olmayan bir lavanta tarlasının ortasında buldum. Buram buram lavanta kokusu burnuma dolarken normal bir zamanda olsa iyi hissetmeme neden olacakken endişeden başka bir his yansıtmıyordu. Bir şeylerin ters gittiğinden emindim.

"Bana getirdiğin lavantaları gördüm," dedi aynı ses. "Kuşlar pek sevmeydi ama ben sevdim, yine de beni bulman ruhumu huzursuz etti." Aslında sesten ziyade bir düşünce gibiydi.

"Ruhtan bahsetme." Ellerimi lavantaların arasında gezdirirken nereye doğru olduğunu bilmesem de bulabildiğim boşluklardan ilerlemeye çalıştım. "Başka bir yol bul derken bana zarar vermeden ruhumu çalmandan bahsetmemiştim."

"Hiç duymuş muydun? Yazarların ruhu kelimelerine siner, benim defterim toprağıma gömüldü. Seni geri plana atan ben değilim, o." İçimi gittikçe sıkıan bu yerden gitmek istiyordum ama nasıl uyanacağım hakkında bir fikrim yoktu.

Birden hiç olmadığım kadar panikledim, nefes almak bile gittikçe zorlaşıyordu. "Beni rahat bırak!" diye bağırdığımda rüzgâr daha da şiddetlendi.

"Huzuru bulmana yardım edebilirim. Burayı beğendin mi? Burada zaman kavramı yok."

"Bir dahaki gelişimde o lavantaların hepsini yedireceğim sana."

"İnci, uyan!"

Ciğerlerime çektiğim nefesin içimi yakmasıyla birlikte gözlerimi araladım. Mete endişeli bakışlarla beni izlerken bir yandan nefesimi kontrol altına almaya bir yandan da aklımı korumaya çalışıyordum. Benimle resmen oynuyorlardı ve bunun böyle devam etmesine izin veremezdim.

"İyi misin?" Uzattığı su dolu bardak görüş alanıma girdiğinde olduğum ana tam olarak dönebilmiş gibi hissediyordum.

"Emin değilim," diye yanıtladım dürüstçe. "Bir rüya gördüm. Behçet'in orada olduğuna eminim ama göremedim. Yanşıma gibiydi, her şey zihnimin içinde olup bitti sanki."

“Haydi, biraz sakinleşmeye çalış, gün içinde icabına bakacağız, şimdi biraz daha uyu.”

Uyumamı pek mümkün değildi, istemiyordum da. Hava aydınlanmış gibi olsa da sabahın erken saatlerindeydik. Saat çok geç olmadan evden dosyalarımı alıp şirkete uğramam gerekiyordu. Saçma sapan rüyalar gördüğümü yetmiyormuş gibi mantıksız muhabbetlerin içinde kalacağımdan korkmuyor degildim. Şirkette tanıdığım herkes önce beni şöyle bir inceleyecek, ailemin yokluğunda ne kadar çöktüğümü konuşacak ve yüzüme karşı kitaplarımı imzalatıp sonrasında kötü kötü imarlarda bulunacaktı.

Garip rüyamdan sonra uyku bir daha uğramadı bana. Uzandığım yerde dakikalarca Mete'yi izledim. Benimle uyanık kalmak için dirense de yorgunluğu galip gelmişti belli ki. Üzerindeki rahatsız kıyafetlerle nasıl uyuyabildiğini anlamasam da o uyanana kadar sabırla bekledim.

Uyandığında ise birlikte ayakta atıştırır gibi kısaca bir şeyler yedik. Gün epey koşuşturmalı geçecekti, şimdiden hazırdım ya da öyle olduğumu düşünüyordum.

“Önce dosyalarımı evden alıp öyle şirkete geçelim. Üzerimi de değiştirmem lazım. Bu elbiseyle şirkete gidersem olay olur.” Elbiseme bakıp önüne döndüğünde bile dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. Onun için hazırlanmış olduğum gerçeğiyle bile mutlu olduğunu görmek iyi hissetmeme neden oluyordu.

İlk önce eve uğradık, rahatça üzerimi değiştirdikten sonra çoktan imzalamış olduğum kâğıtların bulunduğu dosyayı ve çantamı alıp yola koyulduk. “Kafeye uğrayabilir miyiz?” diye sorarken hiç olmadığı kadar ciddi ve gergin görünüyordu. Nedenini az çok tahmin etsem de bu davranışları düşüncemi onaylayacak kadar şüpheliydi. “Hatta önce konuşmamız gerekiyor.” Keskin davranışından kararının değiştiğini anlamamak

imkânsızdı. Deniz kenarındaki park yerlerinden boş bir tanesine park edip hızlıca arabadan indi. Ben de ardından indiğimde etrafa şöyle bir baktım, sabahın erken saatlerinde olmamızdandı sanırım, etrafta birkaç araba ve simit satan bir amca dışında kimsecikler yoktu.

“Neden durduk?” dedim yanına ulaştığımda. Neden durduğumuzu çok iyi biliyordum ama ona hazırlanması için süre tanımayı tercih ettim. Her ne kadar kolay olacağını düşünsem de iki taraf için de zordu. O sırlarından kurtulmak istiyordu, ben de onu sırları olmadan kabul etmek istiyordum.

“Tüm olup biteni anlatacağım sana ama anlattıktan sonra yine benimle kalmaya devam et. İstersen düşünmek için sana zaman veririm. Kesin kararlar vermeden önce aklına takılan ne olursa tekrar tekrar sor.”

“Lütfen, bir yerden başla.” Anlatacağı o kadar çok şey var gibi duruyordu ki bir an korkmadan edemedim. Birkaç saniye içinde dolandırıcı ya da evli olabileceğinden daha önce hapis yatmış olabileceğine kadar saçma sapan bir sürü teori aklımı doldurdu. Hayal gücü geniş bir insandım sonuçta. Hemen anlatmaya başlamazsa bir sürü felaket senaryosu ile birlikte kendi kendime hikâyeler uydurabilirdim.

“Karşına tesadüfen çıkmadım,” dediğinde gözlerim istemsizce açıldı. Ne söylediğini idrak ettiğimde en başından başlayacağımız için endişeliydim. “Bir kafe işlettiğim doğru fakat aslında başka bir işe daha sahibim.” İstemsizce nefesimi tuttuğumu fark etti mi, bilmiyordum ama ağzından dökülecekleri duymak için fazlaca sabırsızdım. “En başından beri sen de tahmin ediyordun. Haklıydın, takım elbiselerimin hepsi özel ve en pahalı markalardandı. Sadece bir kafe işleterek o takım elbiselere sahip olmak biraz zor.”

“Yanılmadığımı biliyordum.” Birkaç günlük kaçamaklarımızda da söylediğim gibi en büyük şüphe çeken durum, ciddi anlamda elbiseleri ve dengesiz çalışma saatleriydi. “Eh, nasıl bir işten bahsediyorsun? Yani takımlarını düşünürsek tahmin ettiğim gibi bir iş olmamasını diliyorum şu an.”

“Babanın şirketinde çalışıyorum,” dedi aniden ve çekinmeden. Daha önce de dediği gibi bizim için bir yol ayrımı düşünmüştü ve neden düşündüğü çok fazla belliydi. Gözlerinde kararlı olduğunu belli eden ifadesi de öyleydi üstelik. “Yöneticinizim. Baban gitmeden önce de öyleydim, senin de onayınla bütün işler bana devredildi.”

Hafif dalgalı denize baktım, birkaç saniye gökyüzünü izledim, yan tarafımızda akmaya başlayan trafiğe baktım ama bir türlü Mete’ye dönüp bakamadım. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında bu da tahminlerimden biriydi ve doğru çıktığı için mutlu muydum yoksa değil miydim, henüz karar verebilmiş değildim.

“Vay canına!” dedim en sonunda ona bakabildiğimde. “Bu bir yandan güzel ama bir yandan da o kadar kandırılmış gibi hissediyorum ki...”

“Bunların hiçbirini seni kandırmak için yapmadım. Sadece yanında olmak istemiştim ve nasıl olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gençtim, senin karşına nasıl çıkarsam beni kabul edeceğini bilemedim.”

“En sonunda bana yalan söylemeye karar verdin,” dedikten sonra ellerimi belime koyup derin bir nefes aldım. Başımı göğe kaldırıp sakince duyduğum ilk itirafın altında ezilmenin bu kadar normal olup olmadığını düşündüm. “Diyorum ya, babamın ömrü boyunca emek verdiği işleri senin gibi bir adamın elinde olduğu için minnettarım. İşlerle ilgilenebilecek durumda değil-

dim; kendini kapatmış, yazmak dışında hiçbir şey yapmadığım bir döneme girmiştım. O zamanlar ne şirket umurundaydı ne de işler... Ama Mete, sence de bunu bana söylemenin bir yolu yok muydu? Koskoca üç sene..."

"Haklısın," diyebildi sadece. "Birçok defa bunu sana doğru bir şekilde açıklama fırsatını kolladım, doğru zaman hiç gelmemiş gibiydi."

"Şu an ne kadar ezilmiş hissettiğimden haberin bile yok," dedim kollarımı kendime sararken. "Sadece arkadaş canlısı olmaktan uzak kişiliğimle sorun çıkardığımı düşünüyordum. Hak ettiğin arkadaşlığı sana sağlayamadığım, Behçet gelene kadar aramızdaki ilişkiyi düzgün tutamadığım için üzülür, sorunun burada olduğunu düşünürdüm. Fakat Mete, yıllardır bir kafe ve bir şirket arasında çalışıp durmuşsun. Senin için ne kadar zor olduğunu düşündükçe kendimden daha da uzaklaşmak istiyorum."

"Benim kararımdı. Senin karşına çıkmak, elinden tutmak ve iki iş arasında gidip gelmek tamamen benim seçimimdi. Seni ailen hayatırken de tanırdım. Arada bir şirkete uğrardın ve hiçbir işle ilgilenmeden aileni görmek için geldiğin kısa saatler, seni ilk gördüğüm zamanlardı. Yazdığını biliyordum, babanın işleriyle alakan bile olmadığını biliyordum ama buna rağmen seni birkaç defa daha görebilmek adına fazlaca hevesliydim. Ailen hayatını kaybettikten sonra seni sadece mezarlıkta görebildim. Sonra ortadan kaybolacağını biliyordum, öyle de oldu. Aile doktorunuz Şevval Hanım, ödemesini almak için şirkete geldiğinde bahsetti senden. Ne kadar içine kapandığından, ailenle alakalı her şeyden uzak durduğundan bahsetti. Eğer bu şekilde karşına çıksaydım beni geri çevireceğini biliyordum."

"Doğru, haklısın da. Yönetici olduğunu bilseydim sana bakış açım daha farklı olurdu. Diyorum ya, aslında fazlaca min-

nettar olmam gerekiyor, öyleyim de ama içimde bir yer hâlâ ne kadar aptal olduğumu fısıldayıp duruyor bana."

Aptallık bir yana, hissettiğim ezilmişliğin adını bir türlü ko-yamıyordum. Acımla başa çıkamadığımı herkesin dilindeydi, insanlar bana yaklaşmak için yalan söylemek zorunda bile kal-mışlardı. Düşündüğümde Mete, şimdiye kadar beni hiçbir şey için zorlamamıştı. Sokağın başında karşılaştığımız gün de, ev sıkıntısı çektiğini söylediğinde de, kalacak yer teklif ettiğimde de... Ona neredeyse bütün imkânları sunan bendim ve doğ-rusunu söylemek gerekirse şimdiki aklım olsa yapmayacağım işlere kalkışmıştım. Tanımadığım birini eve almış, hakkında detaylı bir araştırma yapmamıştım, ona gösterdiğim gereksiz güven daha kötü durumlara yol açabilecekse bile açmadığı için çok fazla şanslı sayılırdım.

Kucağımdaki dosyaları hatırladığımda gözlerim büyüdü fa-kat dosyalar arabada olduğu için sorumu Mete'ye ilettim. "Ne-den adını dosyalarda görmedim şimdiye kadar?"

"Aslında gördün ama anlamadın. Mete benim ikinci adım. Necdet M. Akalın."

"Necdet Bey..." diye mırıldandım şaşkınlıktan açılan ağzımı iki elimle kapatırken. "İlk adını gördükten sonra gerisine hiç dikkat etmedim."

"Emin ol, şirketiniz babanın ölümünden sonra bile değer kaybetmedi. Babanın ilkeleriyle devam ettik her zaman, annen Jülide Hanım'ın kurduğu stratejiler hep çıkış noktamız oldu."

"Onları benden daha çok yaşattınız." Yıllardır en yıkıcı gün-lerde bile ağlamayan İnci'ye göre son birkaç aydır fazla hassas-tım. Dolan gözlerimden kopan birkaç damla yaşın düştüğünü hissettiğimde hızlıca elimin tersiyle sildim. "Başka?" dedim tit-reyen sesimle. "Umarım evli değilsindir ve üç çocuğun yoktur."

Başını olumsuzca sağa sola sallarken dudaklarına yarım bir gülüş yayıldı. "Henüz evli değilim ve beş çocuk düşünüyorum."

"Yok artık," dedim kocaman açılan gözlerimle. "Beş çocuk çok fazla, en çok iki."

"Üçte anlaşılm."

Konunun geldiği nokta inanılır gibi değildi. "Üç çocuğu rüyanda görmeden önce geri kalan kısmı anlat."

"Doğrusu en çok korktuğum kısım buydu."

"Bunu daha sonra, biraz daha sağlıklı düşünebildiğimde tekrar konuşacağız."

Başıyla onayladıktan sonra devam etti: "Nagihan'ı çocukluğumdan beri tanırım. Dedemin üniversiteden arkadaşı. Sana anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Nagihan Hanım'ın Behçet'le ilgili anlattıklarını düşünürken gözüm bir an için denize takıldı. "Behçet öldükten sonra onu arkadaşıyla birlikte gömdüğünü söylemişti."

"Necdet dedemle birlikte gömmüşler. Behçet'in mezarını kolaylıkla bulmamın sebebi buydu."

"Olayın tam ortasında olduğumu düşünürdüm. Olan bitenden bihabermişim." Eğer bütün bu olup bitenler hakkında biraz bile fikir sahibi olsaydım kendimi koruyabilirdim.

"Behçet gitmese bile anlatacaktım sana, İnci. Yeni evimin, daha doğrusu her zamanki evimin şimdilerde ortaya çıkması bu yüzdendi. Sana her şeyi anlattıktan sonra muhtemelen benimle görüşmek istemeyecektin, ben de bu yüzden anlattıktan sonra gitmeye karar vermiştim."

"Neden işleri benim yerime üstlendiğin için kızayım? Böyle bir insan değilim ki. Evet, bu beni kandırdığın gerçeğini deş-

ırmıyor ve bu konuda ciddi bir tartışma yaşayacağımız da doğru. Ama en nihayetinde bu, günü kurtaran kişi olduğunu değiştirmiyor. Babam sana güvenmiş Mete, eğer babama bu kadar yakın olmayı başarabildiyse gerçekten tercihlerimde kendime güvenmem gerektiğini bir kere daha anladım.”

“Başına bir şey düşmüş olabilir mi? Bu kadar sakın karşılaşmanı beklemiyordum.”

“Behçet’in bana öğrettiği çok değerli bir şey var. Yarınlarına sahip çıkmak sadece yaşama isteğiyle alakalı değil, zamanını boşa harcamamakla da alakalı. Seninle şu an bin türlü konu üzerinde tartışabiliriz. Neden bana söylemedin, neden daha önce söylemedin, neden beni kandırdın, o kadar paran varken neden yokmuş gibi yaşadın, Nagihan’ı bana neden daha önce anlatmadın, defteri bana neden verdin, neden, neden, neden? İnan, aslında bunların hepsine teker teker zaman ayırıp en az iki ay sürecektir bir tartışmanın içine atabilirdim ikimizi. Bir saat sonram bile belli değil, büyük bir gösteriye gerek yok.”

“Daha ayrıntılı anlatacağım. Aklında hiçbir soru işareti kalmayana kadar ne sorarsan sor, her sorduğunda anlatacağım, İnci. Önce kafeye gidelim, güzel bir kahve alıp şirkete geçelim. Bunu söylerken ciddiydim, herkes seni gördüğüne çok mutlu olacak.”

Bakışlarındaki samimiyet, söylediklerinde samimi olduğunu gösterirken bir defa daha ona inanmayı seçtim. Sadece ev ya da iş meselesi ile de alakalı değildi. Tüm bu hayat mücadelesi yetmezmiş gibi acılarımız da dinmemişken, bir şekilde ben daha onun farkında değilken bile yanımda olmayı başarmıştı. İçimde çözmem gereken hâlâ birkaç nokta vardı ama tüm bu anlatıkları ona olan sevgimi eksiltmemişti. Aksine artık neredeyse dört yıl olacak tüm yıkılmışlığın başlangıcında benimle birlikte olduğunu bilmek daha fazla güç verdi bana.

Bundan sonrası için bana verdiği her şeyi fazlasıyla geri vermek istiyordum ona. Hep en çok seven oydu, en azından önümüzdeki dört yıl en çok seven taraf olmak istiyordum.

Sessizce arabaya binip kafeye kadar süren yolculuğumuzda da sessiz kalmaya devam ettik. Dakikalar içerisinde neredeyse son birkaç yılımızı etkileyen birkaç olaydan kolaylıkla konuşmuş gibi görünebilirdik ama sindirmesi henüz o kadar kolay değildi. Kafeye uğradık ve kapıdan girdiğimiz andan itibaren çok garip bir şey oldu.

“Mate Bey, Behçet Bey, hoş geldiniz.”

İkimize sırasıyla bakan yarı zamanlı çalışan Esra, gözlerini kırptırıp tekrar bakındığında şaşkınlıktan iki elini ağzına götürdü. “Ah, İnci Hanım, kusura bakmayın, sizi bir an Behçet Bey sandım.”

Kaşlarım istemsizce çatılırken yan gözle Mete’ye bakıp Esra’ya geri döndüm. “Önemli değil Esra, bana bir naneli latte yapar mısın lütfen?”

Mete de kahvesini söyledikten sonra kenara çekildik ve kahvelerimizi beklemeye başlarken ikimizin de aklı karışık sayılırdı. İlk sefer için çok üzerinde durmadım hatta kahverni alıp arabaya binerken bunun bir tesadüften başka bir şey olacağı aklımın ucundan bile geçmedi.

Ta ki şirkete adımımı attığım an tanıdık birkaç yüzün bize doğru gülümseyip çalışanlardan birinin, “Behçet Bey, Necdet Bey, hoş geldiniz. Sizi burada görmek harika bir duygu.” dediğini duyana kadar.

Aynı Esra’da olduğu gibi gözlerini birkaç saniye için açıp kattı ve başını birkaç kere salladıktan sonra bulunduğu ana geri dönmüş gibiydi. “İnci Hanım! Sizi bir an Behçet Bey sandım.

Kusura bakmayın. tekrar hoş geldiniz. sizi burada görmek gerçekten harika."

"Bir süredir gelmek istiyordum ama kitap teslim dönemim-deydim. Bu yüzden sizi ziyaret etmeye hiç vakit bulamadım. Yakın bir zamanda, siz ve eski arkadaşlarımla görüşmeyi çok isterim," dedim hissettiğimi tüm karmaşaya rağmen.

Behçet kafede yarı zamanlı bir çalışan olduğu için Esra'nın bir anlık dikkatsizlikle dil sürçmesi yaşayabileceğini düşünüp bunu normal karşılamıştım. Fakat şirkete adım attığım an *Behçet Bey* diye karşılanmak, kafamda bazı ampullerin tekrar yanmasına neden oldu.

Ona zamanımı çalmadan başka bir yol bulmasını söylemiş-tim ve o da bulmuş gibi görünüyordu. Saçlarımı geriye atıp Mete'yi hafifçe kenara çektim. "O kadar hırslandım ki, beni o kadar hafife alıyorlar ki..."

"Garip bir şeyler var, seni çok kısa süreliğine de olsa Behçet olarak görüyor olabilirler mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Sanırım karşılarına bir an için Behçet Aral olarak çıktım," dedikten sonra dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı ve bir an için gülmeme engel olamadım. İnandırıcı gibi değildi, vazgeçeceğini ummuş, ona zaman tanımıştım. Tanıdığım bütün bu zaman yetmiyormuş gibi esas kandırılmışlığı şimdi hissediyordum. En nefret ettiğim şeyin vefasızlık olduğunu beni tanıyan herkes bilirdi. Onu hayata döndüren insan, onu hayata döndüren sihirli parmaklar olarak bana yaptığı bu vefasızlığı yakın zamanda unutacak gibi değildim.

"İyi haber," dedim hâlâ gülmeye devam ederken. "En azından yakın bir zamanda, zaman kayması ya da bilinç kaybı yaşamayacağım belli oldu. Kötü haber ise..." Gülüşlerim saniyeler içerisinde yavaşça soldu ve bakışlarım donuklaştıkça ruhumun

da donduğunu hissedebiliyordum. "Behçet artık geri kalan zamanımla ilgilenmiyor. Yavaş yavaş yerime geçiyor."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu dehşete düşmüş bir şekilde. Mavi gözleri kocaman açılmış, duruşu fazlasıyla gergindi.

"Aslında hiç şaşırmadım," dedim tüm kırgınlığımla birlikte. "Geri kalan zamanımı alsa ne olurdu ki? Kendi devrinde olduğu gibi bu devirde de tanınan bir yazar değil. Behçet Aral olarak 2021'de bir kimliği bile yok."

"Bu yüzden," dedi Mete birden aydınlanır gibi. "Seni öldürmek değil, sen olmak istiyor."

"Unuttuğu bir şey var," dedim çantamı yoklarken. Her zaman yanımda taşıdığım kalemlerden birkaçını elime alıp avucumun içinde sıkıca tuttum. "Defalarca sona gelmiş birini epik bir sonla korkutabileceklerini sanmaları, yaptıkları en büyük aptallık olacak."

Şirketin tamamen aynayla kaplı duvarına yaklaşıp aynı kafe-
de ilk belirdiğinde aynadaki yansımasına şaşkınlıkla baktığı gibi kayboldum aynadaki aksimde.

Yazarların ruhu kelimelerine siner derler...

Ruhunun huzura kavuşması için yanına bırakılan defterine sinmiş, zamana meydan okuyan topraklı kelimelerinden tekrar canlanmıştı Behçet Aral.

Kazandığı yarınların zaferini, yaşadığım en büyük mağlubiyet haline getirmeye çalıştığı her saniye, içimde telafisi olmayan yıkımlara yol açmıştı. Şimdiye kadar insanların, kendilerini içinde hayal etmekten zevk aldığı binlerce kelime yazmış ve zihinlerde parlayıp iç benliklere yoldaş olan onlarca karaktere kapılar açmıştım. Açtığım hiçbir kapı, beni dışarıda bırakmak için bu kadar acımasız olmamıştı.

"Keyfe keder olsaydı dertlerim, ne sana içerler ne de hasretini çekerdim. Cümlelerimde bul kendini, kendimi harflere gizledim..." demişti bir keresinde.

"Üzgünüm, Behçet," diye fısıldadım bakışlarımın derinleştiği vansımana doğru. "Hasretini giderdim, içerlediğin ne varsa temizledim, kelimelerinde buldum seni." Bakışlarım gitgide karardığında bile eski İnci'ye dönüşmekten korkmadım.

"Şimdi... Seni tekrar oraya gömeceğim."

Devam Edecek...

YARIN ETKİSİ

-II-

Parmaklarımın uçları acımaya başladığında bile hayatımı ellerimde tutuyormuş gibi sımsıkı tuttuğum defteri ne olursa olsun bırakmamaya kararlıydım.

"Sana söylemiştim," dedim gururlu ifademle. Defteri üçüncü kez ele geçirmek bile fazlasıyla heyecan vericiydi. "Defterin son sayfaları benim ve yok olan ben olmayacağım."

Defteri geri almak için harekete geçmemesi şüphe uyandıran Behçer'in dudaklarına tanıdık bir gülümseme yerleşti. "Öyle mi dersin?" diye seslenirken başıyla beni işaret etti. "Yok olmaya başlayan biri için kendinden çok eminsin."

Başımı eğip işaret ettiği yere baktım. En sonunda kartların yeniden dağıldığını gördüm.